

DR ALBERTO RIVERA ROMERO

**VATIKANSKE UBICE
ISPOVJEST BIVŠEG JEZUITE**

SADRŽAJ

Predgovor	4
1. Alberto	7
2. Prevara	33
3. Kumovi	49
4. Sila	77
5. Jahači apokalipse	96
6. Prorok	103
Dodatak 1: Pokušaj diskreditacije Alberta Rivere	123
Dodatak 2: Jezuiti	125
Dodatak 3: Sidni Hanter – Da li je Alberto stvaran?	141

PREDGOVOR

Pred vama je nevjerovatna priča o bivšem jezuitskom svešteniku i njegovom obraćenju. Dr Alberto R. Rivera je morao da

ostane na adresi sa identifikacione kartice (slika lijevo) dok je čekao odluku crkvenog suda u svom slučaju 1967. godine, nešto prije svoga istupanja iz rimokatoličke crkve.

Ispod su neke od poslednjih slika Dr Rive, slikane kada je bio direktor škole za sveštenike u San Lorenzu, u Španiji.

Poglavlja koja su pred vama bazirana su na životnoj priči i drugim informacijama koje je bivši visoko rangirani jezuitski sveštenik Alberto Rivera dao izdavačkoj kući *Chick Publications*. Do svoje smrti 20. juna 1997, dr Rivera intenzivno je istraživao rimokatoličku crkvu i njenu ulogu u svjetskim političkim i ekonomskim tokovima. Putovao je po svijetu držeći predavanja u crkvama i školama gdje je pomogao mnogim rimokatolicima da napuste pogrešan religijski sistem. Mnogi bivši katolici, i drugi ljudi, duguju Riveri što su dobili informacije od značaja za svoj život.

Dr Alberto Rivera,
fotografija iz 1985. godine

Izdavač

Donna Eubanks (bivša kaluđerica): „Danas sam istinski religiozna nakon 23 godine koje sam provela kao kaluđerica u samostanu Sv. Josif. Mogu da kažem, na osnovu ličnog iskustva, da dr Rivera govori istinu o rimokatoličkom religijskom sistemu.“

Clark Butterfield (bivši katolički sveštenik): „Nakon što sam procitao isповјест Alberta Rivere shvatio sam da nisam sam u svojoj želji da kao bivši katolički sveštenik pomognem mnogima da shvate rimokatoličku prevaru. Počastvovan sam što sam u istom timu sa Albertom Riverom.“

Vatikanske ubice – Ispovjest bivšeg jezuite

1. ALBERTO

Moja životna priča započela je u Španiji, 1942. godine. Majka me je vodila na upis u katoličku školu.

„Oče Abrahame, ovo je najsrećniji dan u mom životu. Danas moj sin počinje da uči za sveštenika.“

„Da, gospodo Rivera, dobro ste ga pripremili za to veliko zvanje. Pogledaj Alberto, vidiš li zgradu ispred nas, to je škola u koju te vodimo.“

„Da, oče Abrahame, vidim je,“ rekao sam.

„Krstio sam Alberta i sada sam srećan što ga mogu provesti kroz ova vrata. Dođi, sine.“

Ali, kada sam došao pred vrata škole, neka unutrašnja sila me je odbijala da uđem unutra:

„Ne, majko, ne! Ne želim da ostanem ovdje, hoću da se vratim kući sa tobom,“ vikao sam.

„Alberto, prestani već jednom, moraš ostati ovdje. Moraš. Šta je to sa njim? Oče, ne razumijem.“

Alberto je počeo svoje školovanje kada je imao 7 godina.

Dvije godine kasnije...

„Oče, tri žene su došle da traže brata Alberta. Njegova majka umire.“

„Ko su one?“ – pitao je sveštenik Abraham.

„Njegova baka i dvije ujne.“

„Uvedi ih i pošalji nekoga po brata Alberta.“ Žene su ušle u kancelariju sveštenika Abrahama:

„Da li vas je doktor poslao?“ – pitao ih je sveštenik.

„Da, oče, nemamo puno vremena, ona je jako bolesna. Doktor kaže da moramo da požurimo ako Alberto želi da je vidi živu,“ odgovorile su.

„On će stići za trenutak.“

Ja sam ubrzo stigao.

„Brate Alberto, tvoje rođake su došle da te vode kući. Tvoja majka umire.“

„Šta oče, o ne! Ne oče, neću da idem kući. Ovo je moja kuća, ovo je moja porodica! Crkva je moja majka!“

Nakon intenzivnog podučavanja od strane jezuitskih sveštenika, ja sam se potpuno promijenio.

„Sine moj, da te pitam nešto... Podigni glavu i pogledaj me. Zar ti nisi došao ovde da bi postao sveštenik?“

„Da, oče!“ – odgovorio sam.

„Zar se ne sjećaš da si prihvatio jedan od najsvetijih zavjeta – zavjet poslušnosti? Izgleda da nisi spremam... Ja ti naređujem da ideš kući, a ti odbijaš.“

„S vašom dozvolom oče, spremam sam da idem,“ odgovorio sam.

„Dozvoljavam ti.“

„Oče, da li će se vratiti?“

„Da, brate Alberto, vratićeš se...“

„Za ime Boga Alberto, požuri! Tvoja majka želi da te vidi prije nego što umre,“ požurivale su me rođake.

Kada smo stigli u katolički samostan, gdje je ležala moja majka, situacija je bila napeta do usijanja.

„Zašto ste premestili gospođu Rivera u ovu sobu?“ – pitala je glavna časna sestra.

„Govorila je čudne stvari o nekim duhovima koji dolaze u njenu spavaču sobu i plaše je. Tražila je da je premjestimo,“

odgovorile su ostale časne sestre.

„Kakvi duhovi?“ – uslijedilo je novo pitanje.

„Ne znam! Uradila sam šta mi je rečeno. Otac Abraham se složio.“

„Ah! Otac Abraham. Onda je u redu.“

Časne setre su pokušavale da umire mog oca:

„Gospodine Rivera, vaša žena je bila svetica. Pomagala je svima. Niko nije bio bolji od nje. Bila je potpuno odana djevici Mariji i njenoj crkvi. Nikad nije propustila nijednu misu.“

„Da, Tereza je svetica.“ – govorile su druge časne sestre.

U tom trenutku, ja sam ulazio na vrata. Časne sestre su me prepoznale.

„Alberto dolazi! Idi reci Terezi da joj je došao sin.“

„Oh, hvala Bogu. Idem, idem!“

Majka me je snažno zagrlila i tražila je da joj pomognem.

„Alberto, sine moj, svešteniče. Bojim se. Ne želim da umrem. Pomozi mi, pomozi. Hoću da mi pomogneš. Moli se za mene presvetoj djevici Mariji! Alberto! Molila sam se čak i Isusu, ali ne dobijam nikakve odgovore. Pomozi!“

Bio sam bespomoćan i obratio sam se svešteniku:

„Oče Abrahame, ne znam šta da radim. Zar ne možete nešto da učinite?“

„Sine Alberto, učinio sam sve što sam mogao,“ odgovorio je.

Moja majka je vikala:

„Oh Bože, ponovo vidim užasne duhove koji dolaze po mene! Tako se bojim. U sobi su!“

Sveštenik Abraham je nastavio:

„Tvoja majka je primila sve svete obrede i specijalni oprost grehova od svetog oca pape. Održana je i specijalna misa.“

Moja majka tada nije uzimala nikakve ljekove. Vikala je i

dalje:

„Oh ne! Zar ih ne vidite? Hoće da me stave u vatu! Došli su po mene Alberto! Neću da umrem i odem tamo! Pogledaj te ljude u vatri!! Ta grozna čudovišta dolaze po mene! Ne, Alberto! Učini da odu od mene. Pomozi! Bojim se da umrem! Vatra, čudovišta...“

„Mama, mama, vrati se!“

Sveštenik Abraham je konstatovao:

„Umrla je, sine moj.“

Moja majka, Tereza Rivera, je umrla sa 33 godine.

Narednog dana sveštenik Abraham je pokušao da me ohrabri:

„Alberto, moraš vjerovati crkvi. Ja sam sveštenik koji te je krstio. Zar meni ne vjeruješ? Možda ćeš posle sahrane željeti da pričaš sa mnom.“

U sebi sam pomislio:

„Nisam ti ja sin! Sve je laž! Sakramenti nisu pomogli mojoj majci. Crkva joj nije pomogla kada joj je trebala pomoći i utjeha. Otac Abraham je lažov! On bi trebalo da bude kao Isus, a Isus nije pomogao.“

Kanonsko pravo i dogma rimokatoličke crkve daju svešteniku dvije moći: da opršta grijeha i da izvodi misu. Ovo ga postavlja u poziciju Isusa, prema rimokatoličkom učenju.

Bio sam duboko razočaran. Osjećao sam se mrtav iznutra. Ni sam više vjerovao ni u šta.

Posle sahrane bio sam duhovno slomljen. Klečao sam pored majčinog groba i razmišljao:

„Ako je otac Abraham lagao, onda možda on nije uradio što je trebalo da uradi...“

Draga mama, ako postenem sveštenik, ja ću naći odgovore i

istinu. To će učiniti!

Bože, pomozi mi da postenem sveštenik da bih mogao da pomognem svakome kome je potrebno.

Mama, vratiću se u školu zbog tebe, vratiću se da te vidim, mama, kad postanem sveštenik i bićeš ponosna i srećna... Zbogom mama, volim te mnogo.“

Nakon višegodišnjeg školovanja, urađenog doktorata i rada u okviru rimokatoličke crkve, saznao sam ono što nisam ni sanjao da će saznati. Zbog toga sam morao da napustim crkvu i da napustim Španiju, u kojoj sam radio.

U Španiji sam radio kao jezuitski sveštenik i biskup u rimokatoličkoj instituciji. Jezuiti su na samom vrhu religijskih redova u katoličkoj crkvi. Osnovani su od strane čovjeka po imenu Ignacije Lojola 1541. godine sa ciljem da se zaustavi širenje svih religijskih pokreta suprotnih rimokatolicizmu. Oni su bili intelektualci. U prošlosti, jezuiti su savjetovali kraljeve i obarali vlade. I još uvijek to rade. Oni su instruktori na rimokatoličkim univerzitetima. Jezuiti su mnogo moćniji nego što bi ikada mogli i da sanjamo.

Jezuita ima oko 100.000. Ovaj broj uključuje i jezuite koji su van rimokatoličkog sveštenstva. Ljudi bi pomislili da su oni potpuno odani papi i da papa vodi Vatikan. Ali ne, postoji jedan drugi čovjek koji u stvari vodi cijelu predstavu. Taj čovjek je jezuitski general. Poznat je pod nazivom „crni papa.“

On nije crnac, nego se samo oblači u crno. On je najmoćniji čovjek u Vatikanu.

Ništa nije kao što izgleda. Rimokatolička institucija je puna iznenadenja. Sto sam napredovao ka višim položajima, saznavao sam stvari koje su me sve više uz nemiravale. Prepostavljam da

zato oko 86% sveštenika (uključujući i jezuite) prolazi kroz psihoške i psihijatrijske tretmane i ispitivanja.

Ali, da krenem od početka.

Prva stvar koja je uzdrmala moju vjeru bila je smrt moje majke. Ona je bila potpuno odana crkvi i nikad nije dovodila u pitanje njena učenja, jer je vjerovala sveštenicima. A ipak je umrla bez Boga, sa izrazom užasa na licu. Sveštenik mi je rekao da je učinio sve što je mogao. Slijepo vjerovanje crkvi koštalo je moju majku života. Osjećao sam da je sveštenik za to kriv. Zakleo sam se da će postati sveštenik i otkriti istinu. Da, smrt moje majke je bio prvi veliki događaj koji je uzdrmao moju vjeru.

Sledeći događaj koji me je uznemirio desio se u školi jedne noći. Dok sam spavao neko se ušunjao u moj krevet i počeo da me ljubi. Burno sam reagovao:

„Šta? Izlazi iz mog kreveta!“ Mladi nasilnik je počeo da viče:

„Jao! Oče rektore! Oče! Dođite! Moj nos, slomio si mi nos!“

Rektor je brzo naišao:

„Šta se ovdje događa?“

„Alberto me je udario u nos, oče,“ vikao je moj školski drug.

Pokušao sam da se odbranim:

„Oče, on je ušao u moj krevet i počeo da me ljubi, i...“

Rektor mi nije dozvolio da završim:

„Napolje, svi izlazite napolje iz sobe... Ti ostani ovdje, Alberto. Sram te bilo Alberto! Spusti se na koljena i priznaj svoj grijeh!“

Bio sam šokiran:

„Ali oče, on je došao u moj krevet. Ne razumijem!“

„Na koljena! Priznaj grijeh!“ – vikao je rektor.

„Koji je moj grijeh?“

„Tvoj grieh je, Alberto... on ti je ponudio svoju ljubav, a to je bila Božja ljubav, a ti si to odbio!“

Na moje zaprepašćenje, homoseksualac nije uopšte osuđen. Kako je vrijeme prolazilo, otkrio sam da je homoseksualnost prisutna u cijeloj crkvi, od sveštenika pa sve do kardinala.

Činjenica da Rimska crkva ne dozvoljava brak sveštenicima i sestrama je izazvala velike probleme. Dok sam bio u crkvi mogao sam da vidim da su neke sestre isповijedale lezbejstvo, a druge su imale ljubavne afere sa sveštenicima. I to je zaista stalni izvor frustracija za normalnog čovjeka.

Poznato je da su radnici, koji su kopali na imovini katoličke crkve, pronašli skrivena groblja. Našli su kosture beba koje su rodile kaluđerice. To se desilo u Sevilji, u Španiji, 1934. godine. Takođe i u Madridu, 1932. godine. I u Baskiji, regiji na sjeveru Španije. Vlade predsednika Aznara i Manuela Azane zahtjevale su nacionalnu istragu manastira, škola i drugih rimokatoličkih institucija. Mnoge takve grobnice su otkrivene u Španiji i u Rimu. Katolici u Španiji su bili zgroženi i napali su i uništili mnoge od crkvenih zgrada gdje su ovi tuneli postojali. Državni ljekari su pregledali tijela i ustavili da je smrt nastupila gušenjem.

U svjetlu ovoga, zar nije čudno da je rimokatolička crkva protiv abortusa?

Ali, bez rimokatoličkog sveštenstva ne bi bilo ni rimokatoličke institucije. Zašto? Najvažniji zavjet je zavjet celibata, bez kojeg nema sakramenta reda. To postavlja sveštenika na presto. Oni traže od Boga da im bude naklonjen s većom milošću nego drugima, jer su ostali neoženjeni. Ako bi se svi sveštenici oženili, to bi uništilo sistem, jer je ustanova utemeljena na određenom kanonu koji kaže da papa može biti samo iz redova sveštenstva, a ako nema pape, nema ni rimokatoličke institucije. Papi je namijenjena uloga vladara svijeta.

Tu tačku je najviše promovisao Avgustin, rimokatolički teolog, oko 420. godine u originalnoj verziji knjige „Božji grad“. U svim ostalim verzijama taj dio je odstranjen, da za njega javnost ne bi saznala. Sada je papa „sunce“, vladar univerzuma – svemira. Zemaljski vladari predstavljaju „mjesec“ i reflektuju njegovu slavu. Svi ljudi koji se klanjaju pred njim jesu „zemlja“.

U citatu se kaže da Bog papi garantuje božansku pravdu kao Isusu Hristu na Zemlji, kako bi tajno kontrolisao stanovništvo svake države preko obrazovne, političke, ekonomске i vojne moći.

Sledeći veliki šok doživio sam u školi. Imao sam 16 godina. Učitelj je govorio o tome kako je Petar bio prvi papa. Postavio sam pitanje koje me je umalo uništilo.

„Ustani Alberto! Šta si rekao?“

Tada nisam znao da sam izazvao papu lično. Da bi dokazao da je apostol Petar bio prvi papa, učitelj je rekao da je Simon Petar bio stijena na kojoj je izgrađena rimokatolička crkva.

„Kako može Petar biti stijena na kojoj je sagrađena crkva?“ – upitao sam.

„Zato što to jasno piše u staroj aramejskoj Bibliji koja više ne postoji.“ – uslijedio je gnjevan odgovor.

„Ne razumijem,“ rekao sam.

„Nisam ti dao dozvolu da postavljaš pitanja, Alberto,“ grmio je profesor.

Ali, ja sam želio odgovor na moje pitanje. Nastavio sam:

„Na časovima grčkog i latinskog jezika rekli ste nam da ‘Simon’ znači ‘pijesak’, a ‘Petar’ – ‘mali kamen’. Zar nije Isus stijena? Isus je rekao: ‘Na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju.’ Dakle, Petar ne može biti ta stijena. Jer Isus malo posle toga naziva Petra ‘Sotonom’.“

„Napolje! Izlazi iz moje učionice. Pretjerao si! Govoriš kao jeretik, kao komunista. Sačekaj me napolju!“

Dva sata kasnije, profesor mi je u kancelariji rekao nešto iznenađujuće:

„Nisam te pozvao u moju kancelariju zato što si uradio nešto loše. Nego zato što je to što si rekao veoma opasno,“ kazao je profesor.

„Šta sam uradio, zašto ste me onoliko vrijeđali?“ – pitao sam.

„Morao sam da se zaštitim iako se slažem sa onim što si rekao. Ne smijem da dozvolim da moji studenti saznaju šta zaista mislim“ – odgovorio je profesor.

„Ne razumijem, oče!“

„Da sam te prijavio rektoru, bio bi kažnjen! To što si uradio je veoma, veoma opasno. Jednog dana će saznati da postoji puno stvari o kojima nikad ne smiješ da govorиш. Dakle, upozoren si. Sad idi!“

U školi nam nisu dozvoljavali da čitamo Bibliju. Samo su instruktori mogli da je koriste. Jednog dana mi je jedan mlađi student dao Bibliju:

„Šta je ovo?“ – upitao sam.

„To je pitanje života ili smrti, Alberto! Čitaj to! Moram da

idem, doviđenja.“

Plašio sam se. Na knjizi nije bilo zvaničnog rimokatoličkog pečata. Pokušao sam da se oslobodim te knjige. Ako bi me uhvatili da čitam Bibliju, bio bi optužen za krivovjerstvo. Zbog toga sam je sakrio. Danas nosim naočare zato što sam tri godine čitao Bibliju krišom, ispod pokrivača uz pomoć baterijske lampe.

Kada sam saznao da je apostol Petar bio oženjen, umalo nisam umro!

U to vrijeme počeli smo na časovima da učimo istoriju inkvizicije. Tada sam zamrzio sve ne-katolike. Ali neke su me informacije potresle. Tada još nisam znao da će uskoro biti treniran da radim kao prikriveni agent sa ciljem da uništavam ne-katoličke crkve. Inkvizicija je bila najstrašnija mašinerija okrutnosti i moći koju je svijet ikada upoznao.

Crkvu su tada vodili dominikanski monasi, ali u pozadini su i tada stajali jezuiti. Sveta stolica je donosila užasan teror, gdje god je dopirala njena moć. Niko nije bio siguran.

Rimokatolička crkva je od 1200. godine proizvela 68 miliona žrtava. Danas rimokatolička institucija pokušava da izmijeni istoriju, odnosno, ono što je vezano za inkviziciju, kako bi prikrila svoja nedjela. Knjige o tom predmetu tajanstveno su nestale iz mnogih biblioteka. To je najbolje skrivana tajna modernog vremena. Na času crkvene istorije nastavnik nam je pročitao šta se stvarno događalo u vrijeme inkvizicije:

„Jednog dana ćete morati kao sveštenici odgovarati na pitanja o inkviziciji. Na ovom času ćemo razmotriti šta se u stvarnosti dogodilo. Pročitaću vam jedan slučaj da biste razumjeli da je crkva imala autoritet da osudi jeretike i nad njima izvrši smrtnu kaznu. Dana 21. maja 1559. godine, neki ne-katolici su bili sbrani u jednoj kući i čitali su Bibliju. O tome je neko obavijestio

Sveti ured za koji je to bio pravi zločin, kažnjiv smrću.“

Inkvizitori su ubrzo stigli:

„Uhvatite jeretike! Stoj! U ime Svetog ureda! Oni obožavaju Đavola. To je sastanak vještica.“

Među uhapšenima je bila i kraljeva rođaka. Njeni prijatelji su preklinjali da je puste:

„To je Dona Izabela. Molim vas oslobobite je. Ona je rođaka kralja Filipa.“

„Jeretik je jeretik! Bez obzira da li je grof, princ ili kralj!“ – uslijedio je odgovor.

„Smilujte se. Trudna je. Dobiće bebu.“

„Bog neće zaštititi dijete jeretika jer će i ono biti jeretik. Vodite je!“

Tribunal i porota su navodno stajali na poziciji Boga. Neslagati se s njima, značilo je suprostaviti se Bogu. A kraljeva rođaka Izabela nije želela da se odrekne svoje vjere:

„Ne, neću. Kako mogu da se odreknem svog Boga?“

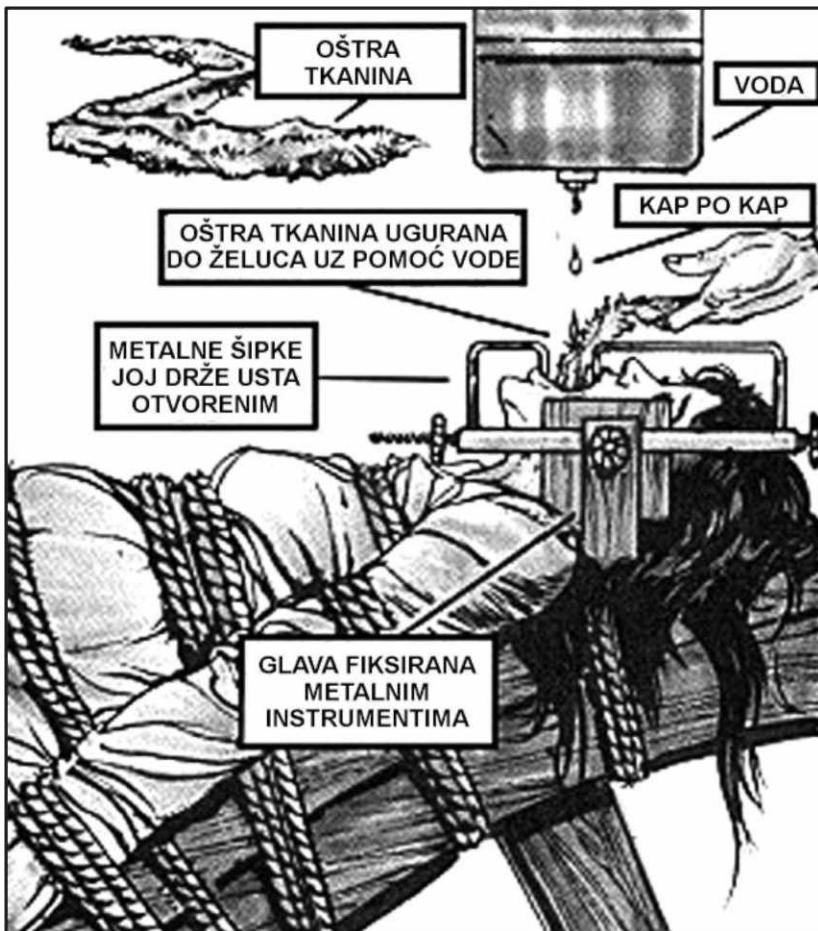
„Jeretiku! Hoćeš li povući to što si rekla? Hoćeš li se pokljati?“ – uzvikivao je predsjedavajući Svetog ureda.

„Kako mogu da se odreknem onoga koji mi je dao život? Kako da se odreknem onoga koji je moja jedina nada za vječnost nakon što vi izmasakrirate moje tijelo. Gospodine, ja neću lagati, nakon što sam saznala istinu.“

„Smrt vještici, ona je lažov! ... Šta je istina, reci nam? Priznaj, vještice! Šta je istina?“ – više glasova je uzvikivalo.

„Želite da znate istinu? Molim se Bogu da vam pomogne da ga upoznate. Bog je rekao...“

„Dosta jeretiku! To je rekla djevica Marija! Lažeš! To je rekla sveta majka, kraljica neba! Ubijte je! Stavite je na lomaču!“

Dona Izabelu su privezali. Kapljicu po kapljicu vode su joj puštali u usta, a s njom i oštro laneno platno. S vodom je prisilno gutala i oštro platno, sve dok kraj platna nije dospio do želuca. Tada su ga iz nje povukli tako, da su joj istrgli sve, od želuca do usta (slika gore).

Ali, Izabela je i dalje odbijala da se odrekne svoje vjere u Boga. Morala je da plati strašnu cijenu za to.

„Spalite je u slavu Boga! Prljavi jeretik, vještica!“ Na kraju je bila spaljena. Tako je Dona Izabela umrla sa svojim nerođenim djetetom u plamenu.

Naš predavač u školi je opravdavao ovakve postupke:

„I vidite, tako je Bog zaštitio našu vjeru i spasio našu crkvu.“

„Da, oče, da!“ – uzvikivali su đaci.

Ja sam, naravno, posumnjao da tu nešto nije u redu. Bio sam zbumjen i čak sam imao noćne more. Ali, ipak sam mrzio nekatolike. Vjerovao sam da su oni naši najveći neprijatelji. Tada sam dobio zadatak da radim u tajnosti, da se infiltriram u druge crkve i da ih uništavam.

Imao sam 14 godina kada sam počeo da učim o drugim hrišćanima i njihovojer jeresi. Profesor mi je rekao:

„Alberto, grupa u kojoj ćeš ti raditi koncentrisaće se na ove grupe crkava: pentakostalce, baptiste i evangeliste“ (tabela ispod).

GRUPA A	GRUPA B	GRUPA C	GRUPA D	GRUPA E
Episkopalna crkva	Adventisti	Pentekostalci	Alijansa misionara	Muslimani
Metodisti	Nazareni	Baptisti	Mormoni	Kopti
Luterani	Hristova crkva	Evangelisti	Jehovini svjedoci	Pravoslavci
				Jevreji

Jedna od podjela ne-katolika po grupama za djelovanje

Kako su godine prolazile, infiltrirao sam se u stotine crkava i drugih organizacija.

Oko 1550. godine, jezuiti su počeli da se infiltriraju u sve religije i denominacije. Oni to rade i danas na mnogo suptilniji način, zahvaljujući ekumenskom pokretu.

Sveštenik nam je pokazivao kako da lomimo hljeb i kako da

se ponašamo po običajima drugih crkava. Kada su smatrali da smo spremni, dali bi nam tačne lokacije crkava u koje treba da se infiltriramo i rekli su nam da se pretvaramo kao da smo biblijski religiozni.

A kako smo znali gdje su ove crkve locirane? Jedina dozvoljena religija u Španiji bila je rimokatolička religija. Lokalni sveštenici su imali liste. Ako neko ne bi došao na misu, tajna policija je bila obaviještena o tome. Policija bi ih pratila dok ne bi pronašla njihove tajne lokacije. Naučili su nas kako da igramo sa djecom pripadnika crkava u koje bismo se infiltrirali i koja pitanja da im postavljamo kada smo bili nasamo.

Takođe, kada bismo bili pozvani na večeru, naučili su nas da kupimo cvijeće njihovim ženama i djevojkama, da budemo vrlo ljubazni i da im otvaramo vrata. Rekli su nam da kada budemo nasamo s njima treba da im laskamo kako su lijepi i šarmantni. Naučili smo kako da se igramo sa njihovim osjećanjima pokazujući veliko saučešće kada umre neko od njihovih bližnjih i pokazujući veliko interesovanje kada bi god prolazili kroz neku krizu.

Vrlo je interesantno kakvu smo taktiku koristili da podijelimo crkvu i uništimo sveštenika koji je govorio da rimokatolička crkva nije hrišćanska institucija... ili ako bi rekao da rimokatolici nisu hrišćani. Zbog tih stavova on bi postao naša meta.

Samo u Španiji, pomogao sam uništenje 19 crkava. Dozvolio sam da budem uhvaćen u jednoj raciji protiv jeretika u Španiji kako bi se moje ime pojavilo u novinama i kako bi javno bio proglašen jeretikom. Takođe sam posjedovao pismo od ne-katoličkog sveštenika, kojim me on preporučuje kao dobrog hrišćanina, i čovjeka dostojnog povjerenja. On nije znao da sam ja odgovoran za raciju i za to što je on u zatvoru.

Tada sam imao 17 godina. Sa pismom tog sveštenika bio sam primljen u baptističku crkvu u Venecueli. Moja institucija me je poslala tamo da se infiltriram i da se onda prebacim u veći inter-denominacioni teološki fakultet u Kostariki. Moja misija je bila da uništим sveštenika, crkvu i fakultet! Takode je trebalo da pri-bavim što više imena i da ih pošaljem nazad u Rim.

Sva ta imena se ubacuju u kompjuter u Svetom uredu. Dakle, Sveti ured, koji je nekada vodio inkviziciju još uvijek postoji. Tamo su imena svakog ne-katoličkog sveštenika i imena svih članova crkava u svijetu, uključujući i rimokatolike. Ako se neko od njih u budućnosti usprotivi jednoj svjetskoj super-crkvi koju Rim planira da stvori, ti podaci će biti upotrijebljeni protiv njih. A oni neprijatelji unutar rimske institucije koji se usprotive ri-mokatoličkom harizmatskom pokretu biće ubijeni.

U pitanju je nova inkvizicija. Rimska crkva planira da likvi-dira sve one koji žele da žive po Božjim zapovjestima. To će biti okultna ubistva povezana sa crnom misom.

Ali, da se vratiš mom bivšem radu, odnosno, tome kako sam uništio baptističku crkvu u Venecueli. Polovina članova te crkve je vjerovala da je rimokatolička institucija takođe hrišćanska crkva. Njima sam govorio ovako: „O, da, imam puno rođaka u katoličkoj crkvi koji vole Gospoda i koji su pravi hrišćani. To je hrišćanska crkva. Oni koji u to ne vjeruju izazivaju podjelu i ve-liku štetu Bogu. Mnogi od tih katolika su bili uništeni u njihovoj hrišćanskoj vjeri kada su ih ne-katolički sveštenici napali. To mora prestati, treba da propovijedamo ljubav.“

Ne-katoličkom svešteniku i onima koji su ga podržavali bih rekao: „Svešteniče, vi ste u pravu. Katolička crkva nije hrišćanska crkva. Oni su me toliko zlostavljadi u Španiji. Oni mrze hrišćane. Moj dragi sveštenik je još uvijek u zatvoru. Morate

protestovati protiv toga. Evo, moje ime je u novinama, nazvali su me jeretikom.“

Dok sam preko baptističkog sveštenika ušao na interdenomi-nacijski seminar, započeli smo glasine kako je on u vezi sa 18-ogodišnjom djevojkom. Ona je bila naš agent. Rekla je dekanima, koji su se suprostavljali tom svešteniku, da želi da prizna da je imala aferu sa njim. Taj sveštenik je bio nevin. Žena se razvela od njega. Crkva je bila uništena i ja sam prešao na svoj sledeći zadatak.

Takođe, postojao je plan za uništenje ljudi koji nisu željeli da prihvate nikakav kompromis, koji su bili čvrsti u svojoj vjeri? Postojala su tri načina:

- diskreditovati ga
- izolovati ga
- ubiti ga na različite načine

Broj jedan: diskreditacija

Uništili bismo ugled osobe lažima o njoj, izvrtanjem njenih riječi. Prikazivali bismo tog ne-katoličkog sveštenika kao neprijatelja zemlje, prouzrokovali mu teškoće sa službenicima, ili bismo ga povezali s nekom ženom koja je postavljena kao njegova sekretarica upravo da bi imala aferu s njim. Nekada bismo tog sveštenika pozvali hitno, kasno noću. Kraj puta smo postavljali ženu i inscenirali da je doživjela nesreću, a kada bi se on zaustavio da joj pomogne, ona bi povikala: „Silovanje!“ Rastrgla bi svoju odjeću, a njen saradnik bi je fotografisao i tako je ovaj sveštenik bio uništen.

Kada bi vlada i policija istraživale slučaj nekog ne-katoličkog

sveštenika koji je bio optužen za vezu s drogama, moderni mediji bi ga, svakako, odmah osuđivali. Jednom svešteniku smo uništili ugled spletkama oko kreditnih kartica. Puno se govorilo o tome. Kasnije su se odgovorni izvinili tom čovjeku, ali bilo je prekasno. Sve to smo radili, da bi tim ljudima uništili ugled. Koristili smo i tajne telefonske pozive, te optuživali njihove žene i djecu za lažna dela. To su samo neki od načina kojima smo nastojali da ih ocrnimo. Takav čovjek bi postao nepouzdan i žigosan kao lažov i lopov.

Broj dva: izolacija

O svešteniku smo počeli širiti vijesti da je kontroverzan i da samo prouzrokuje teškoće. Nazivali smo ga neprijateljem koji uzrokuje razdore, nejedinstvo. Govorili smo kako ima vlastitu neobičnu nauku ili vjeru, da je ostao sam i da je bez sveštenika prijatelja. O njemu smo počeli širiti laži kako je doživio nervni slom. Puno njih se nakon toga predalo, jer ih je usamljenost prisilila da napuste službu.

Broj tri: smrt!

Ako bi čovjek smatrao da je pozvan od Boga, i ako pod svim tim pritiscima ne bi klonuo, počeli su se zbivati neobični događaji. Pregazio bi ga auto i morao je u bolnicu. Neka medicinska sestra bi iščupala njegovu cjevčicu s kiseonikom, ili bi pomijesala lijek tako da bi došlo do komplikacija i čovjek bi umro. Smrt je mogla nastupiti i uslijed trovanja hranom, ili bi zbog uzimanja psihoskodljivih materija morao da bude premješten u duševnu bolnicu. Moglo je doći i do iznenadne tuče sa strancima koji bi

ga u mraku napali noževima, ili je bio unajmljen ubica koji bi ga ubio.

Kao što se može vidjeti, mi smo zaista u ratu!

Protestantski interdenominacijski institut koji sam uništio bio je u Kostariki. Sa mnom su došle i dve lijepе djevojke. Obje su bile iz rimokatoličke omladinske borbene grupe. Izdavale su se za prave hrišćanke koje svoju vjeru temelje na Bibliji. Karmen je u koledžu bila u ulozi moje djevojke, a Marija je došla da uništava sveštenike, i da unosi seks među studente. Da bih dokazao svoje anti-rimokatoličke stavove, često sam se pred studentima prepirao sa jezuitskim sveštenikom koji je dolazio u biblijski koledž.

Naravno da su ti jezuiti znali ko sam ja, to je sve bila gluma. Sve što sam znao o toj školi prijavio sam tim sveštenicima. Oni su sve te informacije proslijedili u Vatikan. Izazvao sam uzne-mirenje među studentima kršeći pravila o strogom razdvajaju muškaraca i djevojaka. Šetao sam držeći se za ruku sa Karmen.

Šta se dešavalo sa tom školom, nisam mogao da vjerujem. Nastavnice su bile zgrožene. Namjestio sam zgodne katoličke momke da zavedu mlađe nastavnice. Posjećivao sam žensku spavaonicu kasno uveče. Jedne noći, Carmen i ja smo dozvolili da nas zateknu u ženskoj spavaonici. Ona je bila u spavaćici.

Pročula se vijest da sve djevojke rade isto sa drugim studentima. Ljudi iz škole su se čudili kako se ovo dogodilo. Stvar je dospjela u novine. Jezuitski sveštenik je ispričao priču novinaru. Koledž je bio potresen, označen je kao mjesto pokvarenosti.

Oblačio sam se kao bitanga i stalno sam kasnio. Započinjao sam svađe sa nastavnicima optužujući ih da nemaju hrišćanske ljubavi. U svakoj prilici sam ih ubjeđivao da ima mnogo dobrih hrišćana u katoličkoj instituciji i da su katoličke škole najbolje

zbog discipline. Govorio sam im kako tamo nikad nema skandal.

Moja koleginica Marija imala je pune ruke posla. Mnogi od 17 učenika koje je zavela bili su izbačeni. Sada je bio trenutak da počne da obraduje sveštenike. Kada sam primijetio da je jedan sveštenik često gleda, naredio sam joj da ga uništi. Tri sveštenika su tako pala. Zaprijetili smo da ćemo im upropastiti živote ako ne prestanu da govore protiv katoličke crkve. Misija je bila uspješna. Sva tri sveštenika su postala ekumenisti. Od tada su samo propovijedali o Božjoj ljubavi. Nikada više nisu govorili o katoličkoj crkvi u negativnom kontekstu. Sve su radili po našim instrukcijama.

Na Biblijskom koledžu nagovorio sam studente da stupimo u trodnevni štrajk glađu kako bismo poboljšali uslove studiranja. Ovo je dospjelo u vijesti. Škola je bila na ivici propasti. Katolički sveštenici su zahtjevali zatvarenje škole tvrdeći da je ona oruđe Đavola.

Kada je uprava škole pokušala da me deportuje, Vatikan je, preko španske vlade, tvrdio da sam vojni dezerter. Tako sam se izvukao prije nego što su saznali da sam jezuita.

Interesantan podatak: Biblijski koledž je danas potpuno ekumenski i blisko sarađuje sa rimokatoličkim sveštenicima.

Ove djevojke su zavodile sveštenike iz dva razloga: branile su svoju vjeru uništavajući neprijatelje i skupljale su poene za izlazak iz čistilišta. Rimokatolički sistem je zamijenio biblijsko uništenje nepokajanih sa čistilištem da bi mogli da imaju svoje sveštenike i sakramente. Biblija nam kaže da su oni koji umru u grijesima, kao nepokajani, izgubljeni zauvjek i biće uništeni. Za njih je sve gotovo. Ali, godine 593, papa Grgur I je objavio učenje o čistilištu kao privremenom mjestu pročišćenja (mučenja)

za one koji umru kao rimokatolici. Koncil u Florens u je „ozvančio“ ovo učenje 1439. godine.

Ali ako navedete ljude da vjeruju u čistilište i da ih možete spasiti od uništenja preko svojih veza, onda će oni učiniti sve što im sveštenici kažu i platiti koliko god se traži od njih. Marija i Karmen su vjerovale da će zavodeći i uništavajući ove sveštenike sakupiti poene kako bi manje vremena provele u čistilištu.

U tom slučaju će ovako zavedeni vjernici i ubiti ako treba. Monasi i monahinje koji su ubijali ljude tokom inkvizicije, činili su to da bi jednog dana što prije izašli iz čistilišta. Teorija o čistilištu je moćno oruđe za kontrolu rimokatolika.

Misa

Koji je smisao mise? To je „sjajan“ izum. Smislio ju je jedan rimski biskup 386. godine. Za vrijeme koncila u Trentu nova riječ je smisljena da objasni misu: transsupstancija. To je značilo da sveštenik ima moć da pretvori hljeb i vino u tijelo i krv Isusa Hrista.

Dakle, rimokatolički sveštenik tvrdi da može dovesti Hrista sa neba i ponoviti raspeće svaki put kada se izvodi misa. Rimokatolička institucija uvjerava svoje pripadnike da to vjeruju, i još uči: Isus je na Nebu kao sudija bez milosti. Nikome nije dozvoljeno da s molbom dođe k Njemu. Pred Njegovim prestolom sjedi Marija kao milosrdna majka, puna milosti i razumijevanja. Ona moli svog sina da oprosti, i ima samilosti prema onim rimokatolicima koji joj se vjerno mole, i vjeruju da je ona „suspatelj“ i „suotkupitelj“. To rade s uvjerenjem da je Marija prolila svoju krv istovremeno kad je i Isus umro na krstu, zbog svojih bolova i trpljenja za čovječanstvo. Marija je njihova ulaznica za

Nebo, nakon dolaska u čistilište.

Zato oni nikad neće napustiti Mariju, jer se boje za svoje duše. Rimski sistem je jednu zemaljsku majku preobrazio u božanstvo. Marija je njihova ulaznica za raj nakon što izadu iz čistilišta. Nikada se ne smiju odreći djevice Marije iz straha da bi izgubili duše.

Volio sam djevicu Mariju svim svojim srcem. Ubio bih za nju, dok jednog dana nisam došao do saznanja koje me je duboko potreslo: Kraljicu neba je slavila sotonska religija koja je poticala od starog Vavilona i nazivala se „obožavanje Bala.“ Bog je to mrzio. Zato je Isus nazvao Mariju „žena“, dok ju je taj sistem, danas nazvan rimokatolicizam, postavio za „kraljicu neba.“ Rimokatolici moraju vjerovati da je Marijina majka zatrudnjela bez grijeha, da je i ona rođena bez grijeha. To je poistovjećuje s Bogom i čini je majkom Božjom.

Novorođenje

Kada je rimokatolik poškropljen za krštenje, on vjeruje da je „nanovo rođen“, iako je još dijete. Rimokatolik vjeruje da je spasen sve dotle dok moli Mariju, i ostane vjeran svome sistemu. Rečeno im je da izvan rimokatoličke institucije nema spasenja. Kad rimokatolik kaže da je primio Gospoda Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja, to znači da prima Isusa svaki put kad jede hostiju ili hljeb za vrijeme mise. On vjeruje da stvarno jede Isusovo tijelo i krv.

Tako se i pokajanje prikazuje drugačije: pokajanje za njih ne znači da se mole Bogu za oproštenje, da žale zbog grijeha i da ostave grijehu. Rimokatolik Boga „potplaćuje“ s pokorom. Sveštenik mu opraća i određuje pokoru za njegov grijeh. To

znači da mora da izmoli, na primer, 50 puta molitvu „Zdravo Marija“ ili „Oče naš,“ ili da upali svijeće raznim svećima, ili da hoda na koljenima oko crkve, ili nešto drugo.

Zaista, kada je rimokatolik obraćen, on ne može dalje ostati u rimokatoličkom sistemu, jer je taj sistem potpuno paganski i uperen protiv Boga, i u njemu jednostavno nema mjesta za nekoga ko je iskreno religiozan.

Unapređenje

Nakon što sam uništil teološki institut, poslali su me u Vatikan, gdje sam postavljen za jezuitskog sveštenika. Pošto sam u pređašnjem radu bio izuzetno uspješan, postavljen sam u najviši stepen zakletve u redu. Dobio sam posebnu legitimaciju i službenu potvrdu mojih pretpostavljenih za rad u drugim državama. Prije nego što sam napustio ovu instituciju, bio sam postavljen za biskupa rimokatoličke crkve i primio bulu posvećenu od „apostolskog naslednika“, rimskog pape. Legitimaciju je izdala španska vlada 1967. godine pod vođstvom diktatora Franka. Njegova služba sigurnosti je bila stroga kao Gestapo u Njemačkoj. Zato sam se prilikom izrade legitimacije morao pobrinuti za razne dokumente i proći kroz niz postupaka, da bi taj dokument bio punovažan. On je predstavljao potvrdu vlade da sam bezuslovno pokoran papi, kroz konkordant koji su potpisali vlada Španije i Vatikan.

Kada sam postao sveštenik, vjerovao sam da će naći istinu i zadobiti mir, kao što sam obećao svojoj majci. Ali, bio sam nesrećan. Što sam više napredovao u jezuitskom redu, to sam više uočavao pokvarenost u toj instituciji.

Pozvali su me na tajnu crnu misu, koju je vodio jedan od viših

prepostavljenih jezuita u samostanu na sjeveru Španije. Kada sam se poklonio da poljubim njegov prsten, zapazio sam simbol od kog mi se zaledila krv. Bio je to masonski simbol. To je bila stvar koju sam mrzio i protiv koje mi je bilo dano da se borim.

Sve se rušilo. Saznao sam da je **crni papa** takođe mason i član španske komunističke partije. Dobio sam vrtoglavicu kad sam saznao da je jezuitski general u tijesnoj vezi sa iluminatima iz Londona. Ignacije Lojola, osnivač jezuitskog reda, bio je član iluminata.

Nekoliko sedmica sam bio bolestan, jer se sve, protiv čega su me učili da se borim, sjedinjavalo negdje pri vrhu.

Zbog mog prethodnog rada i iskustva bio sam postavljen u ekumensko društvo koje je bilo pod kontrolom pape Jovana XXIII. Protestante nisu više nazivali jereticima, krivovjercima, već „odvojenom braćom“. Ateisti nisu više naši neprijatelji. Sve to je bilo sa namjerom da bi svi vjernici bili udruženi u jednu svjetsku crkvu, a svi nevjernici u jednu svjetsku vladu. Mi smo se uspješno infiltrirali u sve organizacije. To novostvoreno remek-djelo, treća sila, zove se **harizmatski pokret**. To je most prema Rimu. Protestantni su nas prihvatali raširenih ruku. Veliki uspjeh su nam donijeli špijuni u protestantskim crkvama. Zahvaljujući našim tajnim agentima, uvukli smo se u hrišćanske televizije i publikacije. Prihvatali su nas kao učitelje, sveštenike i evanđeliste. Širili smo ljubav i njome smo ujedinjavali sve u jedno zajedništvo. To je naše „probuđenje“.

Prsten sa masonskim simbolom

VJERNICI	NEVJERNICI
JEDNA SVJETSKA CRKVA	JEDNA SVJETSKA VLADA
Protestanti svih denominacija	Komunisti
Pravoslavci svih vrsta	Sve masonske lože i lože svih drugih tajnih društava
Muslimani, budisti, mormoni	Socijalisti
Okultne crkve, istočne religije	Ateisti
Transcendentalna meditacija	Anarhisti, itd.
Jehovini svjedoci, Jevreji, itd.	

Prva protestantska grupa u koju smo ubacili špijune bili su adventisti, zatim baptisti, metodisti, prezbiterijanci, luterani i svi ostali, dok se nismo infiltrirali i među mormone i Jehovine svjedoke.

Sledeći su bili seminari, univerziteti i koledži. Jezuiti su rukovodili rimokatoličkim omladinskim akcijama, Marijinim skupovima i tako dalje. Sve navedene grupe su prestale da govore protiv Rima, ili su priznale da je rimokatolički sistem hrišćanska crkva. Pobjedili smo kompromisima. Skoro svi protestantski propovjednici su se uplašili da govore protiv Rima, bojeći se da ne budu napadnuti.

To je onaj veliki otpad, veliko udaljavanje od učenja Biblije, o kojem Biblija govori da će nastupiti.

U vrijeme kada sam saznao za ove stvari bio sam sasvim slomljen. Moja nada je nestala. Živio sam od ljekova za smirenje.

Jednom prilikom sam govorio na ekumenskom skupu južno-američkih protestantskih i rimokatoličkih vođa u Gvatemali. Na stadionu je bilo oko 50.000 ljudi. Učinio sam nedopustiv grijeh, jer sam iznio istinu o Rimu. Dobro se sjećam svojih riječi:

„Kako da vam propovijedam o životu kada sam mrtav, i

sistem kojem služim zaudara po smrti, po isповједаonicama, Mariji, čistilištu, misi i sveštenstvu koje negira vaskrsenje? Kako da vam govorim o životu kad sam vam lagao, infiltrirao se i uništavao vaše crkve. Uvjereni ste da ekumenski pokret predstavlja ljubav i jedinstvo, a u stvarnosti donosi smrt. Pošto ja nisam vaš brat...“

Tada sam iza sebe čuo povike: „Riveru moramo zaustaviti! Zavežimo mu usta!“

Kada se skup završio, mene su odmah avionom prevezli u Panamu, a odande u Španiju.

Govorili su: „On će platiti za ovo što je učinio.“ Tada je započeo najmračniji dio mog života. Različitim metodama pokušali su da promijene moje mišljenje. Nakon nekoliko mjeseci dovezli su me u Barselonu u samostan u kome su liječili duševno bolesne sveštenike. Kakvo je to mjesto? O, moj Bože!

Naime, „Sveti ured“ me je optužio za krivovjerstvo zbog ludila. Zatvorili su me u tapaciranu celiju. Po nekoliko dana sam ostajao bez hrane i vode. U to vrijeme ispisao sam stotine papira i morao odgovarati na razna pitanja. Noću su me omamljivali, tako da nisam mogao spavati. Bio sam bolestan i potpuno iscrpljen. Upozoravali su me: „Rivera, opozovi rečeno i javno priznaj da postoji samo jedna crkva, sveta majka rimokatolička.“

Nakon dvije sedmice brutalnog ispitivanja izgubio sam i poslednju nadu i svojim mučiteljima sam u lice rekao: „Kada svi ti rimokatolici, koje mi tako lažemo, umru i dođu u pakao, šta ćemo im reći? Krhotina kamena – kip ih ne može spasiti. Sve što smo govorili o Mariji same su laži. Biblija to dokazuje. Uvjereni ste da ubijate za Boga, ali to radite za Ćavola, jer ste sotonska djeca.“

Nakon tih riječi me je jedan od njih žestoko napao. Stisnuo

me je za vrat i vikao: „Zaveži Rivera, govorиш kao protestant. Ti si taj koji uništavaš vjeru naše blagoslovene majke djevice Marije. Slomiću ti vrat, Rivera.“

„Liječili“ su me elektrošokovima i jakim drogama. Nakon dva mjeseca dobio sam upalu bešike i izgubio svaki osjećaj. U trećem mjesecu sam skoro prestao da dišem. Stavili su me u mašinu za vještačko disanje. Uvijek sam iznova proživljavao smrt moje majke. Uvidio sam da sam u istom položaju, z bunjen od straha, bio sam uvjeren da idem u pakao.

Molio sam Boga da mi oprosti sve grijeha. U tom trenutku je kroz moje tijelo potekao život. On me je spasao i izlijeo. Od tog trenutka bio sam oslobođen.

Uspio sam da se izvučem iz ove mašine. Sedam dana kasnije bio sam otpušten. Nisam mogao vjerovati da su me samog poslali u Madrid. Tamo me je dočekao jezuitski sveštenik – vatikanski „pas čuvar,“ njihov najpouzdaniji čovjek. Mrzio je zemlju po kojoj sam hodao. Nekoliko dana me je obrađivao svim metodama jezuita kako bi me povratio u papsku službu. Ali, ja sam mu govorio kako sam napokon spašen, i s Biblijom sam mu dokazivao istinu. Božja riječ je dotakla njegovo srce. Na moje iznenađenje, on je zaplakao, vratio mi pasoš i sve dokumente koji su mi bili potrebni da bih napustio Španiju, te me je pustio s rečima: „Alberto, napusti odmah ovaj zatvor i ne vraćaj se nikad više. Vjerujem da će Bog rasvijetliti tvoj put. Slijedi ga Alberto! Moli se za mene! Ništa mi ne piši, samo se moli!“

Te noći sam poletio iz Španije sa svega 40 centi u džepu. Prekinuo sam s rimokatoličkim sistemom. Vatikan je „zanjemio.“ Nisu mogli vjerovati da sam pobjegao.

2. PREVARA

Te noći kada sam napustio Madrid, bio sam skoro potpuno bez novca. Imao sam jedan kofer i kartu za Vašington. Čudio sam se kako mi je Bog pripremio i uručio pasoš i ostale potrebne dokumente da napustim Španiju. To je bio jedini način da pobegnem. Svom ocu sam telefonirao nekoliko sati ranije i rekao mu da sam napustio rimokatoličku instituciju. On mi je rekao da sam „pas“ i spustio slušalicu.

Prije nego što sam napustio aerodrom, pozvao sam telefonom svoju mlađu sestru Mariju u Velikoj Britaniji. Telefonski službenik me je uspio povezati sa njom, pošto je ona bila opatica u rimokatoličkom ženskom samostanu „Sveto srce“ u Londonu. Kad me je čula, Marija je počela plakati i govoriti: „Alberto, to si ti? Oh, Alberto, Alberto! Pokušala sam se ubiti tri puta... Pomozi mi Alberto!“

Dok sam čekao na razgovor s Marijom, zakasnio sam na avion za Vašington. Iste noći u tom smjeru letio je još samo jedan avion i to za London. Krenuo sam njime. Samo je Bog znao strašnu životnu opasnost u kojoj se Marija nalazila i koliko je bila blizu smrti. Bog me je poslao u London. Bio je 18. septembar 1967. godine, 5:30h ujutro, kad je avion sletio na aerodrom Hitrou. U sebi sam se molio: „O Bože, šta da radim? Slomljen sam! Zakasnio sam na avion za Vašington i sve se iskomplikovalo. Sada sam u Londonu. Ako sam tu zato da vidim Mariju, Gospode, pomozi mi!“ Uzeo sam malu sobu u Y.M.C.A.¹ i počeо zvati protestantske crkve. Naravno plašio sam se da bi mogle

¹ Međunarodna hrišćanska organizacija za mlade.

biti infiltrirane. Najzad sam pozvao malu anabaptističku crkvu u Londonu.

Hvala Bogu, donio sam dobru odluku. Ovi ljudi su došli da mi pomognu. Odvezli su me autom do samostana u kom se nalazila Marija i rekli su mi da će, ako ne izđem za jedan sat, doći po mene. Ušao sam u samostan.

„Da li ste Vi otac Rivera?“ – zapitala me je nastojnica samostana.

„Da!“ – odgovorio sam.

„Marija mi je pričala o Vama mnogo puta. Rekla mi je da ste veoma odlučan sveštenik i veoma odan.“

Nastojnica je sa mnom razgovarala nepovjerljivo, tako da sam se pitao da li ona već zna da sam napustio rimokatoličku instituciju. Ona je nastavila:

„Znam, došli ste da vidite Vašu sestru Mariju, ali ona je suviše bolesna da Vas vidi.“

„Žalim, ali zato sam u Londonu. Moram vidjeti Mariju prije nego što otputujem za Ameriku,“ rekao sam.

„Oče, moram se izviniti što Vam ne mogu dopustiti da vidite Mariju. Ja moram tako postupiti prema našim pravilima i prema kućnom redu. Kao što znate, ovo je ženski samostan i ona može vidjeti samo sveštenika koji je njen isповједnik.“

„Ipak, ja je želim vidjeti sada, s Vašom dozvolom. Sestro, hoćete li mi pokazati njena vrata?“

„Nikome nije dozvoljeno da kontaktira sa samostanskim opaticama, osim u naročitim okolnostima.“

(Telefonski razgovor, kada sam zvao iz Španije, bio je jedini izuzetak kada su mi dopustili da razgovaram sa Marijom.)

„Ako me vi ne odvedete do Marije, ja ču je naći sam,“ rekao sam.

„Oče, ja nemam drugi izbor, nego da pozovem policiju.“

Znao sam da je Vatikan obavijestio arhiđakone u Londonu da sam pobjegao. Nastojnica samostana još nije bila obaviještena, inače bi zvala arhiđakone umjesto policije. Oni su me već lovili.

„Više me ne zovite ‘Oče’, jer ja nisam više sveštenik Rima, nego pokajani grešnik. Bez obzira šta čete Vi raditi, ja neću napustiti ovo mjesto dok ne vidim Mariju.“

„Vidim da Vi niste više to što ste bili. Zato ćemo zaustaviti tu jeretičku besmislicu. Oče, vidjećete šta ću učiniti.“

Nastojnica je pozvala ostale opatice: „Sestre, ne dozvolite mu da prođe kroz ova vrata. Ja ću pozvati policiju.“

„Dobro, čekaću dok ne dođe policija,“ rekao sam.

Pola sata kasnije došla je londonska policija. Nastojnica samostana im je rekla: „Ovaj čovjek se lažno predstavlja kao sveštenik i ušao je na lažni zahtjev.“

Oficir je na to uzvratio: „Ovo su veoma ozbiljne optužbe.“

Opatice su slučaj iznijele policiji na veoma prefinjen način, tako da je njihov prikaz djelovao veoma uvjerljivo. Čulo se jecanje, a neke od njih su govorile: „O, majko Božja, pomozi nam protiv ovog zlog čovjeka!“ Opet se čulo jecanje, dok je nastojnica govorila policiji: „On je htio da nas fizički napadne. Hoću da ga zatvorite!“

Smije li jedna opatica da se suprostavi svešteniku? Odgovor se nalazi u njenoj zakletvi, prema kojoj je ona dužna da se odrekne čak i pape, ako se on odvrati od rimokatoličkog učenja.

Ja sam odgovorio: „To nije istina, ja ih nisam napao. Ovdje su moji dokumenti od arhiđakona u Madridu, koji mi dozvoljava da dođem ovamo.“

„Gospodine, mi ne znamo španski. Ali, da li je ovo njihov pečat? Onda ste Vi sveštenik.“

Rekao sam: „Ali ne više za rimokatolički sistem.“

Ispričao sam im ukratko cio događaj kako sam dospio ovdje.

Policjski inspektor me je saslušao, a kako je i on svoju vjeru temeljio na Bibliji, on je stao uz mene.

Na kraju sam rekao: „Ja ovdje nisam provalio, nego sam došao da vidim svoju sestru, koja je negdje u ovom samostanu. Ona je veoma bolesna. Nastojnica mi nije dozvolila da je vidim.“

Oficir ju je pitao za moju sestru, na šta je ona odgovorila: „Ona nije ozbiljno bolesna.“

Oficir me je tada upitao: „Dr Rivera, da li Vaša sestra želi da Vas vidi?“

„Da, ja sam prije dva dana s njom razgovarao telefonom. Ona je tražila pomoć.“

Nastojnica se usprotivila: „Nemoguće, on laže. Njoj nije dozvoljeno da upotrebljava telefon... hoću da kažem...“

„Mi bismo htjeli da vidimo njegovu sestru i razgovaramo s njom o tome, s Vašom dozvolom!“

Nastojnica samostana je pokušala na svaki način da otjera policiju. Nije htjela da vide Mariju. Ipak, oni nisu otišli. Tako nas je odvela do Marijine čelije. Kada je nastojnica otvorila čelična vrata, osjetio sam miris smrti – mrtvaca. Nisam mogao vjerovati svojim očima. To je bilo užasno. Slomio sam se i zaplakao nad onim što sam bio. Bio sam ispunjen mržnjom prema Rimu.

Moja sirota mala sestra, na vagi bi imala manje od 30 kilograma. Na njoj je bila krvlju natopljena odjeća. Krv je bila isušena i kruta. Leđa su joj bila sva gnojava i krvarila su od udaraca bičem i samokažnjavanja. To je dio vjerske discipline u različitim rimokatoličkim redovima unutar muških i ženskih manastira. Opatice ili monasi obično bičuju sami sebe ili ih drugi bičuju, unutar istog religijskog reda. Institucija ih uči da što više

pate, bliži su Hristu ili Devici Mariji. To je i jedan od načina da prije izađu iz čistilišta.²

Viknuo sam: „Marija... Marija... da li me čuješ?“

Čulo se samo jecanje. Mislio sam da je mrtva. Bio sam ošamućen i skoro sam povraćao od zadaha trulog tijela. Onda sam zapazio da se miče. Kada sam je zovnuo i pitao treba li joj ljekar i da li su je povredili, ona odvrati: „Ne, Alberto, ne. Jedno mi samo zadaje bol. Tako sam slaba i zla, i zaslužila sam da budem kažnjena smrću.“

Pitao sam je: „Zašto bi ti sebe kaznila Marija?“

„Zato što sam bezobzirna, treba da primam sve sakramente i da se ispovijedam ujutro i uveče. Osjećam se bijedno svakog trenutka. Nemam nade Alberto, ja sam očajna. Pošto je Isus trpio za mene, ja moram da trpim za Njega. Ovo je moj suprug (pogledala je na krst). Ja sam se udala za Hrista i ja moram umrijeti za Njega.“ Sve vrijeme je držala krst u rukama.

Odgovorio sam: „Ovo je huljenje protiv našeg Boga. Njegova jedina nevjesta je Njegova prava crkva, a sigurno je da ova institucija ne pripada Njemu.“

Marija izusti: „Moram poljubiti krst.“

„Marija, kažem ti u ime Božje, prestani s tim! Ovaj krst ti ne može pomoći. To je mrtvi predmet.“

Nastojnica je viknula: „Oče Rivera, ostavite je!“

Za njom su vikale opatice: „Gledaj na krst!“

„Ovo je đavolsko oruđe!“ – govorio sam. „O Bože, baci svjetlost na njen um.“

Opatice su vikale: „Marija, kraljice Neba, pomozi nam!“

² Godine 593, papa Grgur je uveo učenje o čistilištu (purgatoriju) kao privremenom mjestu pročišćenja (patnje) za one koji su umrli kao rimokatolici. Sabor u Firenci, 1439. godine, ozvaničio je ovu dogmu.

Rekao sam Mariji: „Prizovi ime Božje. Ako se samo Njemu moliš, tražeći oproštenje grijeha i obratiš se od svih ovih religijskih laži, ti ćeš biti sada oslobođena krivice koju osjećaš.“

„Alberto, da li će me On uslišiti?“

„Da Marija! Upravo takvu kakva jesi. Uzdaj se u Božje riječi koje su zapisane u Bibliji.“

Marija me je poslušala. Osjetila je olakšanje i zamolila me je da je izvedem odavde. Rekao sam nastojnici: „Molim Vas, pustite me da izađem i izvedem Mariju napolje iz ovog groznog mesta.“

Nastojnica je viknula: „Oče, ovo je kidnapovanje, Vi je uzimate protiv njene volje!“

Tada je reagovala policija: „Kako se ovo moglo desiti u Engleskoj? Dr Rivera, da li želite da uhapsimo i zatvorimo nastojnicu za ovaj zločin? Samo podnesite tužbu i mi ćemo je povesti. Marija je dokaz!“

Uzvratio sam: „Bog će joj suditi i presuditi kao i cijeloj ovoj instituciji.“

Opatice su stale vikati: „Da si proklet zauvijek! Gospa će se obračunati s ocem Riverom za ovo. On je drugi Juda, koji je prodao našeg oca papu.“

Otišli smo i odvezli Mariju kod ljekara. Zbog ovog događaja u Rimu sam stavljen na listu za likvidaciju. Mariju sam smjestio na sigurno mjesto, kod jedne biblijski religiozne porodice. Oni su je njegovali. Ja sam bio slomljen. Znao sam da me prate i bio sam suočen s veoma mračnom budućnošću.

Tražio sam zaposlenje kako bih mogao platiti Marijino izdržavanje. U međuvremenu, Marija se oporavila i udala za jednog religioznog mladića. Posle su se oni odselili u Kanadu, gdje je Marija nestala. Kasnije sam otkrio da je njen muž, u stvari, bio

lažno religiozan. On je bio rimokatolik i član jezuitske organizacije „Vitezovi Kolumba“.

Vjerujem da je ona mrtva ili je stradala u nekom drugom ženskom samostanu.

U Vatikanu su bili zabrinuti zbog mene, iako sam ja samo čovjek. Naime, znao sam suviše. Postao sam veoma opasan za njih. Vatikan je htio da me učutka na sve moguće načine.

Iz ranijih iskustava sam znao šta će uraditi: izvršiće pritisak na britansku vladu da bi je uvjerili da ne smijem ostati na slobodi. Obavijestiće ambasadora Španije u Londonu. Protestovaće i zahtijevati da se vratim u Španiju. Da li će me ne-katolici podržati? Reći će im da sam napustio Španiju jer sam ukrao veliki novac, da sam otišao s nekom ženom i da nikada nisam bio sveštenik.

Takođe sam znao da će pozvati na oprez svoje ljude u eku-menskom i harizmatskom pokretu širom svijeta da im pomognu i da me unište. Šta će učiniti ne-katoličke crkve? Da li će mi pomoći? Pomagaće me samo oni koji kažu da rimokatolička crkva nije crkva. Takvih nema mnogo, ali su veoma jaki i opasni po njih. Naročito se boje onih koji su potpuno posvećeni Bibliji.

Otac Dominik iz „Svetog ureda“ imao je nekoliko predloga. Njegov predlog je bio da me usmrte „nesrećnim slučajem“. Imali su čovjeka pod zakletvom u Londonu spremnog za katoličku akciju. Zakleo se da će me uništiti. Jezuitska zakletva je posebna zakletva za glavne jezuite koji su određeni za posebnu dužnost unutar vlada, vojnih ogranačaka ili područja nauke, medicine, obrazovanja, industrije, sindikata ili neke religijske institucije. Ti ljudi su veoma opasni. Bio sam svjestan toga, jer sam i sam bio jedan od njih.

Imali su više mogućnosti u mom slučaju: trovanje hranom,

automobilska ili željeznička nesreća, ili greška u bolnici. To se moralo izvesti prije nego što postanem veoma poznat, jer bi to moglo štetiti njihovom cilju političkog i religioznog jedinstva.

U nastavku će opisati **Obred uvodenja u dužnost i zakletvu jezuita:**

Govori superior (nadređeni sveštenik):

„Sine moj, i do sada si učio da se pretvaraš da si tobože na njihovoj strani, a zapravo nisi.

Među rimokatolicima da budeš rimokatolik i čak da budeš špijun među svojom vlastitom braćom. Učio si da ne vjeruješ ljudima, da se ne uzdaš u ljude; među reformatorima da budeš reformator, među hugenotima hugenot, među kalvinistima kalvinist, među protestantima da budeš protestant i stekneš njihovo povjerenje.

Traži da propovijedaš sa njihovih propovjedaonica i da svom žestinom svoje prirode objaviš našu svetu religiju i papu; čak siđi tako nisko, da postaneš Jevrejin među Jevrejima, da bi se mogao osposobiti da skupiš sve informacije u korist tvog reda, kao vjeran papin vojnik. Učio si da tajno siješ sjeme neprijateljstva i zavisti među državama koje su u miru i huškaš ih da prolijavaju krv. Uvuci ih u rat i stvaraj revolucije, građanske ratove u zajednicama, provincijama i zemljama koje su nezavisne i pune prosperiteta, koje uživaju blagoslove u kulturi, umjetnosti i naukama. Budi na strani onih koji se bore u ratu i radi potajno sa svojom braćom jezuitima, koji su možda na drugoj strani i otvoreno se suprotstavljuju onoj s kojom si ti povezan. Samo tako crkva može uspješno, u tim neugodnim uslovima, privesti kraju pregovore za mir... s tim da cilj opravdava sredstva.

Učio si šta je dužnost špijuna: da sakupljaš činjenice i informacije iz svih mogućih izvora. Trudi se da dobiješ povjerenje porodica protestanata i jeretika svih klasa, kako trgovaca, tako i bankara, pravnika, zatim u školama i univerzitetima, parlamentima, zakonodavnim tijelima, sudovima i saborima. Da budeš sve za sve ljude, za papinu volju čije smo mi sluge sve do smrti.

Primio si sve instrukcije još kao novajlja, pa kao novozaređeni sveštenik i kao pomoćnik biskupa, kao isповједnik i kao sveštenik, ali se još nisi opremio svime što je potrebno, da komanduješ armijom „Lojola“ u službi pape. Ti moraš da služiš u pravo vrijeme kao instrument i izvršitelj kazne, kao što su naredili tvoji pretpostavljeni, jer ovdje niko ne može raditi ko nije osvetio svoj rad krvlju jeretika, jer bez prolivanja krvi nijedan čovjek ne može biti spasen. Zato, naoružajte se za svoj posao i učinite svoje spasenje sigurnim. Ti ćeš pored svoje prethodne zakletve pokornosti svom redu i odanosti papi, ponoviti za mnom:

Ja [ime i prezime] sada u prisutnosti svemogućeg Boga, svete djevice Marije, svetog Mihajla arhanđela, svetog Jovana Krstitelja, svetih apostola, svetog Petra i svetog Pavla i svih svetaca i sakralnih hostija neba, obećavam i izjavljujem da ću, kada bude povoljna prilika, voditi nemilosrdan rat, potajno i javno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kao što sam usmjeren i upućen, da ću ih istrijebiti sa lica zemlje i da neću poštovati nikoga, bez obzira na starost, pol i uslove; da ću ih vješati i paliti, pustositi, guliti kožu, daviti i pokopavati žive, parati stomake i utrobe njihovih žena i razbijati glave njihove djece o zidove, da satrem zauvijek njihovu odvratnu rasu. Pošto se to ne može činiti javno, ja ću potajno upotrebljavati otrovni pehar, stisnuti konopac, će-

lični bodež ili olovni metak, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet osobe ili osoba, ma kakvi bili njihovi uslovi života, javni ili privatni, onako kako budem u bilo koje vrijeme upućen od bilo kog zastupnika pape ili starještine braće po svetoj vjeri, po društvu jezuitskom.“

Sve se ovo čini u ime svemogućeg Boga. Prema tome, rimokatolički sistem se ni u kom slučaju ne može nazvati Božjim! Ne – prema Bibliji!

Opasna zabluda koja dolazi iz Vatikana je takozvano „Jevangelje ljubavi“: Ovo je velika zabluda koja je prohujala svijetom! Tvrdeći da propovijedaju jevanđelje ljubavi, propovijedaju još jedno smrtonosno djelo otpada, tvorevinu rimokatoličke institucije, kojom šalju još više duša u propast. Veoma je popularan takozvani „ujedinjeni hrišćanski pokret“.

„Jevangelje ljubavi“ kaže: „Bog te voli. Njemu ne smeta kako ti živiš. Priključi se našoj crkvi ljubavi i sve će biti u redu. Dovoljno je da kažeš: ‘Ja verujem u Boga!’ Onda je Bog srećan. On te uzima u svoje naručje i govori ti: ‘Dobro nam došao u Božju porodicu’.“

Tako narod biva prevaren lukavstvima, jer u njihovom životu nema nikakve promjene. Oni i dalje žive grešnim životom, a vjeruju da će biti spašeni. Svijet voli ovakvu lažnu religiju.

Bilo ko da se suprostavlja moćnom religijskom sistemu koji Vatikan stvara, biće osuđen na smrt. I mene su osudili na smrt. U Londonu sam bio iznenada gurnut pod podzemnu željeznicu, a u Irskoj je moju spavaću sobu digla u vazduh IRA. IRA je Irska oslobođilačka armija, koja ubija ne-katolike u Velikoj Britaniji i kojom rukovode jezuiti pod zakletvom. U Americi, posle jednog bogosluženja, neko mi je u hranu stavio otrov. Najmanje pet puta su pucali na mene.

Prije pet godina su sprovodili najsmrtonosniji napad na mene kroz lažnu braću. Jedan navodni hrišćanin, koji je zubar i veoma aktivan u pokretu „Jevanđelja ljubavi“, izvršio je zubni hirurški zahvat na meni. Dok sam bio pod anestezijom, zubar je radio na gornjem lijevom zubu. On je bušio krunu da bi otkrio živac i da bi ga izvadio. Bušilica mu se navodno slučajno slomila i umjesto da je izvadi, ili da mi kaže šta se desilo, on je zub pokrio porcelanskom krunom da se to ne otkrije. Vjerujem da je to namjerno ostavio u zubu, jer je znao da će to prouzrokovati infekciju koja može doprijeti do mozga i prouzrokovati smrt.

Dvije godine nakon toga, ja sam ponovo otiašao kod tog „hrišćanina“, ne sluteći da je slomljeni instrument u mojoj glavi. Taj lažni hrišćanin, umjesto da mi očisti zub, pošpricao mi je zubno meso nervnim gasom. Moja supruga koja me je čekala ispred ordinacije vidjela je bolničarku kako nosi moj kaput i pitala je za mene. Bolničarka se uplašila i rekla je mojoj supruzi: „Vaš muž umire.“ Iako je trebalo da gas djeluje tek nakon nekoliko sati, nakon što bih se kolima vratio kući, ja sam se srušio još u zubarskoj stolici. Krvni pritisak mi je veoma pao. Moja žena je vikala:

„Alberto, šta su ti učinili?“

Zubar je rekao: „Ostavite ga samog, mi se dobro brinemo o njemu.“

Ja sam reagovao i oni su me odnijeli u auto, a moja žena me je odvezla kući. Doktor je rekao mojoj ženi: „Vaš suprug se uplašio, vodite ga samo kući i njemu će biti dobro.“

Kod kuće sam se srušio u kupatilu, a moji organi i nervi su se potom paralizovali. Znao sam da sam otrovan, pošto sam i ja radio s nervnim gasovima dok sam bio jezuita. Rim je skoro po-

bijedio. Moja žena je pozvala naše prijatelje po skoro cijeloj Americi i Meksiku. Rekla im je da sam otrovan. Sam Bog me je spasao od sigurne smrti.

Imao sam ogromne muke. Moje lice je oteklo i bilo unakazeno. Otisao sam kod drugog zubara, koji mi je snimio zub i rekao mi je da prosto ne vjeruje ono što vidi. To je bilo veoma opasno i zato je odlučio da me pošalje kod specijaliste. Otkrio je instrument u zubu, kao i mrlju infekcije. Specijalista za kanale zubnog korjena je pokušavao da odstrani instrument iz mog zuba, ali nije uspio. Infekcija se proširila na vilicu. On mi je onda ostrugao kost vilice i očistio infekciju.

U vremenu koje je pred nama, mnogi će biti osuđeni na progon, zbog neposlušnosti Novom svjetskom poretku. Ponovo će izbiti progonstva. To je još davno isplanirano.

Danas je ucijenjena glava svakog čovjeka koji neće kompromis u odnosu na put kojim oni idu, ili u odnosu na njihovu medijsku kampanju. Vatikan neće tolerisati nikakve opozicije svom cilju. Svako ko se suprotstavi novoj svetskoj religiji, koja će biti sinteza svih postojećih religija pod vođstvom Vatikana, biće progonen. Inkvizicija će biti obnovljena, znam to pouzdano!

Da iznesem još nešto o istoriji Vatikana. Rimska religijska institucija je osnovana u Rimu, 337. godine za vrijeme cara Konstantina. Sam Konstantin nikada nije bio biblijski religiozan. On je tajno obožavao boga Sunca sve do same smrti. Katolička institucija u Rimu je progonila prave vjernike i htjela je da izbriše izvornu biblijsku nauku. Istinski religiozni ljudi skrivali su se po katakombama i planinama, da bi izbjegli uništenje.

Dakle, smisao postojanja rimokatoličke institucije je bila da progoni one koji su biblijski religiozni. Isto je i danas, a tako će biti i u budućnosti. Vatikan će proganjati one koji se okrenu

biblijskom Bogu. „Teški vuci“ su se uvukli i među ne-katolike. Pošto ne-katolički sveštenici ne propovijedaju o tom predmetu, ljudi su danas slabo upoznati sa tim stvarima.

Ljudi se uspavljaju riječima: „Zašto je to potrebno?“ „Zar da svako ne ljubi svakoga, naročito sada u 20. vijeku?“ Međutim, Vatikan ne spava. Njegovi ljudi se već godinama mirno uvlače u crkve i to masoni, okultisti, homoseksualci i tako dalje. Svi se oni pretvaraju da su pobožni. Onda papa šalje svoje trupe u ne-katoličke vjerske zajednice da završe posao. To su pritajeni jezuiti, katolička omladinska akcija, Marijina legija i sveštenici i opatice na ulici u civilu, obučeni da uče i propovijedaju s propovjedaonice, govoreći da je rimokatolička institucija hrišćanska crkva, što već skoro svi ne-katolici vjeruju da je istina.

Tako je papa došao u ne-katoličku Ameriku u sili i slavi i primio laskanja od najpoznatijih ne-katolika! Ovaj veliki i lukavi neprijatelj Boga – papa – došao je i u Bijelu kuću kao gost protestanskog baptističkog predsjednika Džimi Kartera, gdje je primio sve počasti kao šef države i duhovni vođa 800 miliona katolika u svijetu. Kada predsjednik dozvoli papi da blagoslovi narod (Ameriku), onda možete znati da je igra skoro završena. Naši veliki zaštitnici vjere su čutali. Prosto je nevjerojatno da su neki „veliki zaštitnici vjere“ otišli u Vatikan da vide papu, da razgovaraju s njim i da dobiju njegov blagoslov! Kakva sramota! Njihovi utemeljitelji i prethodnici bi bili žalosni kada bi vidjeli koliko su daleko otišli od Biblike.

Najveći tajni rimske agent koji je djelovao u Americi bila je jedna žena s kojom sam mnogo puta razgovarao. Ona je bila povezana sa Marijinom legijom. Bila je određena da se probija među pentakostalce i protestante kroz harizmatski pokret. Bila je stručnjak za hipnozu i imala je veliki duhovni uticaj na mnoge

ljude. Kroz svoje serije predavanja učinila je ogroman posao za Rim. Ona je trebala da postavi rimokatolički kodeks etike. To je bilo njeno podučavanje. Kao nagrada za njen istaknuti rad bila joj je dozvoljena privatna audijencija kod pape. Moramo znati, kada neka osoba dobije dozvolu za takvu audijenciju, on ili ona mora da se pokloni i da prizna papu kao Isusa Hrista na Zemlji i toga radi on drži njihove ruke u naročitom blagoslovu za dobro obavljeni posao.

Papa nikada nije blagoslovio pojedinca koji se suprostavlja rimskom učenju. To je jeres – krivovjerstvo. Ne postoji zapis u istoriji da se to ikada dogodilo. To je izričito zabranjeno kanonom u rimokatoličkoj instituciji. Ovu ženu je zavoljelo hiljade hrišćana. Ali, 60% onih koje je ona primila bili su katolici. Ona je sve podstrekavala na jedinstvo: sveštenike, rabine i protestanske pastore. Kada je umrla, za nju je bila služena posebna misa u Las Vegasu. Dok sam još bio jezuitski sveštenik, znao sam da su mnogi od nas u svom tajnom radu znali za njenu aktivnost. To je bila Katrin Kulman (Kathryn Kuhlman).

Ne mislite da su infiltratori samo među pentakostalcima, harizmaticima ili u ekumenskom pokretu, oni su i kod ortodoksnih i evangelista. Oni kontrolišu velike evanđeliste i hrišćanske vođe i razmatraju šta oni kažu o papinim posetama – da li čute ili su uzbudeni zbog njegove posjete, i da li mu ukazuju poštovanje i pišu o njemu u novinama.

U novembru 1979. godine papa se sreо s vođom pravoslavnih crkava u Istambulu u Turskoj. Ovo **ujedinjavanje** će pravoslavne crkve staviti pod kontrolu Rima dajući tako papi uticaj nad milijardu ljudi. Političari svijeta se sada više boje sile ovog čovjeka nego atomske bombe. Vođe svijeta ne samo da se boje, nego i slijede papu, jer on ima ogromno bogatstvo. To bogatstvo

je pod vatikanskom zastavom. Vatikan je država za sebe, ona je politička država i svaki rimokatolik postaje njen član u trenutku krštenja. Oni treba da budu privrženi najprije Rimu, a onda zemlji u kojoj su rođeni. Malo njih shvata da je Rim tajno ujedinjen sa iluminatima, masonima, ateistima, i da njihove podružnice kontrolisu banke i svjetsku trgovinu. Oni takođe upotrebljavaju medije da bi manipulisali skoro sa svakim na Zemlji. Rezultat koji žele da postignu je jedna crkva i jedna svjetska vlast. Taj sistem ima još samo jednog smrtnog neprijatelja - nezavisne pojedince koji temelje svoju vjeru na Bibliji.

Kada bude počela konačna inkvizicija, rimske unaprijed pripremljen plan će zakonski spriječiti svaku grupu biblijski religioznih ljudi i otkriti je. Agenti Rima će im zatvoriti vrata, upotrebljavajući tajne agente jezuite, kao što je bio Džim Džons, koga sam lično poznavao. On je bio jezuitski đakon i duboko uvučen u okultizam. Džonsov masakr i pokolj, bio je dobro planiran vojno, religijski i politički. Bio je snažan ratnik i dobro izvježbani jezuita. Bavio se ekumenskim i harizmatskim radom. Propovijedao je „Jevangelje ljubavi“. Najvećim dijelom njegovi sledbenici su bili rimokatolici i otpadnici od rimokatolicizma. Drugi su bili otpali protestanti iz različitih denominacija. 1953. godine on je ustanovio „Skupštinu Božju“, 1962. godine postao je misionar u Brazilu, 1964. godine bio je postavljen kod učenika „Hristove crkve“. Njegovi glavni ljudi bili su rimokatolici. Kao dobar jezuita, Džim Džons je naredio svojim sledbenicima da ga zovu „otac“, a 1973. godine i da mu se mole. Vjerujem da je sve ovo bilo dio planiranog masakra, da bi Rim kompromitovao svoje neprijatelje. Džim Džons je planirao i pripremao, pod instrukcijama Rima, da žrtvuje svoje stado da bi ispunio svoju jezuitsku zakletvu. Kada se to dogodilo, svijet je bio potresen,

šokiran. Štampa i televizija po svijetu podrazumijevali su da je Džim Džons bio poludjeli vjernik, biblijski fanatik, tako da su odmah svi nezavisni proučavaoci Biblije pali pod sumnju. Kakva đavolska zavjera!

O svemu tome mnogi propovjednici nisu izvještavali svoj narod. Oni koji su znali istinu, bojali su se da išta kažu da ne bi izgubili svoje sledbenike, a trebala im je i katolička naklonost da se održe. Mnogi čak vjeruju da su rimokatolici na pravom putu! Kakva tragedija! To uništava prave vjernike, a Rim to voli.

Kada će hrišćani prestati da postavljaju svoje vode na pijedes-
tal? Umjesto da propovijedaju potpuno odvajanje od svijeta i
palih crkava i nepodijeljenu vjernost Hristu, protestanti se suo-
čavaju sa najvećom opasnošću u istoriji – oni direktno idu u ruke
Bludnice iz Otkrivenja 17. glava. Milioni će propasti zato što su
poklonili povjerenje svojim lažnim hristosima i lažnim proro-
cima i vjerovali u njihovo učenje da će ih institucija (crkva) plus
Hrist odvesti na Nebo. Neka Bog pomogne svima da izadu iz
duhovnog Vavilona i vjeruju samo Bogu i Hristu za svoje istin-
sko vječno spasenje.

3. KUMOVI

Kada je jednom prilikom došlo do incidenta u Los Andelesu zato što je neko nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel, novinari su pitali lokalnog rabina Šapira:

„Da li ste zabrinuti zbog povećanja antisemitizma?“

On je odgovorio:

„Naravno da jesam! Svaki put kad vidim kukasti krst, vrlo se uz nemirim. Ali da vam kažem ovo... Nikada više naši ljudi neće biti u tim kampovima smrti. Vrlo smo uvrijeđeni ovim fašističkim činom. Ti ljudi će biti zaustavljeni!“

Policija je uhapsila Vilijama Šmita koji je nacrtao kukasti krst na sinagogi Bet Israel. Novinar ga je upitao:

„Vi ste navodno nacrtali kukasti krst na sinagogi, da li je to tačno?“

Vilijam Šmit je samouvjereno odgovorio:

„Kako to mislite ‘navodno’? UČINIO SAM TO! Vrijeme je da ljudi shvate da su ti gadni Jevreji uzrok svih naših problema. Posjeduju sve! I ta priča od oko šest miliona Jevreja koji su ubijeni je samo jedna laž više koju je izmislio jevrejsko novinarstvo.“

Usljedilo je novo pitanje:

„Želite li reći da se holokaust nije ni dogodio?“

„Naravno da nije! Sve je to velika laž!“ – rekao je Šmit.

Ovaj čovjek je bio običan sluga Vatikana i iznosio je notorne laži. Možda će neko zapitati: Šta ima Vatikan s nacizmom?

Kada sam bio jezuita pod zakletvom, bilo nam je rečeno o nacističkoj i komunističkoj strani. I naučio sam zašto su milioni nenaoružanih Jevreja ubijeni. Tri godine sam bio informisan od strane briljantnog njemačkog jezuite, kardinala Avgustina Bee (Augustin Bea), koji je bio sveštenik kome se isповједao papa Pije XII, poznatiji kao „Hitlerov papa.“ On nam je davao strogo povjerljive informacije. Bili su to pregledi istorijskih događaja koji se nikad nisu prikazivali u istorijskim knjigama.

Rimska crkva stvorila je mnogo ideologija. Ovdje ću navesti dvije. Obe su stvorene i njegovane kroz Vatikan da bi donijele smrt i patnju miliona ljudi.

U pitanju je jedna od najbolje čuvanih tajni modernog vremena. Dvoje djece rimske crkve su nacistička i komunistička partija. Ali prije nego što to dokažem, moram objasniti zašto su Jevreji uvijek bili meta Rimske crkve. Rimska crkva je oduvijek željela da se preseli u Jerusalim, iz razloga što je тамо nastala prva hrišćanska crkva. Ali, u tome su je zaustavili ortodoksnii Jevreji. Zato su oni na Rimskoj listi za odstrijel!

Kada su Krstaški pohodi započeli, istorija nam govori da su se ti „hrišćani“ borili za Boga i papu da oslobođe Jerusalim i svetu zemlju od islamske kontrole. Ti vojnici nisu bili hrišćani, u nijednom smislu riječi. Nisu poznavali Boga, ni Bibliju. Bili

*Kardinal Avgustin Bea
(1881-1968)*

su to grubi, bezbožni ljudi vođeni sveštenicima da ispune đavolski plan.

Počevši u 1096. godini, prvo su napali Jevreje u Evropi brišući tako cijele zajednice. Kako su napredovali prema Jerusalimu, Jevreji na njihovom putu su trpjeli grozote. Rimokatolička mašinerija nije pokazivala nikakvu milost. Ostavljali su krvavi trag, smrt, bijedu i mržnju.

Pošto je veliki broj Jevreja bio mučki ubijen, njihova djeca su bila prisiljena da budu prisilno pokršteni rimokatolici. Rimska crkva je imala planove za njih.

Zašto je Rimska crkva željela da se preseli u Jerusalim? Zašto ostaviti trg Svetog Petra i njegov presto u Rimu? Nakon svega, nije li Petar naopako razapet izvan Rima, kako je Rimska crkva vjekovima govorila o tome? Nisu li njegove kosti u Vatikanu? Nažalost, nešto kompromitujuće se desilo za rimsку crkvu nedavnih godina. Grob apostola Petra je otkriven u Jerusalimu na lokaciji Franjevačkog samostana zvanog *Dominus Flevit*.³ Kakvo razočaranje za Vatikan! Bilo je vrlo teško tu informaciju održati tajno.

A sada, da kažemo nešto o još jednom smrtnom neprijatelju Rima – pravoslavnoj crkvi.

Nevolje su nastale oko 330. godine. U to vrijeme, hrišćanska crkva je bila izložena velikim progonima od strane rimskega neznabožaca. Ali, uprkos progonstvima, broj hrišćana je rastao. Cezar je pokušao da zaustaviti taj pokret, ali nije mogao, pa je uspostavljena lažna hrišćanska crkva koja će kontrolisati vjernike kroz strah i neznabožačku tradiciju.

Evo kako je to izvedeno: Rimsko carstvo se raspadalo, pa su

³ Za više informacija o ovom otkriću pogledati knjigu: *Peter's Tomb Recently Discovered In Jerusalem*, autor F. Paul Peterson.

rimski cezari zamijenili svoju odjeću religijskim kostimima. Ali, njihov neznabožački sistem je ostao nepromijenjen! Jednostavno su svojim starim bogovima i idolima dali nova imena. Jupiter je postao apostol Petar, Venera je postala djevica Marija, itd.

Godine 313, car Konstantin izdaje edikt o toleranciji. Kad se Konstantin proglašio prvim papom, on je htio da udruži zajedno neznabošce i religiozne ljude miješajući pagansko obožavanje Bala sa učenjem Biblije. Iz te zbrke se izradio bezbožni rimokatolički sistem.

Biblijski religiozni ljudi su znali da je stvoreno religijsko čudovište koje je nazivano „hrisćanstvom“. Znali su da je to lažan religijski sistem, potpuno suprotan Bibliji. Da bi sačuvali svoje porodice, bježali su u planine.

Kad se Konstantin povukao, dao je rimskom biskupu titulu *Sumo Maximus Pontifex*, i tako ga učinio papom. Konstantin se preselio u Vizantiju 330. godine, dajući gradu novi izgled nazvavši ga Kostantinopolj. Ostao je vjeran rimokatoličkom sistemu.

Kako je vrijeme odmicalo, desila se podjela rimokatoličke institucije između Rima na zapadu i Konstantinopolja na istoku. Konstantinopolj je postao sedište pravoslavne crkve. Rimokatolicizam i pravoslavlje su postali ogorčeni neprijatelji.

Godine 1204, papa Inoćentije III je podigao četvrti krstaški pohod napadajući Konstantinopolj. Njegovi krstaši su uništili grad i ljude u njemu, pljačkajući sve na što su mogli staviti ruku. Umjesto da se pravoslavci vrati pod papinu kontrolu, oni koji su preživjeli prokleti su papu i otišli još dalje od njega.

Kako je vrijeme prolazilo,istočne crkve su pale pod zaštitu cara Rusije. Rimokatolička institucija je osjetila da ako se car

pravoslavne crkve ne pokori Rimskoj crkvi, on mora biti uništen kao i Jevreji.

Do 1491. godine, religijske vođe u vidu papa vladale su nad kraljevima i kraljicama Evrope tokom vjekova. To je bilo mračno doba istorije.

Međutim, stvari su postajale nestabilne za papstvo. Započeli su nemiri i bune od strane ljudi koji su protestovali protiv pap-ske tiranije (zato su prozvani „protestanti“).

U to vrijeme se rodio mali dječak u dvoru Lojola u Španiji. On je bio španski Baskijac. Taj dječak je rastao da promijeni svijet. Prozvao se Ignacio Lojola. On je bio sotonski genije. Izgradio je vojsku sveštenika potpuno posvećenih disciplini i redu – jezuite. Oni su uskoro postali najstrašnija religijsko-udarna sila u istoriji. Bila je to specijalna jedinica Rimske crkve.

Jezuiti su zarobili slomljene narode. Započinjali su ratove i ubijali kraljeve i predsjednike, uključujući Abrahama Linkolna. Oni su u stanju da učine bilo šta da se uniše životi ili ugled bilo koga ko bi se usudio da im stane na put. Bili su izbačeni iz skoro svake zemlje osim Amerike, gdje su bili vrlo aktivni u kontroli nad politikom, useljavanjem u Ameriku, itd.

Njihov posao je bio da svakog čovjeka, ženu ili dijete bace na koljena da priznaju papu za Isusa Hrista na zemlji i podrede ga svojoj moći. Jezuitski general je odgovarao **Crnom Papi**. On zapravo upravlja Vatikanom iza pozornice, a sam Sotona⁴ ga vodi.

Većina knjiga koje prikazuju krvavu istoriju jezuita – ili nedostaju ili su uništene, ili se više ne štampaju. Ne samo knjige, već i bivši jezuitski sveštenici se ili kriju ili su nestali ili su mrtvi.

⁴ Za više detalja o identitetu Sotone pogledati knjigu „Ispovjest palog anđela,“ Penta Gram, izdavač Institut za religijska istraživanja, 2016.

Da li jezuiti imaju ulogu i u 20. vijeku? Ono što ćete upravo pročitati šokiraće vas.

U našoj specijalnoj misiji u Vatikanu naučili smo pravu priču o komunizmu. Vjerni članovi komunističke partije bili bi u šoku ako bi ikad otkrili ko su bili njihovi slavni heroji. Marks i Engels, koji su pisali *Komunistički manifest* 1800-ih, bili su vođeni i upućivani od strane jezuitskih sveštenika.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je Komunistička partija bila formirana od strane jezuita sa samo jednim zadatkom – u određeno vrijeme morali su uništiti zaštitnika omražene Pravoslavne crkve – ruskog cara! To je bila osveta! Komunistička partija je tajno praćena od strane rimskih agenata (iluminata) s ciljem da stvore još jednu moćnu silu vjernu Rimskoj crkvi.

Prije Prvog svjetskog rata, snažna sila bogatih Jevreja je radila na tome da povrati kontrolu nad Jerusalimom. Rimska crkva je bila bijesna. Opet su Jevreji blokirali njihove tajne pokušaje da se presele u Svetu Zemlju.

Ti Jevreji koji su se borili protiv „Rimske Institucije“ će платiti za svoju tvrdoglavost. Tako su jezuiti konstruisali plan koji će ne samo istrijebiti evropske Jevreje, već će okrenuti cijeli svijet protiv njih.

Bili smo upućeni da su jezuiti upravljali određenim Jevrejima, koji su bili vjerni papi, da napišu dokument nazvan „**Protokoli sionskih mudraca**.“⁵ Rimska crkva je tako stvorila još jedno „remek djelo“. Taj dokument će utrti put za nadolazeću inkviziciju, makar on koštao života i milione rimokatolika.

Ranih 1900-ih, Francuska je bacila Rimskoj crkvi pijesak u

⁵ Za više detalja pogledati knjigu „Behind Dictators“, by L. H. Lehmann, pgs. 10-15, Agora Publishing Company, N. Y. 1942.

oči. Francuska je načinila politički dogovor s carom Rusije. Papa i jezuiti su bili bijesni. Francuska je bila na njihovojoj listi za uništenje još od kad je zbacila njihovog katoličkog kralja i postala republika. Ali ta pogodba s ruskim carom bila je poslednja kap u čaši. U međuvremenu, sila Pravoslavne crkve bila je sve jača u Bugarskoj, Rumuniji, Grčkoj, evropskom dijelu Turske, Srbiji i Jugoslaviji. Rimska crkva je morala baciti Francusku na koljena i zgaziti religijsko takmičenje na Balkanu. Rješenje je bilo jednostavno. Jezuiti su isplanirali, izazvali, i iz pozadine vodili Prvi svjetski rat.

Papa je podržavao Njemačku i kada je njemački vladar Kajzer (dobar rimokatolik), molio Rimsku crkvu da mu dozvoli da može da proširi njemačke granice, papa Pije X i njegovi jezuiti su mu dali blagoslov. Nakon što je rat započeo, papa Pije X je umro 20. avgusta 1914., načinivši put za novog gazdu.

Papa Benedikt XV ga je naslijedio. On je isto tako bio priatelj s Njemačkom i tako je rat, koji će dovršiti ostale ratove, bio na pomolu. Njemački rimokatolici su ubijali francuske rimokatolike. Gazda nije mario koliko je rimokatolika umrlo. Bio je usmjeren ka sili i osveti. Njemačka je ratovala s Francuskom, Engleskom i Rusijom. Tada se uplela i Amerika. Rat je trajao četiri duge godine. Evropa je bila uništena. Rimska crkva je bacila milione ljudi u pakao.

Dok su ljudi vrištali u agoniji umirući u blatu i bodljikavoj žici, komadani mećima i uništavani otrovnim gasovima, jezuiti su bili zaposleni planirajući Drugi svjetski rat. Nepoznati njemačkom narodu, jezuiti su već žrtvovali katoličku Njemačku, Kajzera i njegovu vladu s ciljem da izvedu novu inkviziciju.

Gubici Prvog svetskog rata:

Poginulo: 10 miliona ljudi

Ranjeno: 20 miliona ljudi

Materijalni gubici širom svijeta: preko 332 miliarde dolara

Protestantska Engleska i protestantska Amerika su ih pobijedile. Jezuiti zbog toga još uvijek pokušavaju da unište Englesku i Ameriku. Zapamtimo riječi Abrahama Linkolna: „**Jezuiti nikad ne oprštaju, niti odustaju.**“

U Rusiji, car Nikolaj koji je bio zaštitnik Ruske pravoslavne crkve i njegova žena, kraljica Aleksandra, imali su sina pod imenom Aleksi, koji je bio naslednik trona. Mali dječak je bоловao od hemofilije. Njegova krv se nije zgrušavala kada bi se posjekao. Kada bi pao u igri, najmanja povreda bi mogla uzrokovati unutrašnje krvarenje. Majčino srce se slamalo. Doktori nisu mogli pomoći. Mali dječak je veoma patio.

Raspućin, zvan „Ludi redovnik,“ bio je čovjek koji je bio opsjetnut demonima (kao i mnogi sveštenici danas koji tvrde da imaju iscjeljujuće moći). Raspućin je tvrdio da je imao viziju Boga i Djevice Marije. Došao je blizu ovog dječaka i krvarenje se zaustavilo. Poznato je da je Raspućin bio uključen u sotonsko seksualno obožavanje. Kontrolisao je rusku caricu. Imao je mnogo neprijatelja na visokim položajima. Mnogi su vjerovali da je Raspućin bio demonom opsjetnuto čudovište koje je vladalo Rusijom iza pozornice. Čak se i car plašio njega i njegovih čudnih moći.

Kardinal Avgustin Bea nam je rekao da je u trenutku slabosti, carica rekla Raspućinu gdje car skriva svoje zlato. Raspućin je prenio tu informaciju patrijarhu Ruske pravoslavne crkve prije nego što je (Raspućin) bio ubijen.

Na redovnim sastancima kod kardinala Avgustina Bee, on nam je otkrivaо istorijske, sadašnje i buduće ciljeve vatikanske zemaljske sile. To je bilo doba kada je uređenje crkve bilo dopunjeno kao rezultat Drugog Vatikanskog koncila. Kardinal Bea je kazao:

„Nakon naše duge i pažljive pripreme za Rusku revoluciju, jezuiti su radili blisko s Marksom, Trockim, Lenjinom i Staljinom. Mi smo tajno preselili naše zlato u Rusiju kroz Njemačku koristeći našeg ključnog čovjeka. Vjerujemo da će uskoro naš neprijatelj biti uništen... I niknuće komunizam kao čvrsta kćer Rimske crkve!“

Lenjin je bio u Švajcarskoj kad je čuo vijesti o revoluciji koja će započeti u Rusiji. Da bi pomogla revoluciji da uništi njihovog neprijatelja, njemačka najviša komanda i ostali su tajno pripremali voz da prevezu Lenjina i njegove revolucionare kroz Njemačku. U aprilu 1917. Lenjin i nekoliko njegovih ključnih ljudi izveli su vožnju u poznatom „Zapečaćenom vozu.“

Ljudi koji su bili najodgovorniji za pripremu tog putovanja bili su Diego Bergen, posvećen njemački rimokatolik, treniran u jezuitskim školama, kasnije postavljen za njemačkog ambasadora u Vatikanu tokom Hitlerovog režima. Ako bi revolucija uspjela, to bi značilo smrt za milione ljudi uključujući cara i njegovu porodicu.

U vrijeme Lenjinovog dolaska u Rusiju, u aprilu 1917. godine, Lenjinovi konkurenti su kontrolisali revoluciju. Car je bio prisiljen da napusti svoj tron. On i njegova porodica su bili u kućnom pritvoru. Njegova vlada je propala i većina njegove vojske ga je napustila.

Zbunjenost je prevladavala. Vojska koja je i dalje ostala vjerna caru je nazvana „Bijeli Rusi.“ A revolucionari su bili

prozvani „Crveni“. Oni su bili smrtni neprijatelji, boreći se da prežive. Lenjin je dobio kontrolu nad revolucionarnom vladom i preselio je u Moskvu 10. marta 1918. U aprilu, carska porodica je bila preseljena zbog sigurnosnih razloga u Jekaterinburg na Uralu.

Vojska Čeha (Bijela vojska) približavala se mjestu gdje je porodica odsjela. Postojala je šansa da se oni oslobole. 17. jula 1918. grupa zvana „Uralni Sovjeti“ su održali brzo suđenje i proglašili carsku porodicu krivom.

Ruska carska porodica

Bilo nam je rečeno da su neki od njih bili jezuiti pretvarajući se da su komunisti. Na kraju, trenutak koji je papa čekao je konačno i došao. Zaštitnik Pravoslavne crkve je konačno stajao licem u lice s rimskim jezuitima koji su bez milosti uništili jadnu, uplašenu, malu porodicu.

Kasnije te noći, tela su bila ukrcana u kamion i odvedena u napušten rudnik zvan „Četvorica braće.“ Tamo su bili rasijećeni, spaljeni, kvašeni kisjelinom i bačeni u napušteni rudnik.

Jezuiti su se kretali tako brzo da Centralna komunistička partija nije ni bila svjesna suđenja i ubistva cara i njegove porodice, dok sve nije bilo završeno. Bila je to strahovita pobjeda Rimske crkve.

Bilo nam je rečeno da je lov na patrijarha, sveštenike, monahinje i monahe započeo u velikoj silini. Rimska crkva je nestrljivo čekala vijesti o uništenju njihovih religijskih suparnika.

Ovaj slučaj sa Ruskom pravoslavnom crkvom je bio jedna vrsta testa. Ako ruska crkva bude uništena, sledeća meta bi bila engleska crkva koja se još teturala od lažnog obraćenja velikog jezuite kardinala Njumana (Newman). Ali kad je slučaj sa ruskom crkvom propao, kao što će uskoro objasniti, engleska crkva je pala u ruke Vatikana tek 60 godina kasnije kroz ekumenski pokret.

Dakle, nakon pogubljenja ruske carske porodice Sovjeti su napadali manastire i ubijanje je počelo. Samo je čudan preokret vjere spasio Rusku crkvu... stari patrijarh je imao keca u rukavu.

Bilo nam je rečeno da kad je Crvena Armija bila blizu ubistva starog poglavara ruske crkve, patrijarh ih je pozdravio širom otvorenih ruku, zaplakao i izgovorio sledeće riječi:

„Drugovi, konačno ste stigli. Čekali smo vas. Čuvali smo carevo zlato za vas, moji dragi drugovi!“

„Zlato?... **Za nas?**“

Komunisti su bili zatečeni ovim njegovim riječima. Spustili su oružje i prihvatali zlato i prijateljstvo patrijarha, i zapovijedili da ubistva pravoslavnih sveštenika, monaha i monahinja odmah stanu. Pravoslavna crkva je bila spašena. Komunisti nisu dobili samo carevo zlato, već su takođe zadržali i papino zlato. Papino zlato, koje je putovalo u Rusiju kroz Njemačku, bilo je predviđeno da vrijedi 666 miliona dolara.

Kad je papa za to saznao, skoro što nije umro od srčanog udara. Izdali su ga njegovi vlastiti komunisti. Rimska crkva je poludjela od mržnje. Bili su prevareni. Komunisti će platiti za tu prevaru bez obzira koliko to koštalo. Sveti ured će uskoro nastaviti sa radom kao kroz Špansku inkviziciju, zadajući patnju, smrt i osvetu svojim neprijateljima.

Samo, ovaj put zajedno sa Jevrejima i protestantima, žrtve su uključivale i pravoslavnu crkvu i ruske komuniste. Jezuiti su znali da bi to mogli izvesti sa Drugim svjetskim ratom.

Naučili smo na tim predavanjima kod kardinala Avgustina Bee da bi zbog ogromnog bogatstva Vatikan mogao uticati na svjetsku ekonomiju. On može baciti narode na koljena s **planski izvedenim krizama**.

Neko će zapitati: Čak i u Americi? Naravno! Učinila je to i u istoriji, učiniće to ponovno u budućnosti. Mislio sam da su illuminati odgovorni za to. Ali, illuminati su spojeni sa jezuitskom organizacijom Opus Dei, i zajedno sa vodećim masonima predstavljaju finansijsku ruku Vatikana. Kroz njih Vatikan kontroliše skoro kompletno bogatstvo u svijetu.

Rim je mudro razaslao u mnogim pravcima one koji su tvrdili da u svijetu postoji zavjera. To je bila sjajna dimna zavjesa da se skrene pažnja dalje od Vatikana. Objavljene su mnoge knjige koje optužuju komuniste, Trilateralnu komisiju, Rokfelerovu porodicu, cioniste, iluminate, Rimski klub itd. Tragična činjenica je ta da je Rimska crkva stvorila većinu tih organizacija, kao i organizacije koje su ratovale sa njima. U pitanju je bila, i još uvijek je, velika igra.

Drugi svjetski rat

Da se vratimo nazad i osvrnemo se na Drugi svjetski rat. Ubrzo posle Prvog svjetskog rata, Njemačka je bila u velikoj krizi. Neki pro-katolički Jevreji su bili određeni od strane Vatikana da kupe zemlju od slomljenih i gladnih Njemaca. Novac je bio isporučivan od strane Vatikana i pro-katolički Jevreji su kupovali tu zemlju veoma jeftino. Njemci su bili očajni. U pravo vrijeme jezuiti su iskoristili ta dešavanja oko Jevreja da izazovu mržnju protiv ortodoksnih Jevreja. Borbeni poklič je bio taj što mnogi bogati Jevreji nisu pokazivali milost prema Njemicima kad su od njih kupovali zemlju tokom te krize.

I sad je došlo vrijeme da im se uzvratiti udarac. Sve je bilo dobro isplanirano. Na kraju Prvog svjetskog rata, kada je potpisani Versajski sporazum u aprilu 1919. godine, saveznici su bili tako ljuti na Rimsku crkvu zbog započinjanja rata da su odbili da je priznaju kao političku silu i držali su je podalje od konfencijskog stola. Iako je Evropa bila klanica, ni Francuska ni Pravoslavna crkva u Srbiji (a onda Jugoslaviji) nisu bile slomljene. Mladi ljudi u Njemačkoj nisu znali gdje da se okrenu. Bili su pobunjenički nastrojeni. Inflacija je uništavala državu. Komunisti su organizovali revolucionarne demonstracije. Jezuiti su se kretali na tri fronta.

Papa Benedikt XV umro je od trovanja 1922, a Papa Pije XI je preuzeo presto.

Prvi front je bila Italija. U to vrijeme se pojavio nepoznati čovjek šepureći se i govoreći da je on novi cezar određen da ponovno izgradi Rimsko carstvo. Njegovo ime je bilo Benito Mussolini. Bio je arogantan, okrutan i pokvaren. Njegova mala voj-

ska obučena u crne košulje nije bila ništa drugo nego grupa razbojnika koja je tukla sve protivnike dok im se potčine.

Musolini i predstavnik Rimske crkve potpisuju konkordat

„Crni papa“ je odredio svom zamjeniku da radi s Musolinijem. Njegov sveštenik kojem se ispovijedao bio je jezuita po imenu Venturi. Katoličkim glasovima na izborima, upravljenim iz Vatikana, Musolini je došao na vlast. Papa Pije XI je za Musolinija kazao: „Ovo je čovjek koga je poslalo Božje provideće.“

Da bi se odužio Vatikanu, Musolini je potpisao konkordat činеći tako rimokatolicizam jedinom religijom dozvoljenom u Italiji i njenim područjima. Musolini je ponovno obnovio snagu pape i dao sveštenstvu u potpunosti vlast nad životom nacije.

Italija je postala glavna sila vođena katoličkim fašističkim diktatorom, Musolinijem. On je izgradio snažnu, modernu armiju koju je testirao napadajući Etiopiju. Italiji je trebalo više zemlje.

Jadni Etiopljani nisu imali šanse. Hrabro su se borili s njihovim kopljima i oklopima, ali Musolinijeve vazdušne snage su ih izmasakrirale sa svojim mašinkama, bombama i otrovnim gasovima.

Papa je blagoslovio Musolinijeve trupe i kardinala, nadbiskupa Milana Aflreda Ildefonsa Šustera (koji je bio jezuita), nazvavši taj masakar crnaca u Etiopiji: „Katolički krstaški pohod.“

Godine 1923., Njemačka je bila u haosu. Inflacija je bila visoka i novac nije imao vrijednost. Njemačkom narodu je bilo dosta rata, smrti i očaja. Krivili su Kajzera za sve i zbacili su njega i njegovu vladu. Komunisti su se borili za prevlast. Nova vlast je bila vrlo slaba. Neki ljudi su željeli da sami Njemci vode njihovu vladu, kao što je to bilo u Francuskoj, gdje su Francuzi vodili vladu, i pokušavali su da od Njemačke naprave republiku. Papa je bio bijesan. Republika je bila osuđena na propast.

Jezuiti su krenuli da zaustave stvaranje nove njemačke republike. Dvoje ljudi je to učinilo. Jedan je bio Franc fon Papen, a drugi kardinal Pačeli koji je kasnije postao papa Pije XII, poznatiji kao „Hitlerov papa.“

Pozornica je bila namještена za novu rimokatoličku zvijezdu u Njemačkoj. Njegovo ime je **Adolf Hitler**.

Jedan jezuitski sveštenik je bio zaposlen da za Hitlera napiše knjigu nazvanu „**Moja borba**“. Pisac knjige je jezuitski sveštenik Stempfle (Staempfle).⁶ Ta knjiga je bila remek djelo jezuita, napravljena za Hitlera da preuzme Njemačku.

⁶ Za više detalja pogledati knjigu: Skrivena istorija jezuita, Edmond Paris, str. 138, Metafizika, Beograd.

Nova velika inkvizicija je bila na pomolu. Umjesto da nose katoličke mantije, nosili su nacističke uniforme. Hitlerovi ljudi u braon uniformama (zvani „nacisti“) podupirani od strane Vatikana, upotrebljavali su istu taktiku kao i Musolini, tukući i proganjajući ljude sve do njihovog potpunog pokoravanja, uključujući i rimokatolike!

Započele su ulične borbe između nacističkih rimokatolika i komunističkih rimokatolika. Nagrada za pobjednika je bila Njemačka. (Takve političke aktivnosti prije nekoliko godina dešavale su se kao eksperiment i u Poljskoj, a isto tako i u Kanadi, El Salvadoru, Čileu, a planirane su i u Americi.)

Njemačka je postala drugi front za jezuite. Izgradili su Treći Rajh. Simbol za nadolazeću inkviziciju bila je svastika ili kukasti krst, dobri stari okultni simbol. Hitler je bio izbor Vatikana. Bio je određen da pobijedi.

Kada je postalo poznato da Papa Pije XI podržava Hitlera, rimokatolički glasovi su podržali Hitlera i doveli ga na vlast 1933. godine. Svijet se suočavao s groznom mašinerijom zvanom Treći Rajh u kojem su rimokatolici postali gospodari.

Kao i Italija, Njemačka je 1933 godine potpisala konkordat s Vatikanom u Rimu. Potpisnik konkordata bio je kardinal Pačeli (kasnije je postao Papa Pije XII, „Hitlerov papa,“ u sredini slike na sledećoj strani). Godine 1933, on je bio vatikanski sekretar države. Drugi s lijeva na gornjoj slici je Franc fon Papen, opaki nacista i vjeran rimokatolik koji je bio Hitlerov glavni diplomata i vatikanski agent koji je pomagao da Hitlera dovedu na vlast.

Fon Papen se hvalio svijetu: „Treći Rajh je prva sila koja ne samo da prepoznaje, već stavlja u praksu visoka načela papstva.“ (Na slici na sledećoj strani, skroz desno, je manje poznati vatikanski prelat Montini koji je kasnije postao Papa Pavle VI.)

Španija je postala treći front. Tri španska predsjednika, Niceto Alkala Zamera, Manuel Azana i Huan Negrin (svi jezuitski trenirani) tražili su usvajanje pet zakona, koji su bili usvojeni da bi se spriječio uticaj Vatikana u republici Španiji (to je bio rezultat otkrivanja tijela beba ispod samostana, vidi stranu 12). Donijeti su zakoni:

- Rimokatolička imovina mora biti nacionalizovana;
- Sve rimokatoličke crkve moraju biti oporezovane;
- Škole više neće biti u rukama rimokatoličkih sveštenika;
- Sve škole, samostani, manastiri moraju biti pod kontrolom države Španije;
- Treba priznati ne-katoličke religije.

Time je započet krvavi rat protiv Vatikana. Papa je unajmio nekoliko divizija muslimanskih najamnika da se bore pod komandom Franka (koji je bio dobar mason) i da ubijaju rimokato-

like, Jevreje i protestante koji su mu se odupirali.

*Potpisivanje konkordata u Njemačkoj
pred Drugi svjetski rat*

Zbog velikog broja komunista koji su podupirali republiku, svijet je bio zaveden da vjeruje da je sve to bila komunistička revolucija. To se dogodilo zahvaljujući vatikan-

skom kontrolisanom novinarstvu koji je prikrivao istinu.

Papa je ekskomunicirao poglavare španske republike i proglašio duhovni rat između Svete stolice i Madrija.

Frankova vlada je priznata 3. avgusta 1937. od strane Vatikana, 20 mjeseci prije kraja građanskog rata. General Franko je na kraju postao rimokatolički diktator Španije.

I tako su jezuiti imali vođe za njihova tri fronta. Ti ljudi su postali „zaštitnici vjere“: **Hitler, Musolini, Franko.**

Krv je bila spremna da poteče širom svijeta u novom svetom ratu. Inkvizicija je u bila na pomolu.

Njemački katolici, pod naredbom Vatikana, započeli su udruživanje s protestantskim crkvama. To je bio ključ da se izvede plan koji će uticati na razmišljanje Jevreja tokom decenija. Ti rimokatolici, koji su bili pod zakletvom, teško su radili da zadobiju povjerenje protestantskih sveštenika i njihovih članova crkve. A kad su anti-jevrejska zvjerstva započela, ti katolički agenci koji su se pravili da su protestanti, javno su optuživali Jevreje i prijavljivali ih Gestapou koji ih je vodio u logore smrti.

I tako, čak i danas, mnogi Jevreji vjeruju da su ih upravo protestanti prijavljivali.

Jezuiti su **majstori prevara**. Vatikan je preuzeo hiljadu Jevreja, koji su se preobratili u rimo-katolicizam, i sakrio ih pod brda Vatikana tokom trajanje rata. **Zašto? Zbog mogućnosti da Hitler izgubi.**

Vatikan se uvijek osiguravao u slučaju da im se planovi ne ispune. Na taj način su mogli proglašiti svijetu da su upravo oni ti koji su štitili Jevreje od Hitlera.

Kakva zla, prljava igra!

Dok je Njemačka bila zaposlena gradeći ratnu mašineriju, jezuiti su bili zaposleni u raznim državama pripremajući teren za Hitlerovu nadolazeću invaziju.

Jezuiti su gradili Petu kolonu u Francuskoj, Belgiji, itd. (Peta kolona je tajna vojska u nekoj državi koja je spremna da baci oružje i učini sve što može da pomogne neprijatelju da okupira njihovu vlastitu zemlju.) Organizacija zvana „Katolička akcija“ u tim zemljama je bila Peta kolona.

U Belgiji su jezuitski sveštenici Pikard, Arendt i Foukalt propovijedali Hitlerov fašistički program nazivajući to „duhovnom obnovom“.

Na taj način su pripremali put njemačkim tenkovima.

U Francuskoj je Katolička akcija postala Peta kolona radeći pod imenom „Nacionalna katolička federacija.“ Jezuiti su reklamirali katolicima da je papa na strani Hitlera i tako su oni bili spremni da služe katoličkoj nacističkoj armiji u pravo vrijeme. Kad je Francuska bila napadnuta njemačkim tenkovima, pala je za oko 30 dana, zahvaljujući Katoličkoj akciji.

U Americi je jezuitski sveštenik Koflin (Coughlin) sakupio preko 20 miliona sledbenika putem radija. On je izjavljivao:

„Njemački rat je borba za hrišćanstvo.“

Takođe je brinuo o tajnim grupama komandosa u glavnim urbanim centrima, vođen metodama sinova Lojole i treniran od strane nacističkih agenata.

To je bila Katolička akcija u Americi od 1936-1942.

Papa Pije XI je umro 10. februara 1939. godine. To je bila još jedna misteriozna smrt. Na vlast je došao papa Pije XII koji se molio za pobjedu nacista.

Hitler je započeo razorne napade u Evropi i Drugi svjetski rat je eksplodirao. Njemačka, Italija i Japan su ratovali protiv ostatka svijeta, milioni su ubijeni, ranjeni i osakaćeni. Rat je trajao šest dugih, krvavih godina.

Jedan od najvećih Hitlerovih vojnih izvora informacija došao je kroz Vatikan – kroz rimokatoličke isповједaonice širom svijeta.

Njemačka tajna služba ili Gestapo bio je utemeljen od strane Hajnriha Himlera (Heinrich Himmler), prema načelima jezuitskog reda. Hitler je rekao svojim prijateljima: „Vidim Himlera kao našeg Ignacija Lojolu.“

Mnogi rimokatolički sveštenici obukli su crne uniforme tajne službe. Jezuitski sveštenik Himler (ujak Hajnriha Himlera) bio je jedan od glavnih oficira.

Otprilike 6,5 miliona Jevreja je pretrpjelo progon i smrt. Inkvizicija je bila u punom zamahu.

U Jugoslaviji, članovi pravoslavne crkve (zvani Srbi), bili su ubijani od strane groznih „ustaša“ – katoličke grupe vođene od strane jezuita. Strašna mučenja i masakri, koji su se vršili nad žrtvama, bili su neopisivi. Mnogi sveštenici su bili članovi katoličke ustaške brigade za likvidaciju. Posle rata, ustaša Andrija Artuković je pobjegao u Ameriku poslije ubistva skoro milion

ljudi (većinom članova pravoslavne crkve).

Ustaše u akciji

Jugoslavija je skoro uspjela da dobije izručenje Artukovića, koji bi tako platio za svoje zločine, ali zahvaljujući rimokatoličkoj instituciji (kardinalu Spelmanu), katolici su kontrolisali Američku imigracionu službu i Američku obavještajnu službu. Oni su blokirali njegovo izručenje u Jugoslaviju.

Gazda, papa Pije XII bio je vrlo zadovoljan. Ti neprijatelji Vatikana su plaćali strašnu cijenu za nepokoravanje njegovom veličanstvu.

U Vatikanu je kardinal Avgustin Bea dao pregled događaja koji su se dešavali prije, tokom i posle Drugog svjetskog rata. Kako je rat završavao, Sovjetska armija (kojoj je oružje nabavljala Amerika) udarila je s istoka, dok su Saveznici zauzimali Njemačku, uništavajući Hitlerovu vojsku.

U odgovoru na tajnu Hitlerovu molbu, general Franko je poslao svoju poznatu Plavu Armiju, načinjenu većinom od baskijskih vojnika, u Njemačku. Cijela divizija je bila prebačena vozom kroz savezničke linije. Na sebi je imao vatikansku zastavu. Saveznicima je bilo rečeno da je to bila misija da se spasu opatice, sveštenici i redovnici.

Plava Armija se borila s Njemcima braneći Berlin. Kad je Adolf Hitler video da će izgubiti, izvršio je samoubistvo i admirал Karl Doenitz (dobar rimokatolik) je preuzeo vođstvo nad nacističkom Njemačkom.

Umjesto da se Plava Armija vrati u Španiju, kako su nacisti obećali, admiral Doenitz je stavio njemačko zlato u taj voz i poslao ga u Švajcarsku da bude pohranjeno u švajcarskoj banci za Vatikan.

Plava Armija je bila prevarena. Većina preživelih su završili u ruskim zatvorima. Amerikancima je bilo rečeno da je taj voz, koji je prolazio kroz njihove linije, bio „**voz milosti**“ poslan od pape, koji vozi medicinske potrepštine za ranjenike. Kad su vidjeli papske zastave, voz je prolazio bez inspekcije.

Nekoliko spašenih ljudi Plave Armije, koji su se vratili nazad u Španiju, bili su ili ubijeni ili stavljeni u ludnice da se osigura da prava istina o njemačkom zlatu bude sakrivena od svijeta. Ali, posebni oficiri Plave Armije, koji su bili dio zavjere, vratili su se u slavi i bili dobro nagrađeni za njihov trud.

Njemačka je kapitulirala 9. maja 1945. Evropa je bila u ruševinama. Jezuiti su uvijek bili spremni za preokret, uvijek postavljajući mjere opreza u slučaju gubitka Drugog svjetskog rata, a to su:

1. Učiniti da svako vjeruje da Vatikan nije imao ništa s ratom, i s vremenom uvjeriti svijet da se holokaust nikad nije dogodio.

2. Osigurati da se pobunjenički sveštenici, opatice i redovnici, koji su bili protiv Vatikana, uniše u koncentracionim logorima, a prikazati svijetu da su i sledbenici pape bili progonjeni.

3. Naredili su određenim katoličkim porodicama i njihovim sveštenicima da štite neke Jevreje u njihovim kućama, tako da u budućnosti to ispadne kao dobar javni materijal za filmove, knjige, itd. Treba napomenuti da su ti Jevreji već bili obraćeni u katolicizam.

4. Staviti novu masku na lice tokom Drugog vatikanskog koncila.

5. Uspostaviti komunističkog papu iza gvozdene zavjese da bi se ugodilo komunistima i da bi se pokušali preobratiti na katoličanstvo... da se tako ispuni „proročanstvo Fatime“ (o kojem će uskoro nešto više reći) u koje je papa Pije XII bio duboko uključen.

Na dan Hitlerove smrti španske novine su objavile: „Adolf Hitler, sin katoličke crkve, umro je braneći hrišćanstvo. Ne mogu se naći prave riječi kojima bi se oplakala njegova smrt, kad je toliko ljudi uzvisivalo njegov život. Preko njegovih smrtnih ostataka ostaje njegova pobjednička, moralna figura. Palmom mučenika, Bog je dao Hitleru lovorov vijenac pobjede.“

Taj posmrtni govor nacističkom šefu, izazivanje pobjedničkih saveznika, bilo je izrečeno od same „Svete stolice,“ zamskirano Frankovim novinarstvom. To je bilo službeno saopštenje Vatikana kroz Madrid.

Da li se katolička crkva izvinila svijetu ili Jevrejima za ova zvjerstva? Naravno da ne! I nikad neće. Ona još uvijek mrzi Jevreje. Vatikan će prihvati Jevreje tek kada Izrael dozvoli da Vatikan kontroliše Jerusalim.

Ako Amerika ikad potpiše konkordat s Vatikanom, katolicizam će biti jedina priznata religija u Americi i slike iz prošlosti će biti ponovljene s američkim narodom i njegovom djecom. Pregовори о потписивању konkordata су управо на путу тако да би konkordat ускоро требао да буде прихваћен.

Kratak istorijski pregled

Religijska mašinerija данашnjice је vrlo, vrlo stara. Počela је управо након Нојевог потопа. Nimrod и njegova majka Semiramida су произвели окултну religiju u gradu Vavilonu која се проширила цijелom svijetom.

Nimrod је оženio svoju majku i posle njegove smрти, Semiramida је tvrdila да је он постао bog sunca, „Bal.“ Neka imena које су му nadенули су била: Sol, Tamuz, itd. Taj систем је нju учинио boginjom. Semiramida је takođe tokom vјekova добила razna imena као: Izis (u Egiptu), Venera i Kraljica Neba. Isto као и religijski систем данашnjice, то је било повезано са politikom širom svijeta.

Kada sam bio под jezuitskom zakletvom, rečeno mi је да ће tajni znak biti dat jezuitima širom svijeta kad ekumenski pokret uspješno izbriše protestantizam u pripremi put за потpisivanje konkordata između Vatikana i Amerike. Taj znak ће бити kad predsjednik Amerika буде davao zakletvu okrenut prema obelisku. Prvi put u američkoj istoriji, zakletva u predsjedničkoj ceremoniji је била preseljena na Zapadну stranu Kapitola u vrijeme predsjednika Regana koji је prilikom zakletve bio okrenut prema tom vašingtonskom spomeniku. То се је desilo 20. januara 1981. (slika на sledećoj strani). Da ли је predsjednik bio svjestan тога? Ne znamo.

Predsednik Regan polaže predsjedničku zakletvu u Vašingtonu okrenut prema obelisku

Obelisk (slika desno) je stub sa četiri strane okrenute prema četiri kraja zemlje, na čijem vrhu se nalazi piramida. On predstavlja kombinaciju religijske i svjetovne globalne moći. Postoji u Egiptu, Vašingtonu i Vatikanu. Za jezuite, masone i druge priпадnike tajnih društava predstavlja simbol jedne svjetske vlade. Obelisk je okultni simbol i predstavlja boga sunca Bala. On takođe predstavlja simbol plodnosti, odnosno falusni simbol (simbol muškog polnog organa).

Nakon Drugog svjetskog rata, papa Pije XII je odbio da prihvati vatikansko drugo dijete. Komunizam je bio odbačen. Papa Jovan XXII je došao na vlast i organizovao Drugi vatikanski koncil, čije su odluke skoro potpuno uništile sve druge religije u

Americi i Evropi, pobjeđujući kroz ljubav i poljupce.

Papa Jovan XXIII je podupirao svog favorita u zapadnoj hemisferi. U pitanju je Fidel Castro, šampion gaženih masa, vjerni katolik i dobro istreniran jezuita pod zakletvom. Teško o nome ko bi se sukobio s Fidelom. Šefovi su ga potpuno podupirali uključujući i ljubljenog papu iz Poljske.

Fidel Castro i papa Jovan Pavle II

Kju Kluks Klan

Kju Kluks Klan (KKK) je formiran od strane rimokatoličkih konfederacijskih ratnih oficira posle građanskog rata u Americi. Vođeni jezuitima, jačali su iz dana u dan. Ova grana masonerije uspostavljena je iz tri glavna razloga:

1. KKK je nazivao sebe protestanskom organizacijom i tvrdio je da mrzi Jevreje, katolike i crnce, što je uništavalo ugled protestanata u Americi.
2. KKK zbijaju katoličke redove u Americi stvarajući osjećaj ugroženosti.
3. Utiče se da crnci postanu sumnjičavi prema protestantima, koji su tada bili najbrojniji u Americi, i time ih vodi u ruke Rim-ske crkve.

Kju Kluks Klan je još jedno remek djelo jezuita.

**PROGRAM
OF THE
AMERICAN NAZI PARTY**

THE OFFICIAL IDEOLOGICAL PROGRAM OF
THE AMERICAN NAZI PARTY
PO BOX 85942 WESTLAND
MICHIGAN 48185

Brošura sa programom Američke nacističke partije (slika gore) i znak ove organizacije na jednom američkom autoputu.

I tako, tokom poslednjih 1600 godina, uništen je veliki procenat religioznih ljudi kroz Rimokatoličku instituciju. Milioni iskrenih katolika i ostalih je umrlo u Prvom i Drugom svjetskom ratu. Zbog čega? Samo zato da bi se ostvarila još veća vlast Rim-ske crkve. Oni igraju igru, a milioni ljudi umiru zbog toga.

Nacisti su bili izdani. Ta grupa, koja raste u Americi, je ništa više nego Katolička akcija vođena od strane jezuita. Koliko god da nevjerovatno zvuči, neki Jevreji koji su obraćeni u katolicizam, u stvari su se pridružili Američkoj nacističkoj partiji (American Nazy Party).

Pristalice **pravoslavne crkve** bile su klane od strane krstaša i papskih brigada, ustaša, koji su se sad priklonili novom komunističkom papi i sad su u njegovom stadu. I oni su takođe bili izdani.

Izrael je takođe bio izdan. Oni se sad izmiruju s njihovim najljućim neprijateljem, Vatikanom, koji ih je klapo u prošlosti i skoro potpuno istrijebio.

Članovi **Kluks Klana** su bili izdani, ne shvatajući da su igrali u rukama jezuita.

Masoni su bili izdani. Nisu ni znali da je papa Pije XII bio mason. Nikad neće povjerovati da su i oni takođe bili kontrolisani sa vrha od strane Crnog Pape.

Zahvaljujući njihovim vođama, jadni **protestanti** sada vole papu.

Komunisti su bili izdani. Oni su jednostavno bili grana rimo-katoličke institucije – siledžije u rukama Rimske crkve.

Najgore od svega, iskreni **rimokatolici** su bili izdani kroz lukavu prezentaciju obožavanja Bala, zamaskiranu da izgleda slično hrišćanstvu. Njihove pape su samo ljudi. Njihovi sveštenici i opatice su samo ljudi, a Vatikan je samo hram demona, vodeći milione ljudi u pakao i dajući im lažno jevandželje, lažnog mesiju i lažnog duha. Neka im Bog pomogne da imaju snage da izađu iz nje.

4. SILA

Događaj koji će opisati desio se u malom selu, koje je smješteno u brdima jednog od Kanarskih ostrva, na jugozapadu Španije. Ovo, nekad srećno selo, postalo je neobično tiho preko noći. Narod bi šaputao čim zađe sunce. Niko više nije izlazio u noćnim satima i uveče se više nije čula pjesma. Strah je stegao srca seljana. Radnje i trgovine su zatvarali u rano popodne. Susjed je susjedu govorio: „Dodi sjutra, bolje sad požuri kući, već je skoro mrak.“ Zlo je došlo u selo. Čak su i životinje bile preplašene.

Neobični, vanzemaljski glasovi, čuli su se iz kuće udovice Karmen Montez, veoma odane kćeri rimokatolicizma. Karmenine noći su se pretvorile u noći užasa. Kroz šapat, seljani su se pitali da li mrtvi zaista hodaju ovim usamljenim ulicama. Carmen je upalila svijeću i počela da se moli djevici Mariji da se noćas ova užasna sila ne vrati. Međutim, srce je počelo da joj lupa, a znoj da izbija na čelo. Kada se okrenula, osjetila je hladnoću po kičmi. Mogla je čuti kako se ulazna vrata polako otvaraju. Ta ista vrata je ona pažljivo zaključala prije zalaska sunca. Sila se vratila.

„Sveta majko!“ – uzviknula je Carmen – „Ja čujem lance kako se vuku po podu!“

Karmen je već posjetila svog sveštenika i tražila pomoć. Ispričala mu je kako je bilo užasno to što je doživjela u svojoj kući, kako se čulo urlanje i vrištanje u mraku.

„Mi vjerujemo“ – odgovorio je sveštenik – „da je ovo urlanje mučenje vaše rodbine u čistilištu. Oni traže da se održi više misa

i da se upali više svijeća, da bi se olakšalo njihovo mučenje. Oni osjećaju agoniju svojih patnji. Vi im možete pomoći da se to zaustavi.“

„Ah, oče!“ – nastavila je Karmen – „mi smo veoma siromašni, možete li da nas razumijete? Ja ču nastojati... oče!“

Mnogo misa je bilo održano, ali to nije prestalo, već je postajalo svakim danom sve gore i gore. Cijela porodica je bila presstrašena, osim Margarete, koja je spokojno sjedjela u svojoj sobi i molila krunicu. Margareta je studirala da postane karmeličanka (katolički red koji sebe naziva „braća blažene djevice Marije“).

Ali, vratimo se nekoliko godina unazad, kada, u stvari, ove noći užasa počinju. Karmen Montez je imala trinaestogodišnju čerku koja je patila od nekontrolisanih epileptičkih napada. Doktori su joj rekli da nema lijeka za malu Margaretu. Karmen je odvela dijete u jedno od svetilišta djevice Marije i dala zavjet da će, ako sveta djevica izliječi njenu dijete, nastojati da mala Margaret postane opatica u karmeličanskom redu. Dok se ona molila kipu djevice Marije, na Margaretu je sišla neka čudna sila. Napadi su potpuno prestali. Doktori su bili zapanjeni. Mala Margaret se oporavila. To je bilo zaista čudo izlečenja i Karmen je za to dala slavu djevici Mariji.

Toga dana kada je Karmen htjela da obuče Margareti novu smeđu karmeličansku haljinu, da bi vidjela kako joj stoji, neka sila ju je snažno udarila, slično divljem orkanu. Ta sila je rušila sve po kući.

Seoski sveštenik je bio u nevolji zbog ne-katolika u selu koji su znali za nevolje Karmen Montez. On je očajno želio da se desi čudo kako bi se pokazala sila njegove crkve i oslabili ne-katolici. Stoga je pozvao svoju biskupiju i molio da neko dođe i pomiluje duše mrtvih iz čistilišta, da bi napustili Karmeninu kuću. Ja sam

određen da mu pomognem. Sve sam pripremio za istjerivanje duhova – egzorcizam, kroz posvećenje hostije, održavši prikladnu misu.

Jednog dana, tokom isterivanja duhova – egzorcizma, kao da se bijes pakla oslobođio u kući Karmen Montez i ta sila je počela bivati sve jača i jača.

„Ja ne mogu opstati ovdje“ – vikala je Margareta.

„Pomozite nam!“ – tražila je majka.

Sve se to događalo dok je lokalni sveštenik bio pred njihovim vratima. On je bio upozoren da me pričeka, jer su me zamolili da mu pomognem, pošto sam kao jezuita bio obučavan za egzorcizam – isterivanje duhova i sve ostalo što je u vezi s tim. Međutim, pošto su sveštenika molili da im što prije pomogne, otisao je sam bez mene. Pokušavao je da otvori vrata, ali čim je dohvatio kvaku, nešto je zapelo. Vrata su se zatim digla u vazduh i sila ga je uvukla kroz otvor za vrata u kuću. Zatim su se vrata zalučila, a oni napolju su čuli vrisak svog sveštenika.

Kada sam stigao u selo, umjesto da nađem sveštenika, sreo sam njegovog pomoćnika. Pitao sam ga gdje je sveštenik.

„Upravo je otisao napred i čeka na nas, oče Rivera!“

„Ne sviđa mi se to. Trebalо je da me sačeka ovdje,“ rekao sam.

Procesija je krenula od crkve do kuće Karmen Montez. Kada je narod vidio kako nosimo svete predmete rimske crkve u obliku krsta, cijelo saobraćaj je stao u strahopoštovanju. Znali su da je ili neko umro, ili je to zbog istjerivanja duhova. Narod je izašao iz svojih automobila i kleknuo. Prekrstili su se, pošto su vjerovali da sam Isus Hrist prolazi ispred njih u obliku tog malog predmeta (hostije). Bojali su se da ne uvrijede hostiju – boga, sveštenike ili svoju crkvu.

„Gdje je sveštenik?“ – pitao sam.

„On je unutra,“ reče pomoćnik.

„Daj mi odmah svetu vodu!“

U međuvremenu, kuhinjsko suđe je letjelo napolje kroz razbijene prozore. Čuo se glas:

„Bože, pomozi nam, Sveta Majko!“

„Idemo unutra,“ rekoh.

„Ja se bojim, oče!“ – reče pomoćnik.

„Ne brini, samo me slijedi.“

„Oče Rivera, gledajte! Vrata se otvaraju!“ – primijeti pomoćnik.

Sveštenik je izletio napolje naglavačke oblichen krvlju.

„Da li je mrtav? Sveta majko Božja! On je mrtav, razrezan na komade, kao da ga je neko britvom razrezao. Vi ne smijete ući!“ – vikao je pomoćnik u strahu.

„Ja moram!“ – odvratio sam.

„I vi ćete biti ubijeni!“

Jedna nevidljiva sila me je uhvatila i kroz otvor vrata uvukla u kuću. Narod je prestrašeno govorio da sam otišao u smrt. Počeo sam da se vrtim kao čigra, do plafona. Neko je svukao s mene svu odjeću i iscijepao je na komade. Unutrašnja scena je bila užasna, prava noćna mora. Ćerke Carmen Montez su bile čas na podu, čas su letjele po vazduhu velikom brzinom, povraćajući neku zelenu materiju. Međutim, sila čak ni u svom punom bijesu nikada nije došla blizu Margarete. Čuo sam i vrisak i smijeh. Divlji vjetar je lomio, nosio namještaj i stvari svuda po sobi. Stolice su se raspadale.

Konačno sam pao na pod koji je bio pokriven pjenom i zelenom sluzi. Kada sam pokušao da blagoslovim kuću svetom vodom, Margaretina tetka je iznenada vrisnula:

„Oče, vi nemate krst.“

Istegnula se preko poda i zgrabila neke makaze, te je oblikovala krst od njih. Sila je odmah prešla u drugu sobu. U tom trenutku su svi moji pomagači ušli kroz prednja vrata. Zgrabio sam krst i započeo latinsku molitvu. Tek što sam se počeo moliti, djevojke su pale na pod. Čula se galama, vrisak i smijeh. Ja sam onda uzeo hostiju – „Božji kolačić,“ i dao prvo Margareti, pošto je ona bila centar sve ove aktivnosti. Potom sam svim prisutnima podijelio hostiju. Glasovi su polako iščezavali. Najzad je „sila“ otisla. Kuća je nakon svega izgledala kao klanica.

Da li su to zaista bile duše mrtvih? Ne! To su bili demoni. Da li su hostija i krst stvarno istjerali tu „silu“? Ne! To je sve bio demonski mudri plan da bi narod sve više i više vjerovao svojim sveštenicima za zaštitu, a to će ih koštati njihovih života.

Zašto Sotona i demoni žele duše ljudi? Moramo se vratiti nazad u vrijeme jednog slučaja koji se zbio na Nebu. Kad se Lucifer pobunio protiv Boga, jedna trećina anđela je podržala Lucifera u ovom pokušaju preuzimanja vlasti. Za njih to je bila katastrofalna odluka.

Bog ih je zbacio s Neba na planetu Zemlju. Bog je promijenio Luciferovo ime u Sotona, a pali anđeli postali su demoni. Bog im je kazao kakva će biti njihova budućnost. Zbog pobune oni će izgoreti u ognjenom jezeru o Izvršnom sudu.

Sotona je postao knez tame, đavo...

Demoni su postali armija duhova, sposobna da uzima različite oblike i forme. Oni su lukavi i inteligentni, i oni služe svom gospodaru Sotoni u slijepoj poslušnosti.

U početku Bog je dao Adamu kontrolu nad cijelim svijetom, a Sotona je mrzio Adama. Kad se Adam pobunio protiv Boga, ta

kontrola je prenesena na Sotonu.

Sotona je sada imao legalnu i duhovnu kontrolu nad zemaljskim kraljevstvima. Sotona je zapovijedio svojim demonima da preuzmu umove i tijela pobunjenog čovječanstva.

„Gospod je vidio da čoviek čini veliko zlo na zemlji i da je svaka misao njegovog srca uvijek usmjerena ka zlu.“ (Postanje 6:5) Cijeli svijet je bio uvučen u okultizam, i tako je Bog uništio svako tijelo na zemlji velikim potopom, osim Noja koji je našao naklonost pred Bogom. Samo Noje i njegova porodica bili su poštovanici. Da li je to uništilo sile zla?

Ne! Kako je mnoštvo koje se utapalo hvatalo svoje poslednje udisaje, demoni su napuštali njihova tijela i slijedili Arku, čekajući da se rode nove žrtve.

Sotona zna kakva će na kraju biti njegova sudbina, ali on ima svoje planove i očekivanja. On, u svom bijesu, namjerava da povede za sobom koliko god ljudi može, a evo kako to radi.

Isus naziva Sotonu „ocem lažova“ (Jovan 8:44). Sotonin plan u varanju čovječanstva uključuje ispoljavanje sile, znakova i lažnih čuda (2. Solunjanima 2:9; Otkrivenje 16:13, 14).

Sotona poznaje biblijska proročanstva. On je znao da će jednog dana Sin Božji uzeti tjelesnu formu, i da će biti rođen na ovoj zemlji. Znao je da će biti rođen od djevice.

Zato što je Isus došao da traži i spase čovječanstvo od vječne propasti, Sotona ga je mrzio i odlučio da uništi Božje djelo. Tako je Sotona vješto uspostavio svog „Isusa“, „drugo jevanđelje“ i „drugog Duha“ da zbuni ljudski rod.

Sotona je odlučio da razvije okultni religiozni sistem i da kroz njega kontroliše svijet – sistem u koji će narod vjerovati, ubijati za njega i čak biti voljan i umrijeti za njega. Da bi predstavio

ovaj sotonski sistem svijetu, on je upotrijebio dvoje ljudi u Vavilonu: Semiramidu i Nimroda. Semiramida se udala za Nimroda, svog rođenog sina.⁷

Prvi grad građen nakon Potopa je bio Vavilon. Sotona je u njemu uspostavio svoje predstavnštvo ili prestonicu. Semiramida je bila kraljica Vavilona, a Nimrod je vodio narod u pobuni protiv Boga.

Sotona je tu postavio temelj za svoju religijsku mašinu, kojom će suzbijati Božji rad i poslati milione naivnih ljudi u smrt i vječnu propast.

Evo kako je to postignuto kroz Semiramidu. Ona je bila moćna i vrlo lijepa vještica, potpuno predana demonima. Oni su joj davali mnoge ideje. Semiramida je podsticala čovječanstvo na pobunu protiv Božjeg zakona ženidbe. Ona je osnovala celibat, koji je bio religijski pokrivač preljubočinstva, bluda, homoseksualizma, sodomizma i lezbejstva. Odatle potiče rimokatolički celibat. Celibat navodno čini sveštenika svetim. Danas, kao i u vrijeme Semiramide, rimokatolici vjeruju da je sakrament svetog reda – celibat, viši nego sakrament ženidbe.

Tako demonsku tradiciju stavljaču iznad Božje naredbe.

Opatice su bile hramske prostitutke, služeći sveštenicima upravo kao i danas. Tada su one bile nazvane – vestalske device. Danas su one „nevjeta Hristova“.

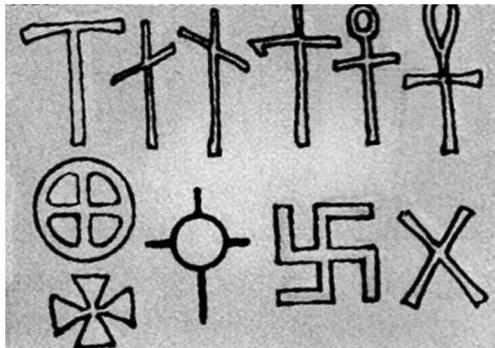
Ova institucija je osnovala isповједaonicu, da bi lakše zavirila u tajne svojih sledbenika. Narod se bojao svojih sveštenika, bojali su se da ne budu ucijenjeni. Demoni su voljeli ovu ideju. I u budućnosti oni će koristiti isповјedaonice da uništavaju narode.

⁷ Vidi: Alexander Hislop, The Two Babylons, p. 43.

Smrt kroz raspeće bila je takođe jedna od demonskih ideja. Krstovi su prvobitno bili pravljeni kao okultni simboli i bili su obožavani u drevnom Vavilonu i Egiptu.

Nimrod je bio majstor rata i čarobnjak, vještac. Pod njegovim vođstvom razvijala se astrologija. On je takođe utemeljio bijelo i crno čarobnjaštvo – magiju. Bio je nazvan Moloh. Žrtve Molohu su bile neobične. Tvorac Bog je uspostavio životinjske žrtve kao simbol strahote koji greh izaziva, a Semiramida je objavila da je boginja i zahtjevala je da joj se žrtvuju djeca. Na dječja prsa je urezivan znak krsta i vađeno im je srce. Semiramida je bila utjelovljenje zla. Jedan od Nojevih sinova, Šem (Sim), Božji patrijark, koji je živio u to vrijeme, ubio je Nimroda, i tako učinio kraj ovoj okultnoj praksi.

Ali, narod je plakao za Nimromom. Njihov heroj je bio mrtav. Demoni su upotrijebili Nimrodomu smrt u svoju korist. Semiramida je proglašila Nimroda za boga i nazvala ga je „Val“ – bog Sunca, dok je za sebe uzela simbol mjeseca. Zahtjevala je da mjesec bude obožavan. Onda je zatrudnjela, tvrdeći da je još djevica. Rodila je sina i prozvala ga Tamuz, govoreći svakome da je došlo do reinkarnacije Nimroda. Semiramida je tvrdila da se duh božji inkarnirao u njoj kao majci. Ona je tvrdila za sebe da je božanska djevica – majka, tako da se njen kip na kojem drži malog sina – boga, pojavio svuda. Semiramida je tvrdila da je

Različiti oblici krsta koji su korišćeni tokom istorije

Tamuz njihov spasitelj. Ovo će demoni koristiti i u budućnosti, da zavedu milione.

Istorija govori da su se izmišljotine o Nimrodu i Tamuzu proširile po svijetu. Tako su izmišljotine postale popularne u religiji, kao i u mitologiji. Bogovi i boginje su bili predmet snova i nade. Sve se na tome temeljilo.

Semiramida je postala poznata kao „kraljica neba,“ a danas je nazvana „djevica Marija.“ Kroz istoriju se pokazivala u različitim mjestima, uzimajući različite likove. To je demonska reincarnacija Semiramide u svoj svojoj punoći. Svaka zemlja ima svog vlastitog sveca ili djevicu. Pored ovoga, demoni s vremena na vrijeme koriste i silu. Ta se sila često iskazuje kroz lažna čuda. Oni vješto iznose laž, prilagodivši je raznim narodima.

Imaju li demoni silu da učine da se kip miče, a slika progovori? Da, oni su to činili u prošlosti i oni će slično raditi i u budućnosti. Ovakva čuda će zavesti narode i uništiti njihove duše zauvijek.

Ovakve vizije i pojave su se ukazivale u paganskim religijama, kao i u rimokatolicizmu pod imenima Venera, Dijana, Esis, Madona, Gospa Fatimska, Majka božja Bistrička, i tako dalje, a posebno u vrijeme kako se približava kraj ovakvog svijeta. Ova čuda se koriste kao pokretačka snaga isto kao i u ranija vremena. Vizija Fatime je jedan snažan politički trik – postavljen od Rimske crkve. Iznijeto je jedno lažno proroštvo, u kojem je djevica Marija rekla svojim sledbenicima da će, ako se budu molili za mir, Rusija biti obraćena u rimokatolicizam.

U Bibliji piše da je Bog podigao jedan narod da bude svjetlo onima koji se nalaze u demonskom mraku. Taj narod je trebao da predstavi drugim narodima karakter pravog Boga. To je bio

izraelski ili jevrejski narod. Oni su bili robovi u Egiptu 400 godina. Obožavanje sunca je bila religija te zemlje. Kasnije, i vavilonskim bogovima su data egipatska imena. U egipatskim hramovima sveštenici su praktikovali „transsupstanciju“ – pretvaranje. Tvrđili su da imaju magičnu silu s kojom mogu da pretvore svog velikog boga Sunca Ozirisa u hostiju – oblatnu ili okrugli kolačić, da bi ga onda u religijskom ritualu jeli i hranili svoje duše.

Bog je podigao Mojsija da izvede izraelski narod iz Egipta, što dalje od ovog smrtonosnog religijskog sistema i okultizma. Kada je faraon odbio da pusti narod, Bog je pustio velika zla na Egipat i na taj način omogućio Izraelcima da izađu. Bog je zatim razdvojio Crveno more i kada su Izraelci prošli, more se zatvorio i faraonova armija je bila uništena. Konačno, Bog je dao Mojsiju Deset zapovijesti na planini Sinaj.⁸

Kada je Mojsije umro, Bog je izabrao Jošuu Nunova da Izraelce vodi u Hanan – Obećanu zemlju.

Stanovnici Hanana su bili takođe duboko uvučeni u okultizam. Bog je naredio Jošui Nunovu da uništi paganske kultove, lažne bogove i njihove obožavaoce. Demonska izopačenost Vavilona proširila se u Hanan, tako da su i Hananci imali jednog od bogova koji se zvao Moloh, što je inače bilo drugo ime za Nimroda. Njemu su žrtvovali djecu, tako što su ih spaljivali na oltarima. Izraelci nisu u potpunosti poslušali Boga. Tako su i oni počeli malo po malo da služe tim njihovim bogovima. Zbog nevjernstva, Bog je često dozvoljavao da Izraelci budu zarobljeni i okupirani, dok se ne bi obratili i pokajali za svoje grijehe.

Prevareni kroz okultizam, Jevreji su se sve više udaljavali od

⁸ Za više informacija o naučnoj autentičnosti Biblije pogledati knjigu „Nauka i problem smrti,“ Miroljub Petrović, izdavač Metafizika, Beograd.

Boga. Narod je postepeno bio zaveden lažnim religioznim sistemom, isto kao i u vreme Semiramide.

Demoni su uticali da se napišu takozvane „apokrifne knjige“ i da se ubace u Bibliju. Time su željeli da unište ili umanje vrijednost Biblije. Na saboru rimokatoličke crkve u Trentu 1546. godine, apokrifni spisi su odobreni kao da su nadahnuti od Boga. Iz knjige o Makabejcima, jedne od apokrifnih knjiga, proizašla je i zamisao o čistilištu (purgatorijumu).

Godine 1611, izabran je kralj Džeјms (King James) da ponovo prevede Bibliju, pod uticajem velikog broja jezuita, postavljenih za članove Engleske crkve. Ali Bog je sačuvao svoju pisanu riječ, pa oni nisu bili u stanju da je promijene kako su to isplanirali.

Međutim, kroz njihov uticaj, apokrifni spisi su bili uvršteni u prvu verziju ovog prevoda. Kada je ova zavjera bila otkrivena, biblijski religiozni ljudi su odbacili apokrise. Danas je ponovo preštampano djelo iz 1611. godine, prevod koji sadrži apokrifne spise, zahvaljujući jezuitima.

Demoni su bili aktivni i u ono vrijeme, kao i danas. Inspiriранa demonskim duhom, crkva je uskoro postavila:

- Liturgiju – maskiranu religijsku ceremoniju oblikovanu da nametne narodu uvjerenje da su njihove religijske vođe sveci;
- Kanonski zakon – skup religioznih pravila – ljudskih zapovjeti.
- Dogme – „istinu“ Rimske crkve, pravila po kojima se mora strogo upravljati i ponašati.

Rimska crkva je stroga u odnosu na liturgiju, kanonski zakon i dogmu. Katolici su danas dali privremenu dozvolu da se mogu iznijeti nečiji vlastiti stavovi, da bi stekli blagonaklonost unutar

ekumenskog i harizmatskog pokreta. Međutim, oni zauvijek prokljuju sve koji im se suprostave ili izmijene srž njihovog učenja.

Isus je Mariju oslovljavao s titulom „žena.“ Sirota Marija nikada nije ni sanjala da će u vjekovima koji idu, milioni biti ubijani u njeni ime, kao i da će je demoni povezivati sa Semiramidom i nazivati kraljicom neba.

Da kažem još nešto o krstu, koji se smatra hrišćanskim simbolom. Krst kao sredstvo smrti zamišljen je još u Vavilonu, vješto isplaniran kroz Semiramidu, u čast Tamuzu. Izvorno je krst bio oblikovan i zamišljen kao slovo „T“ ali kako je vrijeme prolazilo, taj simbol je postao sve više izobličen.

U rimskom sistemu, ljudske žrtve su bile razapinjane na krst ne samo da bi ispaštale zbog svog zločina, nego je to takođe bilo i žrtvovanje njihovim paganskim bogovima. Krst kao simbol nikada nije bio hrišćanski.

Demoni su podigli i svog šampiona, Ignacija Lojolu, da ubija duhovno probuđene i sve one koji su se protivili učenju Rimske crkve. „Sveti ured“ je uspostavio i pustio u pokret paklenu mašinu inkvizicije. Za vrijeme ove vladavine terora, 68 miliona ljudi je bilo mučeno i mnogi od njih su bili spaljeni na lomači. „Sveti ured“ je od tada do danas samo mijenjao planove mučenja i načine progona. Nikada nije prestao da funkcioniše.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata, šest miliona Jevreja je bilo ubijeno za „veliku slavu Božju“. Sistem se nije promijenio. Čak i dan danas „Sveti ured“ pobuđuje strasti kao nikada ranije. Papa Jovan Pavle II je dao nalog za lokalna sudska sjedišta koja bi bila uspostavljena u lokalnim rimokatoličkim crkvama po čitavom svijetu.

Ignacije Lojola je stvorio „Illuminate,“ demonsku organizaciju, koja kontroliše umove evropskih lidera pomoću hipnoze i čarobnjaštva. Lojola je komunicirao sa duhovima tame, tražeći savjet, kada je osnivao ovu djelotvornu i zlu organizaciju. Ti zli duhovi su u stvari demoni, pobunjeni anđeli. Nadahnjujući svojom silom Lojolin um, demoni su ga nazvali anđelom svjetla.

Zbog svoje neobične aktivnosti, Lojola je bio uhapšen od strane dominikanskih redovnika, koji su bili najmoćniji i najuticajniji u španskoj inkviziciji. Zahvaljujući samim demonima, on je bio pošteđen svoje sopstvene inkvizicije.

Ignacije Lojola je otisao prvo kod pape i predložio mu koncept za novi red sveštenika nazvan „Udruženje Isusovo“ ili „jezuiti,“ čija je namjera bila da služi njegovoj svetosti. Papa je prihvatio zamisao, a Lojola je postao prvi jezuitski general. On je razvijao svoje duhovne vježbe, kako bi ih doveo u duhovno savršenstvo. Kroz sistematsku meditaciju, molitvu, posmatranje, dočaranje i iluminaciju, Lojola je padaо u trans, zanos. Čak je bio viđen kako lebdi iznad poda.

Danas postoji mnogo jezuita i svi su potpuno pod uticajem demonske sile, uključujući i mene samoga dok sam bio jezuita. Demoni su izgradili svoju elitu, jezuitski red, da bi ih u slijepoj poslušnosti, u svemu slijedili. Lojola je izgrađivao svoja shvatanja iz nauke drevne Grčke, iz okultizma i iz prirodnih nauka. On je želio da njegovi sveštenici postanu inteligencija rimokatoličkog religijskog reda. Lojola se koristio filozofijom, logikom, psihijatrijom, psihanalizom, psihoterapijom, psihologijom, parapsihologijom, hipnozom, telepatijom. Sve se ovo danas smatra područjima nauke.

Transcedentalna meditacija je bila korišćena u samostanima kao glavna disciplina, kroz koncentrisanje i ponavljanje imena

svetaca i djevice Marije, što je poteklo od Semiramide, ili kroz izricanje molitava ovim svecima i njihovog slavljenja. Ovi ljudi su na taj način privlačili demone. Dobar primjer za to je danas transcedentalna meditacija, gdje je mantra zapravo ime jednog moćnog demona Indije. Ponavljanjem demonskog imena, oni ga dozivaju, i konačno, on ih i zaposjedne, pa postane njihov vođa.

Poznavanje spiritizma jezuitskim sveštenicima daje moć da imaju kontrolu nad drugim narodima.

Ignacije Lojola je postao jedan od vođa u Rimskoj crkvi. Postavio je svoju okultnu organizaciju Iluminate pod pokroviteljstvo rimokatoličke institucije. Iluminati su tada postali najvažniji ogranač jezuitskog reda, ali u tajnosti. Lojola je znao da će Iluminati biti sposobni da kontrolisu svjetsku ekonomiju, internacionalno bankarstvo, vojne sile, sve ogranke okultizma i religije svijeta, i da natjeraju čovječanstvo da padne na koljena pred papom. Nema grupe ljudi koja je dublje otišla u okultizam od jezuita. Njihovo intenzivno studiranje okultizma i njihove aktivnosti vode ih sve bliže demonima. I danas rade po čitavom svijetu s ekspertima okultizma šaljući im „svetu vodu.“

Dana 8. jula 1980. godine, papa Jovan Pavle II kazao je da se nema šta prigovoriti okultizmu zasnovanom na duhu afričkog kulta, kada je ono prožeto katolicizmom. On podsjeća da takav kult, kada je jednom prečišćen, može pomoći širenju jevanđelja Hristova. Jezuiti pomažu razvoj ovakvih kultova iza pozornice, kroz finansiranje i infiltraciju u njih.

Bilo koje novo oformljeno religijsko tijelo ili udruženje (možda i tajno), odmah će posjetiti neko od jezuita. Tada će na ovakvo novo tijelo biti uticano kroz ove inteligentne, ljubazne posjetioce, koji pomažu oblikovanju i razvoju iste. Oni u stvari djeluju u pravcu službe interesima Vatikana.

Kada se na početku nekako saznalo da je Lojola utemeljio i uspostavio Iluminate, jezuiti su upotrijebili drugog vjernog člana po imenu Adam Vajshaupt (Adam Weishaupt), koji je takođe bio pod zakletvom. Imao je zadatak da se pretvara da napušta jezuitski red, i da je on začetnik Iluminata, 1. maja 1776. godine. Ovo je bilo učinjeno zato da se svijetu prikaže da nema veze između Iluminata i rimokatoličkog sistema.

Moramo shvatiti da ovaj sistem nikada nije bio hrišćanska crkva! Sve je u njemu imitacija. Njihov Bog, njihov Isus, njihov Sveti Duh ne nalaze se u Bibliji. Da ovo objasnim. Kada je Isus rekao: „Pustite djecu da dolaze k meni. Ne branite im, jer takvima pripada Božje kraljevstvo.“ (Marko 10:14), On je pokazao svoju ljubav prema djeci. Ali, rimokatolički sveštenici govore katoličkim roditeljima da je krštenje male djece absolutno potrebno za spasenje, jer ako dijete umre nekršteno, ono neće biti primljeno od strane Boga.

Roditeljima su nepoznate drevne demonske ceremonije žrtvovanja male djece Balu, pri čemu su se koristili ulje i so, i da se to sada primjenjuje na njihovoj djeci, te da time izlažu svoju nevinu djecu demonima Vavilona.

Sveštenik zahtijeva da načini obred kojim će navodno istjerati demonske sile iz djeteta, i tako ga zaštiti. Sveštenik stavlja uljem okultnu oznaku **Tamuza** na glavu malog djeteta u znaku krsta. Zatim stavlja so u usta malog djeteta, i dijete biva kršteno vodom. Malo dijete tada postaje član velike vavilonske religije, Vatikana. Rimokatolici vjeruju da je ovim obredom dijete očišćeno od urođenog grijeha, da je postalo Božjim djetetom. Vjeruju da je malo dijete ponovo rođeno.

Sotona koristi misu (imitaciju Pashe), i to je nazvano „sakrament svete euharistije.“

Obredna oblatna ili kolačić je nazvana „hostija“ (IHS). To je pozajmljeno od Egipćana, koji su pretvarali oblatnu u svog boga Sunca Ozirisa. To je razlog zašto je hostija (kolačić) u obliku sunca. Slova na rimokatoličkoj hostiji su ista kao i na egipatskoj oblatni I-H-S, i predstavljaju egipatsko trojstvo **Izis, Horus i Seb** (u pitanju su imena egipatskih bogova). Rimska crkva je to primijenila na tri slova imena „Isus“ na grčkom jeziku. Ovaj simbol su jezuiti izabrali za svoj grb.

mrežu na sve svoje članove.

Postoje dva simbola koja najčešće koristi ova okrutna religijska neman. Jedno je **krst**, što je simbol smrti, dok je drugi simbol **euharistija** ili pričest. To se prikazuje kao prava služba Bogu.

Krst je okultna tvorevina data kroz Semiramidu, „kraljicu neba,“ za sjećanje na njenog sina Tamuza (bog Sunca – Bal). Na Tamuzovom krstu je simbol mrtvog Isusa, a rimokatolici obožavaju ovaj religijski predmet i mole mu se. Krst je pravo srce okultizma, a u Božjim očima je to prokleta stvar. „I nemoj da uneseš gada u dom svoj, da ne budeš proklet kao i on, nego se gadi na njega i grozi se od njega, jer je prokleto.“ (Biblija, 5. Knjiga

Ako jedan rimokatolik ne učestvuje u sakramantu svete euharistije, on će biti vječno proklet. Katolici, koji jedu ovog drugog Isusa u obliku sunca, ne jedu simbolično Isusa iz Jevanđelja, već jedu Bala, boga Sunca, simbol demona. Leglo demona – Vatikan, uspješno baca okultnu

Mojsijeva 7:26)

Iza krsta stoje jake demonske sile, koje mu daju ogromnu snagu, baš kao što često možemo vidjeti u filmovima o vamprima.

Kada sam bio uvučen u egzorcizam oko Karmen Montez, ja sam u stvari imao posla sa demonima koji su se prikazivali kao duše preminulih. Iz Biblije vidimo da ako demon napusti neku neobraćenu osobu, on će se ponovo vratiti, ali sa sedam drugih demona, da bi mogao da kontroliše tog pojedinca.

Demoni se nalaze u pozadini krsta, i navodno ga koriste da bi istjerivali slabije demone iz rimokatolika. Ovim se takav vjernik priprema da bude potpuno opsjednut vavilonskim demonima. Demon ih tako sa ogromnom snagom drži u rimokatoličkom sistemu.

Bilo koji krst kao religijski simbol, ovakav ili onakav, u jednom domu, ili samostanu, bez obzira kakva je osoba u pitanju, utiče snažno na svakog direktno, jer privlači demone. Stoga, ako neko ima krst u svom domu, trebao bi odmah da ga izbací.

Kada sam imao četrnaest godina, naša grupa iz jezuitskog kolledža posjetila je Salesianski samostan u Las Palmasu, na Kanarskim ostrvima, da vidimo kako taj red napreduje. Oni su se specijalizovali u radu sa siročadi. Moj prijatelj i ja smo trčali po zemljištu tog samostana i moj prijatelj je odjednom upao u otvorenou jamu oko metar i po duboku, i isto toliko široku, i oko dva metra dugačku. Prilikom pada se povrijedio, te sam ja skočio unutra da mu pomognem da izađe.

Posegnuo sam za jednim dugačkim komadom drveta, da bi se izvukli iz jame. Međutim, odjednom smo se zapleli u neko smotano platno, slično velikom čaršavu. Dok sam vukao drvo, platno se odmotavalo i ja sam se sledio od onoga što sam vidio. Tamo

je bilo sedam leševa male djece. Svako od njih je imalo tri krsta oko vrata, jedan krst na svakom dlanu i na obje noge, a na njihovim prsima su bila dva velika krsta.

Kasnije, jedan od dječaka koji je bio u ovaj nesrećni slučaj, ispričao je to svojoj 13-ogodišnjoj sestri koja je pohađala žensku samostansku školu. Ona je otisla u isповjedaonicu i rekla svom svešteniku o tome. Nedugo posle toga njeno tijelo je nađeno bez oba uva i bez jezika. U isto vrijeme moj prijatelj je tajanstveno nestao i nikada više nije bio viđen. Kada sam čuo šta se dogodilo ovoj djevojci, sav sam se naježio od straha. Isti onakav znak je bio stavljen i na njezinu prsu.

Bio sam bolestan od straha i mislio sam da će umrijeti. Ova mala djeca su bila žrtvovana Mariji na isti način kao što su nekada djeca bila žrtvovana Semiramidi. Ništa se nije promijenilo.

Krst koga su upotrebljavali na žrtvama nazivali su „mir Hristov“ ili „Pax Christus“. Jezuiti su preuzele ovaj krst kao jedan izopačen demonski simbol za obožavanje Marije.

Postoji jedno katoličko učenje da je Marija trpjela isto toliko koliko je trpio i Isus na krstu, pošto je „nož probio njenu dušu.“ Da bi zadobili saosjećanje Marije, katolici moraju nešto da žrtvuju. Svako treba da trpi za Mariju, da bi, navodno, mogao da dobije „mir Hristov.“

Ako opatica krvari rađajući sveštenikovo dijete, uskraćuje joj se liječenje, tako da bi mogla da trpi za Mariju, pa ako treba, i da umre za nju! Malo dijete je uvijek prije žrtvovanja kršteno.

Krst „mir Hristov“

Mnogo puta su mala djeca mučena. Jezuiti uče da se bez žrtvovanja ne može zaraditi mir.

Dakle, ne može biti mira s Hristom ako se prethodno ne žrtvuje Mariji. Oni kažu da će Marija izbaviti osobu koja trpi za njenog sina, i načiniti mir s njime. To je razlog zbog kojeg se stavlja takav znak u obliku krsta.

Ovakvo učenje je potpuno okultističko i suprotno Bibliji, tako da možemo vidjeti da je rimokatolička Marija, ustvari, niko drugi nego Semiramida.

Dok sam još bio jezuitski sveštenik posjetio sam Lurd u Francuskoj i video mnoga demonska čuda izlečenja. Navodno izlijeni ljudi su davali svu slavu djevici Mariji. Mnoštvo je odlazilo diveći se, ne znajući da demonski duhovi mogu takođe da čine čuda.

Sa ekumensko-harizmatskim pokretom privlače se drugi nekatolici u Vatikan. Danas ta sila može biti vidljiva, može da djeluje kroz popularne nove sveštenike, koji održavaju sastanke iscijelenja. Iscjeljenje se događa dok u pozadini стоји idol: bogorodica, zapravo Semiramida koja drži boga Sunca u svom naručju. U harizmatskom zanosu sveštenici drže Bala uzdignutog u simbolu okultizma – krstu.

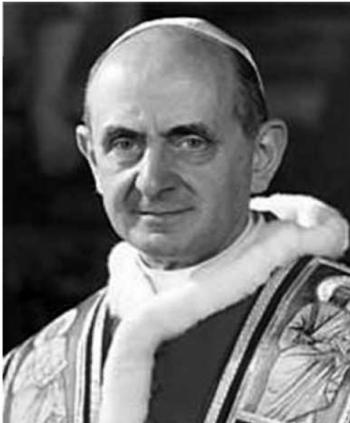
Vidjeli smo da je njihov Isus – Tamuz, njihova Marija – Semiramida, dok je njihova hostija preuzeta od Egipćana i predstavlja boga Sunca, a katolički krst – srce okultizma.

5. JAHĀČI APOKALIPSE

Veliki Drugi Vatikanski koncil 1962 - 1965

Papa Jovan XXIII

Papa Pavle VI

Papa Jovan XXIII je prilikom otvaranja koncila rekao: „Cio svijet očekuje korak naprijed!“

A papa Pavle VI je prilikom zatvaranja rekao: „Ovo je među najvećim događajima u istoriji crkve.“

Drugi koncil donio je dekret o ekumenskom pokretu, označavajući katoličanstvo kao silu koja treba da radi na religijskom ujedinjenju. Mediji su ovu odluku komentarisali kao poruku mira, ljubavi i razumijevanja među religijama i svim ljudima.

Ali dok su oči svijeta bile uperene na zvanična saopštenja Vatikana i medija, institucija se iznutra nimalo nije promijenila. Odmah nakon koncila, Pedro Arupe, jezuitski general (crni papa), okupio je ključne jezuite pod ekstremnom zakletvom. Na tom skupu je izjavio: „Vrijeme je za konačno pročišćenje crkve

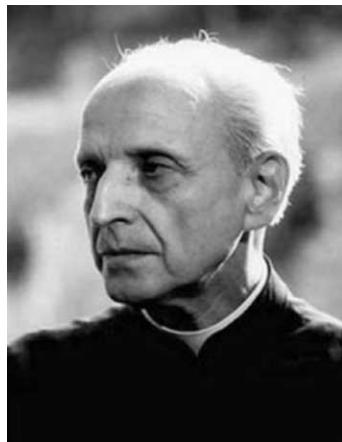
i istrebljenje svih onih koji ostanu nevjerni papi u sklopu pripreme za Novo doba.“

Svijet je bio prevaren. Koncil je bio samo velika predstava, zataškavanje i skretanje pažnje sa pravih namjera Vatikana da zadobije punu kontrolu nad svijetom.

Nakon ovog sastanka, dobio sam zadatak da zajedno sa grupom jezuita podem u podzemne hodnike Vatikana kako bi proučavali metode koje su koristili Neron, Konstantin, Dominik i Lojola. Tuneli su dugi kilometrima i nalaze se tri sprata ispod Vatikana. Ovdje se skladište informacije, od najmračnijih tajni do planova za najrazvijenije oružje savremenog doba. Informacije se sakupljaju od špijuna koji rade za Vatikan, a nalaze se u svim tajnim službama svijeta.

Neronove metode bile su veoma napredne. On je organizovao crkve koje su bile imitacija pravih crkava. Mnogi lažni vernici koristili su u to vreme sinagoge, kao mjesto za sastajanje, kako bi napravili zamku za iskrene vjernike. Biblijska religija je bila velika prijetnja za Rim, jer njeni sledbenici nisu željeli da priznaju cezara za Boga. Neznabožački Rim je ovo video kao strašnu prijetnju, jer lišeni mita o svom božanstvu, cezari bi izgubili kontrolu nad državom. Po Neronovom naređenju Rim je bio zapaljen, a za to su okrivljeni neprijatelji rimske bogova i počeo je krvavi pir protiv njih.

Dokumenti o Konstantinu otkrivaju da cezari nisu bili u stanju da unište svoje neprijatelje više od 200 godina. Na njihov

Pedro Arupe

užas, oni su jačali. Konstantin je pratio isti obrazac koji je utvrdio Neron. Ali biblijski religiozni ljudi su sada bili bolje pripremljeni i lako su otkrivali špijune i prevarante. Da bi spriječio sopstvenu propast, vidjevši kako neprijatelji njegove religije napreduju, Konstantin je slagao svijet rekavši da je postao sledbenik Biblije, a sistem falsifikovanih crkava, koje je uspostavio Neron, evoluirao je u rimokatolicizam.

Konstantin je postao prvi papa i izdao je edikt o toleranciji, ali su zaista bili tolerisani samo oni koji su prihvatali njegovu formu religije. Iskreni ljudi ostali su odvojeni od ovog sistema jer nisu željeli da postanu dio paganske religije koja se nazivala „hrvištanstvom“.

Nakon što se Konstantin preselio u Konstantinopolj, Rim je bio u previranju. Crkvene vlasti podstakle su narod na pobunu, a zatim su podmitili vojno rukovodstvo da odstupi sa položaja kako bi sveštenici, kardinali i papa preuzeli kontrolu nad imperijom. To je bila ista ona grupa idolopoklonika koja je držala važne položaje u Rimu, a sada su promijenivši titule preuzeli potpunu vlast nad imperijom. Svo opljačkano blago koji je Rim sticao stotinama godina dospjelo je u njihove ruke, u ruke Rim-ske crkve.

Nakon Konstantinove smrti ove religijske vođe su živjele veoma dobro. Religija je bila za njih veliki biznis. Oko 337. godine započeli su projekat po kome je trebalo da postanu najveći zemljoposednici u Evropi. Ali, okolnosti su se iznenada promijenile. U 8. veku, muslimanske armije napadaju i zauzimaju papine zemlje u ime Alaha. Njihova imperija se smanjivala dok im nije ostala samo centralna Italija. Neprijatelji su nagrnuli i rimokatolički posjed bio je pred uništenjem. Njihova jedina nada bio je Pepin, franački kralj. Ali kako da ga nagovore da brani Rim?

Trebao im je lukav plan.

Dosjetili su se da napišu pismo kojim tobože apostol Petar traži pomoć od Pepina. Falsifikovali su navodno pismo apostola Petra iz raja. Napisali su ga na zlatnom pergamentu i rekli su Pepinu da ga je sam Petar donio iz raja i predao papi. Impresivna religijska povorka stigla je kod Pepina i predala mu pismo. On je bio iznenaden da Petar uopšte zna za njega. Oduševio se. Povjerovao je u svaku riječ iz tog falsifikovanog pisma i okupio je armije da brane Rim. Pepin je vodio svoje armije u borbi sa napadačima i spasio je Rim. Kada je bitka bila završena, Pepin je predao papi Stefanu II grad Rim i ograničenu količinu zemlje u okruženju.

Kada je Pepin umro, pohlepni papa je falsifikovao još jedan dokument na latinskom u kome se tvrdi da je Pepin predao cijelu Italiju u ruke Rimske crkve. Njegov naslednik Karlo Veliki povjerovao je papi i najveća istorijska prevara je započela.

Za vrijeme pape Hadrijana I., iskorišćen je još jedan falsifikat pod nazivom „Konstantinova darovnica“ u kome se tvrdi da je Konstantin odredio pape za naslednike cijele rimske imperije. Pape su se proglašile naslednicima Svetog Petra i vlasnicima ključeva života i smrti. Kraljevi širom Evrope povjerivali su u papske falsifikate i laži, i prihvatali su „Konstantinovu darovnicu“. Kraljevi i imperatori gledali su na Rim kao na duhovno vođstvo, i bili su prevareni da vjeruju da su pape vođe Božjeg carstva na zemlji. Cezari u religijskim kostimima i idolopoklonički sveštenici Rima su uspjeli. Prevarili su svijet, zadržali novac i blago rimske imperije i pripremili pozornicu za „Sveto Rimsko carstvo.“

Vjekovima kasnije sve je počelo da se raspada. Mnogi kraljevi i plemići pobunili su se protiv papskog autoriteta. Neki

sveštenici su počeli da čitaju Bibliju i da uočavaju koliko su njena učenja suprotna učenjima crkve. Porezi su prestali da se plaćaju i Rimska institucija počela je ozbiljno da se ljudi. Postojalo je samo jedno rješenje: uspostavljanje inkvizicije radi ubijanja ljudi, pljačke i otimanja zemlje kako bi se narod zastrašio i vladalo gvozdenom rukom.

Dominiko de Guzman, koji je kasnije postao Sveti Dominik, formirao je dominikanski red, koji je pokrenuo inkviziciju i ustavio Sveti ured. Dominikanci su bili nemilosrdni. Crkva se bogatila izuzetno brzo pljačkajući sve one koji su joj se suprostavili. Teror je zavladao Evropom i niko nije bio siguran pred inkvizicijom koju je sprovodio Sveti ured.

U Njemačkoj, katolički sveštenik Luter napisao je svojih 95 teza protiv Rimske crkve i pobuna je eksplodirala. Protestantizam se širio u Francusku, Belgiju i Holandiju. Širom Evrope ljudi su ustajali i proglašavali papu za antihrista. Rim je bio uznemiren. Dvjeta godina inkvizicije koju su vodili Dominikanci nije zaustavilo širenje biblijske nauke. Izgledalo je kao da se bliži kraj rimokatolicizma.

U to vrijeme, pojavio se jedan brilljantan čovjek, koji je radio u visokim vojnim krugovima evropskih zemalja. Njegovo ime bilo je Ignacije Lojola. Organizacija koju je Lojola stvarao zvala se „Iluminati.“ Zbog njegovih tajnih aktivnosti, bio je izведен pred inkvizitore. Dominikanci nisu shvatili da je Lojolina mreža uspostavljena da bi pomogla papi. Sumnjali su da stvara tajnu organizaciju koja bi pomagala pobunu protiv rimske crkve. Kada je Lojola doveden pred inkvizitore, tražio je da vidi papu, što mu je bilo dozvoljeno zbog njegovog uticaja i položaja koji je zauzimao.

Kada je bio izведен pred papu, Lojola se izvinio i predložio

novi način borbe protiv jeretika. „Treba da se borimo,“ rekao je, „ali ne kao dominikanci.“ Predložio je da se usvoje dva načela na kojima će stajati rimokatolički sistem:

- apostolsko nasleđe;
- supremacija vlasti.

Papa je to prihvatio i proglašio Lojolu nedodirljivim. Ova dva načela formalno su usvojena na koncilu u Trentu i nazvani su stubovima vjere.

Prvi stub, „apostolsko nasleđe,“ predstavlja tvrdnju da je Petar bio prvi papa i da su pape njegovi naslednici.

Drugi stub je „supremacija vlasti,“ što znači da papa ima pre-vlast u odnosu na sve vladare država svijeta.

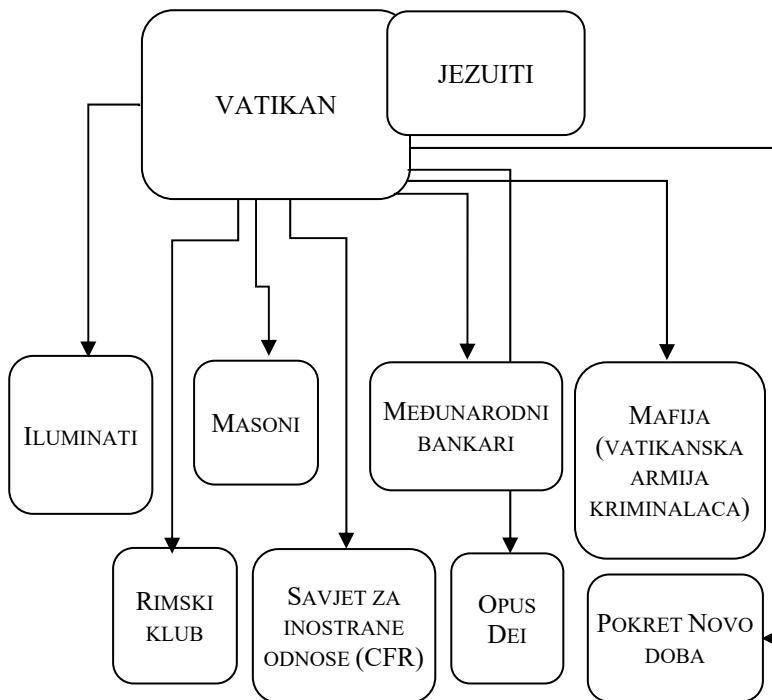

Ova dva stuba rimokatolici simbolički pokazuju kada uzdižu dva prsta – kažiprst i srednji prst, što se vrlo često može vidjeti u javnosti. Mnogi naravno nisu svjesni pravog značenja ovog simbola. U ikonografiji rimokatoličke crkve se može vidjeti da

Isus i Marija takođe ovim znakom pozdravljaju vjernike sa svojih slika.

Kada papa posjećuje neku državu i ljubi njeno tlo, mnogi vjeruju da je to čin poniznosti. U stvarnosti, on time tvrdi da je ta zemlja njegova, zbog supremacije vlasti (slika na prethodnoj strani).

Katolički sistem danas počiva na ova dva zvučna stuba vjere, a svijet je to prihvatio. U isto vrijeme, Rimska crkva dominira svjetskom ekonomijom i preko svojih organizacija kontroliše skoro sve aspekte zbivanja u svijetu.

Neke od organizacija koje su pod kontrolom Vatikana

6. PROROK

Ono što ču sada iznijeti saznao sam u Vatikanu dok sam bio jezuitski sveštenik pod zakletvom.

Jezuitski kardinal Avgustin Bea objašnjavao nam je kako su rimokatolici žarko željeli Jerusalim pri kraju trećeg vijeka. Zbog njegovog religijskog značaja i njegove strateške lokacije, Sveti Grad se smatrao neprocjenjivim blagom. Morao se razviti plan kako pretvoriti Jerusalim u rimokatolički grad.

Veliki izvor snage koji bi mogao napraviti ovaj posao bili su potomci Ismaela. Tako su Arapi postali žrtve jednog od najinteligentnijih planova kojeg su ikada smislile sile tame.

Dozvolite da ukratko ispričam istoriju islama.

U Alžiru, sjeverna Afrika, godine 354. naše ere, pobožna rimokatolička majka je rodila sina. Dali su mu ime Avgustin. Avgustin je bio genije i na kraju postao „svetac“ u rimokatoličkoj religiji. Bio je biskup Rimske Afrike.

Ovaj vjerni rimokatolički vođa nazvan je „Otar crkve.“ Avgustin je napisao dva poznata djela: „Božji grad“ i „Ispovjeti.“ Ove knjige, nepoznate arapskom svijetu, vjekovima su snažno uticale na njihove živote.

Avgustin je bio zaposlen pridobijanjem Arapa za rimokatolicizam, uključujući čitava plemena. Ali, mnogi Arapi su osjećali snažnu odbojnost prema katoličanstvu i nisu htjeli da prihvate taj sistem. S vremenom, špijuni su bili poslati tim udaljenim nomadima koji su odbacili katoličanstvo i proširili riječ da će se jednog dana pojaviti veliki vođa, koji će zajedno okupiti sve Arape.

200 godina nakon Avgustina, oko 570. godine, rođen je Muhamed u Meki, Saudijska Arabija. Ovaj čovjek će promijeniti tok svjetske istorije.

Muhamed je sebe nazivao „Božjim poslanikom.“ Osnovao je veliku religiju – islam. Muhamed je bio čudesan vođa.

Najprije želim da pokažem kako današnji svijet vidi islamsku religiju. Tada ću podijeliti s vama šta sam saznao u Vatikanu, kako je islam zapravo nastao. Bićete šokirani! Ono što ću vam reći je najnevjerovatnija priča zavjere koju ćete ikad čuti.

Ovako svijet vidi veliku religiju islama koju je osnovao prorok Muhamed, koja broji skoro **jednu milijardu sledbenika!**

Njihovo najsvetije mjesto je nazvano Meka, u Saudijskoj Arabiji. Ono je takođe rodno mjesto njihovog proroka, Muhameda.

Islam tvrdi da su Abram i njegov prvi sin Ismael izgradili „Kuću Božju“ pored bunara (Zamzam) koji je spasio život Ismaelu i njegovoј majci. Original „Božje kuće“ bio je mali u poređenju s novom strukturom od kamena od 15 metara koja ga je zamjenila. Nazvan je „Kaaba“ („Božja kuća“).

Vjerni muslimani širom svijeta mole se pet puta dnevno u smjeru ovog svetog mjesta, moleći se direktno njihovom bogu, Alahu. U Meki, vjerni Muslimani okružuju Kaabu prolivajući suze, tražeći blagoslove i milost, žudeći za Alahovim prisustvom u raju.

Tri vodeće religije imaju nešto zajedničko – svaka od njih ima sveto mjesto odakle traže vođstvo.

Rimokatolici smatraju Vatikan svetim mjestom.

Jevreji smatraju Zid Plača svjetim mestom.

Muslimani vide Meku kao sveto mjesto.

Svaka grupa vjeruje da prima određene blagoslove, do kraja

života, posjećujući ova svoja sveta mjesta.

U početku, posjetioci bi donosili darove u „Božju kuću“ u Meki, a čuvari Kaabe bi bili ljubazni prema svima koji bi došli. Neki bi doneli svoje idole, a da te ljudi ne bi uvrijedili, čuvari su idole postavljali u svetilište.

Jevreji su gledali na Kaabu kao na jedno udaljeno Božje boravište sve dok ono nije postalo oskrnavljeno idolima.

Na kraju, ljudi više nisu imali pristup studencu (Zamzam) zato što je pleme koje je čuvalo sveta mjesta, postalo neprijateljski raspoloženo. Ti ljudi bili su iz Jemena i zvali su se Jurhumiti.

Jurhumiti su takođe imali kontrolu nad Mekom. Konačno su se ljudi suprostavili Jurhumitim kako bi ih protjerali.

Kad su Jurhumiti otišli, bacili su dio blaga Kaabe, poklone hodočasnika koji su se sakupljali godinama, u bunar Zamzama. Napunili su ga pijeskom i studenac je nestao. Pleme zvano Kuzači ga je preuzele, ali dozvolili su da se moabski bog „Hubal“ postavi u Kaabu i tako je nastavljeno idolopoklonstvo.

Kuzaite su zamenili Kurajši, moćno pleme Arapa koje je poteklo od Ismaela.

Tada se pojavio jedan čovjek u Meki, koji je bio poštovan od Kurajša, iako je bio iz Hašimovog plemena. Njegovo ime je bilo Abd Al-Mutalib, i on je bio djeda proroka Muhameda.

Al-Mutalib je dobijao vizije koje su mu govorile kako da pronađe studenac. Duh mu je rekao da traži krv, izmet i mravinje gnijezdo, kao i ptice koje kljucaju.

Pronašao je ove tragove između dva idola gdje su Kurajši sprovodili svoja žrtvovanja. Kopao je i našao studenac i njegovo blago, i postao heroj Meke.

Abd Al-Mutalib se molio svome bogu, i ponudio mu da ako

ga ovaj blagoslovi sa deset sinova, jednoga od njih će mu žrtvovati na Kaabi.

Tokom godina, njegove molitve bile su uslišane. Njegov najmlađi sin bio mu je najdraži, lijep mladić nazvan Abd Alah. Bilo je vrijeme da održi svoje obećanje. Jedan od njegovih sinova trebao je da umre.

U Kaabi ispred moabskog boga „Hubala,“ prisutni su učestvovali u okultnim ceremonijama. Kocka je pala na njegovog najmlađeg sina.

Majka Abd Alaha, između ostalih, suprostavila se. Njegovi sinovi su preklinjali da pusti njihovog brata da živi.

Otac je posjetio jednu vračaru i pitao je za savjet. Ona se posavjetovala sa njenim duhom i rekla Abd Al-Mutalibu da ponovno baci kocku kako bi se vidjelo da li će bog prihvati ţrtvu životinje umjesto njegovog sina. Nakon toga je 100 kamila bilo ubijeno i Abd Alah je bio pošteđen. On je postao otac proroka Muhameda.

Rimokatolički Arapi su bili ti koji su promovisali koncept dolaska arapskog proroka, baš kao što su Jevreji čekali Mesiju.

Ko će, ako ne prorok, biti sposoban da odvrati Arape od poštovanja lažnih bogova? Čak je postojala ikona djevice Marije i djeteta Isusa u Kaabi.

Abd Alah oženio je Aminu 569. godine. Ubrzo je morao da ode sa jednim karavanom da obavi neki posao. Usput je obolio i umro. Amina je nosila njegovo dijete.

Tradicija kaže da je čula glas koji joj je rekao: „Nosiš u sebi gospodara ovog naroda i kada se rodi, reci: ‘Stavljam ga pod zaštitu Boga’, i nazovi ga Muhamed.“

Kad je dijete bilo rođeno, njegov djeda Abd Al-Mutalib, odnio je malog Muhameda u Kaabu i izričao molitve hvale Alahu

za ovaj dar.

Sinovi koji su se rodili u velikim arapskim porodicama, u mjestima kao što je Meka, bili su poslani u pustinju da bi proveli neko vrijeme svog djetinjstva s beduinskim plemenima kako bi bili izvežbani i kako bi izbjegli pomore u gradovima.

Siromašna porodica koja je uzela Muhameda, kako bi vodila brigu o njemu, bila je blagoslovena na mnogo načina. Islam uči da kad je Muhamed bio mali dječak, pojavila su se dva čovjeka u bijelom i položili ga na leđa, otvorili su njegove grudi i uzeli iz njegovog srca crni ugrušak koji su odbacili.

Tada su oprali njegovo srce sa snijegom. Nije bilo nikavih ožiljaka na njegovim grudima, ali od rođenja je postojao mali ulegnuti znak na njegovim leđima.

Godinama kasnije, bio je sposoban da potpunije opiše ovaj navodni događaj, i tada je Muhamed dao svoje nevjerovatno svjedočanstvo rekavši:

„Sotona dodiruje svakog Adamovog sina na dan kad ga majka rodi, jedino nije dotakao Mariju i njenog sina.“

Zašto bi Muhamed promovisao rimokatoličko učenje? **Nije li to čudno?**

Muhamedova majka, Amina, umrla je kada mu je bilo šest godina, pa je postao siroče. Tada je njegov djeda, Abd Al-Mutalib, brinuo o njemu. Ali dvije godine kasnije, djeda je umro. To je bila druga velika tuga u njegovom životu.

Kada je Muhamed imao devet godina, bio je sa svojim stricem na putu karavanom. Rimokatolički sveštenik je vidio dječaka i počeo je da ga ispituje. Tada je tražio da vidi oznaku na njegovim leđima. Uzviknuo je: „To je obilježje proroka.“ O tome je obavijestio Muhamedovog strica:

„Povedi bratovog sina nazad u njegovu zemlju i čuvaj ga od

Jevreja, za službu bogu... Ako ga budu vidjeli, i saznali o njemu ono što ja znam, smisliće neko zlo protiv njega. Sin tvoga brata određen je za velike stvari.“

Rimokatolički monah je tako pripremio teren za buduće progone Jevreja od strane Muslimana.

Muhamed je imao 25 godina kada je oženio bogatu udovicu Kadidžu, koja je tada imala oko 40 godina.

Muhamed i Kadidža imali su dva sina, koji su umrli mladi, i četiri kćeri. Najpoznatija je bila Fatima, koja se udala za Muhamedovog naslednika, njegovog rođaka, Alija.

Oko 610. godine Muhamed je tvrdio da je imao viziju od boga Alaha u vidu veličanstvenog bića koje je nazvao anđelom Gabrijelom, koji je navodno rekao:

„Ti si Alahov prorok!“

Tako je započela Muhamedova proročka karijera. Od tada je Muhamed nastavio da prima poruke, za koje je tvrdio da su od Alaha, sve do svoje smrti.

Uz pomoć rođaka svoje žene, rimokatolika Varaka, prorok Muhamed je bio u stanju da razumije te poruke. Varaka je rekao:

„Zaista, Muhamed je prorok ovog naroda.“

Neke od njegovih vizija bile su zapisane u Kuranu, 650. godine, dok ostali Muhamedovi spisi nikada nisu objavljeni.

Pete godine Muhamedove misije, počeli su progoni njegovih sledbenika zato što su odbijali da poštuju idole Kaabe. Muhamed je neke od njih uputio da pobegnu u Abisiniju.

Negus, rimokatolički kralj Abisinije, priznao ih je zbog Muhamedovih pogleda na djevicu Mariju koji su bili tako bliski doktrinama rimokatoličke crkve.

Muhamed je tvrdio da je jedne noći, dok je spavao okrenut prema Kaabi, bio probuđen od anđela Gabrijela koji ga je odveo

do jedne rajske životinje sa krilima, zvane „Burak.“ Kad se popeo na ovu životinju odletjeli su na mjesto ruševina jevrejskog Hrama u Jerusalimu.

Muhamed je rekao da su mu se na mjestu srušenog Hrama pridružili proroci Abram, Mojsije, Isus i drugi koji su se molili.

Nakon molitve popeo sa na životinju „Burak“ i otišao u raj gdje je ponovo sreo proroke i na kraju samog Boga. Muhamed tvrdi da je primio vjeru islama i uputstva za pet dnevnih molitava – direktno od Boga. Ova vizija je imala ogroman uticaj na svjetsku istoriju.

Zbog progona, Muhamed je pobjegao u Medinu, 622. godine, oko 300 kilometara sjeverno od Meke. Odatle je vodio napade na karavane iz Meke. Pobijedio je u mnogim bitkama, a oni koji su mu se suprostavili u Medini, bili su ubijeni.

U Medini je Muhamed počeo pokazivati svoje neprijateljstvo prema Jevrejima, uništavajući jevrejska naselja.

Oženio se i sa drugim ženama, iz političkih razloga, kako bi stvorio bliske veze s njenim rođacima, i kako bi učvrstio svoju poziciju.

Meka je poslala vojsku od 10.000 ljudi da uhvate Muhameda, ali nisu uspjeli. Nisu mogli da probiju njegovu odbranu. Nakon noći jakog vетра i kiše, velika vojska se raspala.

Muhamed nije htio da uništi Meku, već je htio da se ona prikloni islamu.

Godine 630, Muhamed je sa 10.000 ljudi osvojio Meku i Kaaba je bila očišćena od idola.

Muhamed je želio da stvori svoju vlastitu religiju. Trebao je pomoći svojeg moćnog plemena. Uspostavio je Alaha, boga mjeseca kojeg su oni poštovali, da bude jedan bog i prozvao se Alahovim prorokom.

Istorija pokazuje da su, prije nego što je islam nastao, Sebinsi u Arabiji poštivali boga mjeseca koji je bio oženjen boginjom sunca. Oni su rodili tri boginje, koje su nazvane Al-lat, Al-uza i Manat. Postale su idoli i bile su poštovane kao „Alahove kćeri.“

Kao što je poznato, mjesečev srp je svuda poznat kao simbol islama. Godine 1950, kip boga mjeseca bio je iskopan u Mazoru u Palestini. Na slici je prikazan Alah kako sjedi na prestolu. Na njegovim grudima nalazi se mjesečev srp. Dakle, **Alah je samo jedan idol, lažni bog!**

Rimska crkva je očajnički željela Jerusalim zbog njegovog religijskog značaja, ali njegovi pokušaji da ga se domogne bili su blokirani od strane Jevreja.

Drugi problem bio je taj što su u sjevernoj Africi postojali biblijski religiozni hrišćani.

Rimokatolicizam je širio svoju moć i nije dozvoljavao bilo kakvu opoziciju. Rimska crkva je nekako morala stvoriti oružje kako bi eliminisala i Jevreje i biblijske hrišćane koji su odbijali da priznaju rimokatolicizam.

Gledajući na sjevernu Afriku, vidjeli su mnoštvo Arapa kao izvor snage koja će obaviti njihov prljavi posao. Mnogi Arapi postali su rimokatolici i mogli su biti korišćeni u prenošenju informacija njihovim vođama u Rimu.

Drugi su mogli biti korišćeni kao peta kolona (tajna špijunska

mreža) koja bi podržala rimski plan u kontrolisanju velikog arapskog mnoštva koji je odbijao rimokatolicizam.

Kada se na sceni pojavio Sveti Avgustin, on je znao šta se događa. Avgustin je bio vrlo moćan i uticajan čovjek sa svojom malom vojskom sledbenika. Njegovi samostani su služili kao baze odakle je pronalazio i uništavao biblijske rukopise, koje su posjedovali biblijski hrišćani. Avgustin je proglašen „svecem“ zato što je tako predano služio „Majci crkvi.“

Rimska crkva je htjela da stvori arapskog Mesiju, nekoga koji bi mogao postati veliki vođa, čovjeka sa harizmom kojeg bi mogli podučavati, a kasnije preko njega ujediniti sve nekatoličke Arape da stoje iza njega. Željeli su da stvore moćnu vojsku koja bi konačno zauzela Jerusalim za papu.

Na sastancima u Vatikanu, kardinal Avgustin Bea ispričao nam je sledeću priču.

Bogata arapska žena, koje je bila vjerna sledbenica pape, igrala je veliku ulogu u ovoj arapskoj drami. Bila je to udovica zvana Kadidža. Ona je dala svoje bogatstvo „Majci crkvi“ i bila je izdvojena u ženski manastir.

Dok je bila tamo, dat joj je čudan zadatak, i poslana je nazad u svijet. Njen posao je bio da pronađe briljantnog mladog vođu koji bi mogao biti korišćen od strane rimske crkve kako bi stvorio novu religiju i postao Mesija potomcima Ismaela. Ubrzo je pronašla mladog Muhameda i vjenčali su se (Kadidža je tada imala oko 40 godina).⁹ Kadidža je imala rođaka zvanog Varaka, koji je, poput nje, bio vrlo vjeran rimokatolik. Imao je izuzetan uticaj na Muhameda. Rim ga je postavio kao kritičnu tačku, kao

⁹ Sličan obrazac je primjenjen prilikom osnivanja Palestinske oslobođilačke organizacije. Revna sledbenica Rimske crkve po imenu Suha, kada je imala 28 godina, udala se za Jasera Arafata koji je imao 62 godine.

Muhamedovog savjetnika.

Rim je pronašao svog čovjeka, a novac nije bio problem. Učitelji su bili poslati Muhamedu i on je prošao intenzivnu obuku. Muhamed je prihvatio spise „Svetog“ Avgustina pod Varakinim vođstvom i postao je sledbenik njegovih ideja. To ga je pripremilo za „veliki poziv.“

Upotrebljavajući Rimsku crkvu, demoni su zatvorili vrata i vjekovima uskraćivali Arapima mogućnost da čuju biblijsku istinu. Pod naredbama iz Rima, rimokatolički Arapi su preko sjeverne Afrike počeli da šire priču o velikom proroku koji se pojavio i bio izabran od njihovog boga.

Dok se Muhamed pripremao, govorilo mu se da su njegovi neprijatelji Jevreji. Takođe mu je bilo rečeno da su rimokatolici jedini pravi hrišćani, a drugi koji su se nazivali hrišćanima su zapravo bili varalice i djeca Đavola koja moraju biti uništena.

U ovu demonsku nauku i danas vjeruju mnogi Muslimani.

Kada je Muhamed počeo da prima vizije u pećini na planini Hira, nedaleko od Meke, Varaka (rimokatolički rođak Muhamedove žene), postao je duboko umiješan u interpretiranje vizija koje su davane Muhamedu. I na kraju, iz toga je proizašla sveta knjiga islama zvana „Kuran“ koja sadrži većinu Muhamedovih vizija. Interesantno je zapaziti da su u svom ranom stadijumu, Muslimani dobili i zaštitu katoličkih kraljeva zato što su Muhamedova otkrivenja bila vezana uz djevicu Mariju.

Ali, ostala su još uvijek neobjavljena Muhamedova djela. Sada su ona bila u rukama visoko rangiranih svetih ljudi u islamskoj vjeri (ajatolaha).

Kada nam je Kardinal Bea ovo ispričao u Vatikanu, rekao je: „Ti spisi su čuvani zato što sadrže informacije koje povezuju

Vatikan sa stvaranjem islama. Obje strane imaju toliko informacija jedna o drugoj. Ako bi se to otkrilo, stvorio bi se veliki skandal, i došlo bi do velike katastrofe za obe religije.“

Do vremena kad je Muhamed umro, religija islama je eksplodirala. Nomadska plemena su ujedinila snage u Alahovo ime i u ime njihovog proroka, Muhameda.

U njihovoj svetoj knjizi, Kuranu, Isus se smatra prorokom. Ako je papa bio njegov predstavnik na zemlji, tada on takođe mora biti Božji prorok, što je dovelo do toga da se Alahovi sledbenici boje i poštuju papu kao još jednog „svetog“ čovjeka.

Papa je brzo napredovao i izdao je dokumente dodjeljujući ih arapskim generalima da napadnu i pobijede nacije sjeverne Afrike. Vatikan je pomogao u finansiranju tih velikih islamskih vojski u zamjenu za tri posebne usluge:

- eliminiciju Jevreja i biblijskih hrišćana, koje su nazivali nevjernicima;
- zaštitu avgustinovih redovnika i rimokatolika;
- pokoravanje Jerusalima za papu i Rimsku crkvu.

Pohod na sjevernu Afriku je počeo. Kako je vrijeme prolazilo, snaga islama postala je ogromna. Jevreji i biblijski hrišćani bili su ubijani, a Jerusalim je pao u ruke Muslimana.

Zanimljivo je zapaziti da rimokatolici nikada nisu bili napadani, niti njihova svetilišta, tokom tog vremena.

Došlo je vrijeme za naplatu. Papa je tražio Jerusalim.

Ali, do tada, arapske vojskovođe doživljavale su trijumf gdje god su išli. Smatrali su da im ništa ne može stati na put.

Pod Varakinim vođstvom, Muhamed je napisao **veliku laž** u Kuranu – da je Abram ponudio Ismaela kao žrtvu. Biblijasno govori da je Isak trebao da bude žrtva, ali Muhamed je uklonio Isakovo ime i stavio Ismaela.

Kao rezultat toga, i Muhamedovih vizija, vjerni Muslimani sagradili su džamiju (Al Aksu) u Ismaelovu čast, na mjestu nekadašnjeg jevrejskog hrama koji je bio uništen 70. godine, čineći Jerusalim drugim najsvetijim mjestom u islamskoj vjeri.

Kako sada da daju papi takvo svetilište?

Papa je shvatio da je ono što je napravio istrgnuto njegovoj kontroli kada su Muslimani „Njegovu Svetost“ nazvali „nevjernikom“.

Muslimanski generali su vjerovali da su predodređeni da nadvladaju svijet za Alaha, pa su sada počeli gledati u pravcu Evrope. Islamski ambasadori stigli su do „Njegove Svetosti“ u Rim i tražili su dozvolu da zauzmu evropske zemlje.

Rimska crkva je bila uvrijedjena. Rat je bio neizbjježan. U Rimu je smatrano da je kontrola nad svijetom osnovno pravo pape. Nisu mogli zamisliti da dijele vlast bilo s kim. Papa je podigao vojske i nazvao ih krstašima kako bi zaustavio potomke Ismaela od zauzimanja katoličke Evrope.

Ratovi su se nastavljali vjekovima...

I Jerusalim je izmakao iz papinih ruku.

Vizantija je pala, a Španija i Portugalija su takođe napadnuti od islamskih sila.

U Portugalu, Muslimani su nazvali jedno planinsko naselje „Fatima“ u čast Muhamedove čerke, a da nikad nisu ni sanjali da će ono postati svjetski poznato.

Godinama kasnije, kad su muslimanske vojske bile stacionirane na ostrvima Sardinije i Korzike, kako bi izvršile invaziju na Italiju, nastao je ozbiljan problem.

Islamski generali su shvatili da nisu dovoljno snažni, da nemaju zalihe koje su im potrebne, da su zauzeli previše i došlo je

vrijeme za mirovne pregovore. Jedan od pregovarača sa kato- ličke strane bio je Franjo Asiški.

Prošli su preko formalnih nagodbi i potpisivanja konkordata. Ishod nagodbe bio je...

Muslimanima je bilo dozvoljeno da okupiraju Vizantiju (današnju Tursku) u „hršćanskom“ svijetu...

A katolicima je bilo dozvoljeno da okupiraju Liban u arapskom svijetu.

Takođe je bilo dogovorenog da Muslimani mogu graditi džamije u katoličkim zemljama bez ikakvih problema... ali samo onoliko dugo koliko je rimokatolicizam mogao prodirati u arapske zemlje.

Kardinal Bea nam je rekao da su se i Muslimani i rimokatolici složili da blokiraju i unište napore njihovih zajedničkih neprijatelja – onih koji su biblijski religiozni.

Preko tih konkordata, demoni su sprovodili duhovno uništene Ismaelovih potomaka. Izgrađen je čvrsti zid suprostavljanja Bibliji kako bi je mogao držati što dalje od Arapa.

Nakon potpisivanja konkordata, Muslimani su bili praćeni od ajatolaha, islamskih sveštenika i ostalih religijskih vođa. Rimska crkva je takođe organizovala kampanju mržnje između muslimanskih Arapa i Jevreja. Prije toga oni su imali mirnu koegzistenciju.

Cijela islamska zajednica gledala je sumnjičavo na Bibliju vjerujući da su biblijski religiozni ljudi demoni koji donose otrov sa kojim uništavaju djecu Alaha.

Jezuitski plan je da se uspostavi potpuna kontrola nad islamom.

Godine 1910, Portugal je postojao socijalistička država. Crvene zastave pojatile su se svuda. Rimokatolička crkva se

tamo suočavala s velikim problemom. Vođe socijalističkog pokreta su željele da unište snagu crkve.

Bilo je samo pitanje pravog trenutka kada će se pojaviti djevica Marija. Ali moralо je postojati više koristi od te pojave, a ne samo držanje Portugala u vlasti Vatikana.

Jezuiti su htjeli da se umiješa i Rusija, a lokacija te vizije, baš u Fatimi, trebala je imati ključnu ulogu u privlačenju islama „Majci crkvi.“

Godine 1917, djevica Marija se pojavila u Fatimi. Pojavljivanje „Majke Božje“ imao je potpuni uspjeh, igrajući na kartu da se zavara mnoštvo. Kao rezultat, socijalisti Portugala pretrpjeli su veliki poraz.

Jezuiti su izmislili posebnu molitvu za Fatimu koja traje devet dana, kojom su se molili u Sjevernoj Africi uspostavljući dobre odnose sa islamskim svijetom. Naivni Arapi su vjerovali da su te molitve u čast Fatime, Muhamedove čerke.

Rimokatolici širom svijeta takođe su počeli da se mole za preobraćenje Rusije. Kao direktni rezultat vizije u Fatimi, papa Pije XII naredio je nacističkoj vojsci da Rusija i pravoslavna religija moraju biti uništeni, i da Rusija mora da postane rimokatolička.

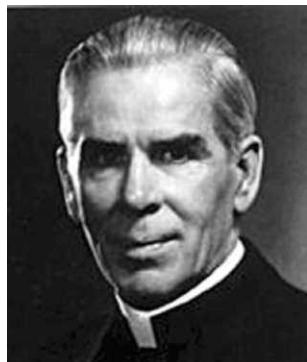
Vizija Fatime nije zaboravljena. Nekoliko godina kasnije, nakon što je izgubio Drugi svjetski rat, papa Pije XII plašio je svijet s njegovom lažnom plešućom vizijom sunca kako bi zadržao Fatimu u novinama. To je bio veliki religijski šou biznis i cijeli svijet ga je progutao. Ništa iznenađujuće, papa Pije XII bio je jedini koji je imao tu viziju.

Pored svega toga, jedna grupa sledbenika Rimske crkve je prerasla u Plavu vojsku širom svijeta, koja je sakupila milionevjernih rimokatolika spremnih da umru za svoju blagoslovenu djevicu.

Ali nismo još ništa vidjeli. Jezuiti su isplanirali da se Marija pojavi četiri ili pet puta u Kini, nekoliko puta u Rusiji i da bude nekoliko velikih pojavljivanja u Sjedinjenim Američkim Državama. I ljudi će povjerovati.

Kakve veze to ima sa islamom? Da vidimo šta pokojni biskup Šin (Sheen) ima da kaže o djevici Mariji i islamu:

„Pojave naše Gospe u Fatimi predstavljale su prelomnu tačku u istoriji više stotina miliona Muslimana, koji su najteži za preobraćenje u ‘hrišćanstvo’ [rimokatoličanstvo]. Muslimani su tokom vjekova okupirali Portugalsku i ostavili svoje tragove. Nakon smrti svoje čerke Fatime, Muhamed je rekao za nju da je ona ‘najsvetija od svih žena u raju, odmah pored Marije’.“

Biskup Fulton Šin
(1895-1979)

Biskup Šin je vjerovao da je djevica Marija izabrala da bude poznata kao „naša Gospa Fatima,“ kao znak i zavjet da Muslimani, koji vjeruju u Isusovo djevičansko rođenje, povjeruju u Isusovo božanstvo.

On je istakao da su kipovi djevice Marije, koje su hodočasnici donosili, bili sa oduševljenjem primljeni od strane Muslimana u Africi, Indiji i na drugim mjestima, i da sada mnogi Muslimani dolaze u rimokatoličku crkvu. Kao direktor katoličkog Društva za propagandu vjere, biskup Šin je govorio sa autoritetom.

U drugoj polovini 19. vijeka, Španija je bila u političkim previranjima. Njena rimokatolička monarhija se teturala i kraljici je oduzeta kruna 1868. godine, a Španija je postala republika, koja je trajala dvije godine.

Monarhija nije bila ponovo uspostavljena sve do 1923. Kako se politička situacija pogoršavala, Španija je ponovno postala haotična. Vatikan je izvršio nasilje kada je Španija još jednom izabrala da postane republika, i odmah je katolička crkva počela da je sabotira.

U to vrijeme, od 1931. do 1936. godine, pet predsjednika je došlo i prošlo. Španski rimokatolici pokazivali su nepoštovanje prema Vatikanu (nikad nisu ni sanjali šta im se spremo). Oni su oporezivali crkveno vlasništvo i uklonili sveštenike i kaluđerice da ne predaju u državnim školama.

Španski katolici su se suprostavljali planovima Rimske crkve. Zato je napravljen plan za njihovo uništenje, pod izgovorom navodne borbe protiv komunizma.

Iako su brojni predsjednici španske republike bili trenirani kao jezuiti, i oni su se suprostavljali vrhu Rimske crkve.

Vrh Rimske crkve je kontaktirao islamske vođe. Oni su bili dužni Vatikanu za jerusalimsku prevaru. Kad su potpisali kordat obećali su pomoći papi ako mu zatreba, čak i da podignu vojsku ako on to zaželi.

Sada je bilo to vrijeme.

Jezuiti su napravili svoj posao. Jadni Španci će sada patiti. Preko tajnih nagodbi, velika arapska vojska je bila podignuta pod komandom generala Franka. Vatikan je finansirao ovu vojnu mašineriju kako bi dao lekciju Špancima.

Godine 1936, nova španska inkvizicija je eksplodirala. Nazvana je „Španski građanski rat,“ tajno orkestriran u Vatikanu. Kako bi odvojili svijet od istine, konstruisano je da izgleda da se Vatikan bori protiv komunista u svetom ratu.

U stvarnosti, postojala je samo šaćica komunista u Španiji. Rimokatolička institucija je naručila krvavi pir za svoje vlastite

sledbenike.

Pod zastavom Vatikana, muslimanske snage zauzele su Kalarska ostrva i tada napale južnu Španiju.

Španci su u šoku gledali kako je kardinal Pedro Segura vodio islamsku vojsku u krvoproljeće protiv neposlušnih rimokatoličkih muškaraca, žena i djece – bez milosti.

Muslimanske čete su konačno izvršile svoju osvetu nad hrišćanima, uz papin blagoslov.

*Kardinal Pedro Segura (1880-1957)
pozdravljen od policije u Sevilji*

okupiralo je Španiju kao zaštitnici rimokatoličke vjere. Islam je

Kad sam imao tri godine, sjećam se kako su muslimanske čete zauzele naš dom. Bili smo srećni što je naša porodica preživjela taj teror.

Kada je inkvizicija ispunila svoje ciljeve, Španija je bila u ruševinama, krvava i poražena, ali sigurno vraćena u ruke Vatikana. U Španiji je tada uzvikivano:

„Oslobodili smo Španiju od komunizma. Hvala blagoslovenoj Djevici!“

Oko pet miliona muslimanskih vojnika

platio svoj dug antihristu koji je sjedio u Vatikanu.

Arapi su tajnim nagodbama rekli papi da će se boriti za Vatikan u Španiji, samo ako se papa složi da nikada ne prizna bilo kakvu državu Izrael koja bi mogla početi da postoji. Papa se složio.

Kardinal Bea nam je rekao kako su se tada ortodoksnii Jevreji i cionisti zalagali za nezavisnu državu Izrael.

Atentat na papu

Neko će pitati: „Zar nije Musliman pucao na papu i pokušao da izvrši atentat na njega?“

Da, jezuiti su to vrlo dobro isplanirali. Široke mase bile su

*Atentat na papu Jovana Pavla II,
trg Svetog Petra u Vatikanu, 13. maj 1981.*

ganute tim incidentom. To je dalo i papi i američkom predsjedniku Reganu nešto zajedničko. Na obojicu je pokušan atentat, i ubrzo su postali prijatelji. (Podsjetimo da je Regan

prvi u istoriji polagao zakletvu okrenut prema obelisku.)

Papa je dobio svjetsku popularnost i simpatije od svih svjetskih vođa. Preko tog incidenta, islam je postao bliži Vatikanu. Muslimani su bili veoma poniženi pošto se mislilo da je neko od njihovih ljudi pucao na onoga koji predstavlja proroka Isusa na ovoj zemlji, pa su islamski ajatolasi poslali saučešća i izvinjenje papi.

I na kraju svega, okrivili su KGB, čineći da svijet povjeruje da su komunisti papini neprijatelji. U pitanju je bila velika igra.

Papa Jovan Pavle II bio je dobar komunista mnogo godina. Ako ovo nekome zvuči nevjerovatno, neka se sjeti detalja atentata. Atentator Mehmet Ali Agdža je bio jedan od poznatijih evropskih kriminalaca i iskusni strijelac. Pucao je sa udaljenosti od samo tri metra. Svaki metak pogodio je papu ispod pupka.

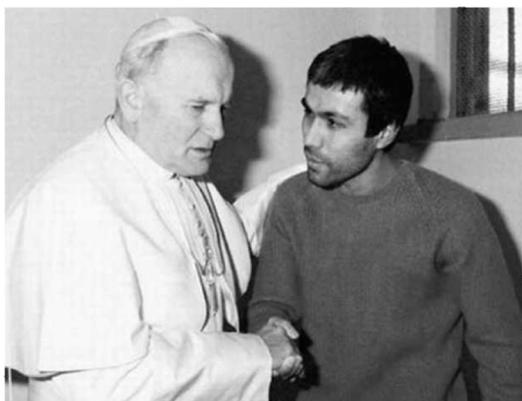
Očigledno da nije imao namjeru da ubije papu. On je jednostavno slijedio uputstva jezuita.

Kad je svijet video papu kako opršta Mehmet Ali Agdži što je pucao u njega, skoro nijedan od milijardu Muslimana nije mogao ništa drugo nego da se divi „Njegovoј Svetosti.“ Mehmed Ali Agdža je nakon toga izjavio da želi da se krsti u rimokatoličkoj crkvi.

Sve je bilo dobro planirano. I papa i Muslimani zahvalili su Djevici Mariji što on nije podlegao ranama.

Danas, papa još uvijek žarko želi da dobije kontrolu nad Jerusalimom. Cilj se nije promijenio. Muslimani će mu pomagati u tome.

U prošlosti Sotona je koristio religiju za uništavanje miliona duša djelujući kao „Velika bludnica“ iz knjige Otkrivenja (koje

*Papa opršta svom atentatoru
Mehmedu Ali Agdži*

je Rimokatolička institucija). Sotona je pažljivo postavio djeVICU Mariju pred narod da skrene pažnju sa Gospoda Isusa.

Izdani katolici pokušavaju kroz svoj crkveni sistem zadobiti Nebo. I, koristeći sličan trik, Vatikan je pomogao u uspostavljanju militantne i sofisticirane religije da zadrži djecu Ismaela da ne upoznaju Jedinog koji ih može povesti spasenju.

Muslimansko mnoštvo gleda na svoju religiju i Muhameda (čije tijelo još uvijek leži u Medini) i svim srcem okreću se prema Meki za svoje spasenje.

A krivica za ovo pada direktno na Rim za taj neizrecivi zločin.

Biblija, Božja nepogrešiva nadahnuta riječ, objavljuje šta je rekao sam Isus: „Ja sam Put i Istina i Život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene.“ (Jovan 14:6)

On nije jednokratni prorok iz Kurana, islamske svete knjige, već Tvorac univerzuma koji će suditi u sili i slavi. On će suditi cijelom čovječanstvu za njihove grijehe, uključujući Muhameda i sve pape. On je velika Žrtva kroz koju se nudi pomirenje za sve stanovnike zemlje bez razlike.

Neki ajatolasi koji zapovijedaju islamskom religijom znaju iz čitanja neobjavljenih Muhamedovih djela da je ono što sam objelodanio u ovoj ispovjeti istina. Ali u svojoj spremnosti na sve da zadrže moć kao vjerske vođe, oni se ne usuđuju da priznaju izdaju djece Islama. I Vatikan zna da je ovo istina.

Ono što Muslimani uče o Isusu u Kurantu nije slika pravog Isusa, niti je Isusova predstava u Rimokatoličkoj instituciji prava slika Isusa. Samo jevanđelja Novog Zavjeta otkrivaju Isusa u svoj punoći Njegove sile i misije za čovječanstvo.

Dodatak I

POKUŠAJ DISKREDITACIJE ALBERTA RIVERE

Kad je *Chick Publications* isprva objavio lično svjedočanstvo bivšeg jezuite Alberta Rivere, Rim je pozvao svoje ekumenske kontakte da pređu u kontranapad. Saradnici Rima napali su na način kako to uvijek čine, atakom na nosioca poruke. Ne želeći da se upuštaju u javnu diskusiju o ozbiljnim optužbama koje je dr Rivera podigao protiv svoje bivše crkve, oni su pokušali da ga lično diskredituju, nadajući se da će tako odvratiti ljude da ne čitaju njegovu poruku.

Jedan od najpoznatijih ličnih napada bilo je otvoreno pismo objavljeno u *Christianity Today*, koje je kopirano i distribuirano mnogo puta širom svijeta od 1980-ih. Tako se slične insinuacije, omalovažavanje i negiranje značaja svjedočanstva dr Rivere mogu čuti od glasnogovornika mnogih crkava koji služe samo kao puki prenosioци katoličkih šema diskreditacije.

Opsežna dokumentacija o glavnim napadačima na Riveru može se pronaći na Internetu.¹⁰

Alberto Magno Rivera Romero rođen je 19. septembara 1935. a umro ili ubijen 20. juna 1997. godine.

Nuri Rivera, udovica pokojnog Alberta, izjavila je javno preko radija kako misli da je njen muž ubijen od strane jezuitskog reda.

¹⁰ <http://mysterybabylon-watch.blogspot.com/2011/07/testimony-of-ex-je-suit-priest-alberto.html>

„Oni su ga otrovali i 100 posto sam sigurna u to...“

Nakon što je moj muž napustio Crkvu, pronašao Isusa i odlučio da ispriča svijetu o vatikanskoj obmani, jezuiti su činili sve da ga učutkaju i diskredituju,“ kazala je g-đa Rivera, koja je bila uznemiravana, njen život ugrožen, a kuća provaljivana u više navrata od strane vatikanskih agenata kako bi ukrali dokumenta i predmete njenog muža.

„Zašto bi ovo činili ako ono što je Alberto propovijedao i što ja govorim nije istina,“ dodala je Rivera. „Nakon što je Alberto ubijen, oni su čak došli sa ponudom da ako im kažem gdje je sahranjen bila bih zbrinuta do kraja života. Naravno odbila sam, jer su željeli da odnesu njegovo tijelo natrag u Vatikan, pošto ti ljudi obožavaju smrt, ne život i krasotu Božju.“

Prema nekim istraživačima, namjera jezuita bila je da Riverine kosti prenesu u katakombe Vatikana, gdje su završili mnogi drugi koji su pokušali upozoriti svijet na njihove tajne.

„Mislim da ljudi mogu vidjeti istinu jednom kad shvate kako su oni pokušali prikriti Albertov život i smrt,“ dodala je Rivera. „Vatikanska hijerarhija obožava zlo i đavola. Oni su usred preuzimanja Amerike, infiltrirajući vlade i religije svijeta kako bi ih sve primorali na lojalnost papskoj vlasti.

Alberto je pokušao obavijestiti svijet o njihovim planovima za Ameriku i kako postavljaju na pozicije moći ljudi lojalni Novom svjetskom poretku i Papi, a ne svojim vlastitim državama. Njihovo zlo nema granica, i kad je Alberto pokušao da upozori ljudi, oni su ga ubili.“¹¹

¹¹ Izvor: <http://www.arcticbeacon.com/articles/20-Feb-2007.html>

JEZUITI

Vremena se mijenjaju. O određenim predmetima više se ne može slobodno govoriti, jer navodno krše najnovije zakone o zločinu mržnje. Javni hrišćanski govornici sada mogu biti optuženi za govor mržnje ili navođenje ljudi na zločin mržnje. Iz kru-gova vlasti skreće im se pažnja da paze šta govore, s kime se sastaju i šta pišu, jer su pod prismotrom.

Cijeli svijet kao da se okreće naglavačke. Donose se čudni zakoni, sa tendencijom globalne jurisdikcije. Konkretnе i otvorene objave iz Biblije i učenja Isusa Hrista kao da su odjednom postali nepoželjni. Razvodnjeno hrišćanstvo po imenu koje je sve samo ne „dvosjekli mač“ ono je što se očekuje od svih crkava, uz obavezu priznavanja i ravnopravnosti drugih religija.

Šta stojiiza svega toga? Na ovo pitanje može se odgovoriti jednom riječju: JEZUITI.

Taj rimokatolički religijski red je najopasnije sveštenstvo ikad stvorenogod čovjeka.

Vratimo se natrag u 16. vijek. Generacijama katoličke vođe su iskorišćavali svoje ljude.

„To je sve? Ovo neće biti dovoljno da izvuče tvoju majku iz Čistilišta. Nastaviće da gori!“ – ovakvim i sličnim izjavama za iznuđivanje novca plašili bi katolički sveštenici svoje podanike. Čistilište je imaginarno mjesto koje je stvorio rimo-katolički sistem gdje pokojnici moraju „sagoreti“ svoje grijeha.

Pohlepni Rim je varao jadne katolike... prodavane su im „svete relikvije“ koje navodno donose dobru sreću.

„Mlijeko od blagoslovene Djevice Marije!“

„Moram ga imati!“

Na hiljade lažnih artikala kao „perje od krila anđela Gabrijela“, „klini od raspeća“ i čak boćice „Marijina mlijeka“ podvaljivani su ljudima koji su plaćali velike iznose za njih – ali to nikad nije bilo dovoljno za pohlepne popove.

Papa Lav X želio je raskošnu crkvu u Rimu, ali nije želio platiti za nju iz svog džepa. Šta da radi?

„Ako želite brzi novac, Vaša Svetosti, mogu pomoći.“

„Kako, Johane Tecel?“

„Jednostavno je! Kažite im da će ih Bog povesti na nebo – ako je cijena prava.“

„Divno! Ja ћu platiti za cijeli grad Vatikan. Ho, ho.“

„Kako vam se čini ovaj slogan: čim novčić u kovčegu zvekne, duša iz čistilišta strekne!“

Papa je bio oduševljen.

Kao odgovor na sve drskije obmane i nepodnošljivi jaram crkve podigla se protestantska reformacija.

„Brate Martine Luter, Tecel prodaje oproštajnice. Ljudi čak kupuju oproštajnice za grijeha koje će tek počiniti!“

„To je sramota! Ovo mora prestati. To je bezbožništvo i hula. Znam kako ћu to raskrinkati.“

U znak protesta na Tecelove akcije, Martin Luter je 31. oktobra 1517. pribio na vratima crkve u Vitenbergu snažno protestno saopštenje. To je pokrenulo vatrenu oluju.

Luterovi spisi bili su okidač za revoluciju. Papa je želio da se Luter uništi. Rim je bio silno iritiran od svog malog kaluđera. On sam nije imao pojma šta je upravo započeo.

Papa Lav X podigao je optužnicu protiv Luterovih spisa i održano je suđenje poznato kao „Sabor u Vormsu“ 1521. godine.

Luteru je zapovijedeno ili da opozove svoje iskaze ili da ponovo potvrdi svoja vjerovanja.

18. aprila 1521. Luter je stao iza Riječi Božje.

„Ukoliko se ne uvjerim putem svjedočanstva Svetog Pisma ili očeviđnim razlogom, niti mogu niti hoću oporeći, tako mi Bog pomogao. Amin.“

On je očekivao da bude spaljen vezan za stub.

Ali prije nego je verdikt (poziv na njegovo kažnjavanje kao jeretika) mogao biti objavljen, njegov prijatelj, Frederik Saksonski, izveo je lažnu otmicu i brzo ga prebacio u svoj zamak radi zaštite.

To je dalo Luteru vremena da prevede Božju dragocjenu Riječ na njemački jezik. Završio je Novi Zavjet za samo 11 sedmica!

Ono što je počelo kao skolastička debata odaslalo je udarne talase u katolički svijet, jer jedan čovjek je imao petlju da se suoči sa čudovištem. Reformacija je otpočela.

Rimokatolici koji su čitali Luterovu Bibliju na njemačkom bili su šokirani što se rimske tradicije ne nalaze u Svetom Pismu. To je odjeknulo cijelim putem do Rima.

„Šta?! Ovdje piše da se ljudi moraju ‘pokajati’, a ne ‘činiti pokoru’!“

„Nevjerovatno, sveti oče.“

Đavo je znao da bi njegova voljena Rimo-katolička institucija bila uništena ako katolici povjeruju u pisma umjesto u Mariju, tradicije i popove.

Sotona je morao podići svog šampiona – zlog genija da kontroliše ljudske umove i odvratiti ih od Riječi Božje.

Đavo je posvetio svoju pažnju jednom čovjeku za koga je mislio da može zbrisati Reformaciju.

Jednog sudbonosnog dana za vrijeme francuske opsade tvrđave Pamplona, 20. maja 1521:

„Malo lijevo. Savršeno! Pali!“ – čula se naredba artiljercima kraj topova. Koga su gađali?

Kapetan Ignacio Lojola pogoden je hicem vjerovatnoćom jedan u milion.

„Auh! Moja noga!“

Ovaj hrabri vojnik živio je magičnim životom. Nikad ranije nije bio ranjen u bici. Ali Đavo je imao velike planove za njega.

Ta tragedija okončala je njegovu vojničku karijeru.

Njegovi neprijatelji divili su se hrabrosti koju je posjedovao toliko da su mu liječili rane, a zatim ga poslali kući u zamak Lojola.¹²

Podvrgnut je nekoliko bolnih operacija koje je podnio sa tihim dostojanstvom. Zatim je ostavljen da se odmara i oporavi.¹³

Ignacio je volio romantične pripovjetke, ali jedine knjige koje su mu bile dostupne bile su legende o katoličkim svećima i život Hristov.

„O, Djevice Marijo, pomozi mi da budem poput njih! Majko Božja, slijediću tvog Sina do smrti.“

Ignacio je čeznuo za velikim podvizima, kao u pričama o katoličkim svećima. Bio je to kraj jedne i početak druge karijere.

Ignacio je stalno žudio da postane kao sv. Franjo Asiški i sv. Dominik (otac inkvizicije).

Jedne noći, Đavo mu se pojavio u obličju blagoslovene Djevice Marije i bebe Isusa. Bio je ulovljen. Od tog trenutka Sotona je kontrolisao njegov život kroz vizije.

Tvrđio je da je vizija Marije zaustavila sve njegove požudne

¹² Vidi „Ignacio Lojola i rani jezuiti“, Stjuart Ros (1871), str. 15-16.

¹³ Vidi „Život sv. Ignacija od Lojole“, F.A. Forbes (1919), str. 14-18.

želje. Ali i dalje se samokažnjavao noću da plati za svoje prošle grijehu protiv „Majke Crkve“. (On ništa nije znao o Hristovom oproštenju – samo katoličke tradicije.)¹⁴

Godine 1523, Ignacio se posvetio Mariji, okačivši svoj mač i bodež kod oltara Crne Gospe u benediktinskom manastiru Montserata.¹⁵

Na početku svog putovanja, on je dao svoju lijepu odjeću prošjaku u prolazu i navukao grubo platno da bi patio. Zatim je čvrsto povezao kanap ispod koljena da obrati svoju patnju u agoniju radi daljeg okajavanja svojih grijeha.¹⁶ Ali to nije bilo pokajanje već pokora (samokažnjavanje radi plaćanja grijeha)!

Ignacio je imao nevjerovatnu moć volje... Mogao je provesti dan na koljenima u molitvi „Blagoslovenoj Djevici“. I još uvijek se bičevao tri puta na dan.¹⁷

Kad je počeo primati simboličke vizije za koje je tvrdio da su od Marije i Isusa, prestao je sa ovim obrascem samozlostavljanja. Imao je čak viziju Isusa u Euharistiji.¹⁸

Te vizije dale su Ignaciju ideju za jednu vrstu ispiranja mozga koja je uskoro nazvana „Duhovne vježbe“. Sotona ga je upućivao kako da kontroliše umove svojih budućih jezuitskih učenika.

Sotona je prosvojjetlio njegov um da bi privlačio sledbenike kao noćne leptire na žarulju.

Broj učenika je nastavio rasti. To je, međutim, izazvalo podezrenje tajne policije katoličke Inkvizicije koji su bili veoma

¹⁴ Vidi „Autobiografija sv. Ignacija“, preveo Džozef O’Koner (1900), str. 27-28.

¹⁵ Isto, str. 37.

¹⁶ Isto, str. 35-36, 38.

¹⁷ Isto, str. 47.

¹⁸ Hostija (pričesni hljeb) za koji sveštenik tvrdi da postaje Isus.

sumnjičavi prema ovom novom vjerskom pokretu.¹⁹

U svom školovanju u Alkali, Španija (1526-27), njegova reputacija išla je pred njim. Ignacije je bio ratni heroj, a neki su tvrdili da je on ustvari bio Don Žuan (ženski zavodnik), kad je privukao grupu religioznih žena da prime duhovno vođstvo.

Njegova sposobnost da kontroliše umove bila je svjetlosnim godinama ispred njegova vremena. Žene su imale vizije, dolazile izvan sebe i padale u nesvijest. Muškarci su mu se divili i bili su spremni slijediti ga do smrti. Takvi su postali poznati kao „Prosvijetljeni – Iluminati“.

To je bilo previše za lokalne sveštenike.

„Koja je ovo vrsta magije?“

„On je opasan! Moram poslati izvještaj o ovome.“

„On je Alumbrado.“²⁰

„Smjesta ga uhapsite!“

Ali jedna nevidljiva ruka štitila je Ignacija. Nikad nije bio mučen, već je stavljen u čeliju gdje je mogao primati posjete.

Za tih nekoliko godina, Ignacio se četiri puta suočio sa sudom inkvizicije. Svaki put je proglašen nevinim i slavljen kao sveti čovjek.²¹

Uskoro je uslijedila još jedna vizija. Uprkos ovim iskušnjima, Ignacio i njegovi prijatelji završili su svoje školovanje i bili zaređeni u sveštenstvo 1537. godine. Nakon toga došla je najznačajnija vizija njegovog života.

Bog Otac je navodno razgovarao sa svojim Sinom:

„Želim da uzmeš ovog čovjeka za svog slugu.“

„Moja volja je da mi služiš,“ uzvratio je „Isus“.

¹⁹ Vidi „Ignacije od Lojole i rani jezuiti“, Stjuart Ros (1871), str. 86-88.

²⁰ Španska riječ za „prosvijetljenog“ – člana Iluminata.

²¹ Za primjere, vidi „Autobiografiju“, str. 90-108, 120-121, 127-128.

Ignacio je odlučio da oformi novi religijski red za ovog „Isusa“.²² Svoju grupu nazvao je „Društvo Isusovo“. Sada su oni poznati kao „Jezuitski red“.

Ali na papi Pavlu III bila je odluka da li će se ovoj maloj grupi dozvoliti da postoji.

„Naš Najsvetiji Gospodaru Papa, zavjetujemo se da ćemo ići bilo gdje i učiniti sve što želite... za veću slavu Božju. Postaćemo isповједници moćnika i učitelji njihove djece.“

„Primam vas i vaš red kao Društvo Isusovo.“

17. septembra 1540. jezuiti su postali zvanična ruka Rima za uništavanje omraženih protestanata i baptista. 19. aprila 1541. Ignacio je anonimno izabran za doživotnog jezuitskog Generala.²³

To su bili skromni počeci sile koja će na kraju kontrolisati nacije, izazivati ratove i voditi svjetske finansije.

1960. godine bilo je 90 jezuitskih koledža u 27 zemalja. Samo u Sjedinjenim Državama, 28 jezuitskih koledža pohađalo je preko 1.000.000 živih diplomaca.

Ali kakve veze imaju koledži sa kontrolom nacija? Ljudi nemaju pojma koja je stvarna svrha jezuitskog „obrazovanja“.

Njihove škole predviđaju učitelja (ili mentora) koji manipuliše razmišljanjem studenta na takav način da Bog „nestaje“ i biva zamijenjen njegovim „pobožnim“ sveštenikom... Ćavolski vješto. Rezultat je pokorni robot ispranog mozga koji voljno nudi svoj um, tijelo i dušu u ruke jedinoj osobi za koju misli da joj može pokloniti povjerenje (Velikom Bratu).

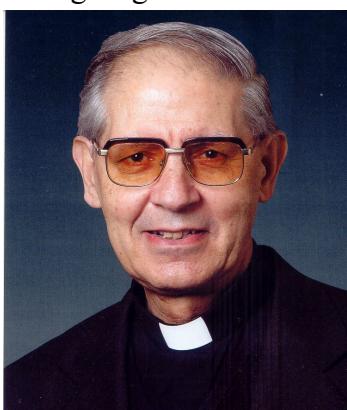
²² Vidi „Ignacio Lojola i rani jezuiti“, str. 190-192.

²³ Vidi *Constitutiones Societatis Jesu*, anno 1558 (London, 1838), str. 101-106.

Predusretljivost i pažnja koje se ukazuju ovim studentima su zadivljujući. Ali stvari nisu onakve kakve izgledaju! U stvarnosti, mentori budno motre svakog studenta da vide da li je on potencijalni jezuita. Ostale obraćaju u jezuitska sredstva, za svoje ciljeve, bile oni toga svjesni ili ne.

Svaki jezuita podnosi izvještaje svojim nadređenima i sluša ih bez pogovora. Glava koledža je „rektor“ koji izvještava „nadbiskupa“ (mitropolita), koji redovno šalje izvještaje „jezuitskom Generalu“ (poglavaru Reda). Sve to se obavlja sa vojničkom preciznošću.²⁴

Jezuitski red je visoko disciplinovana armija. Ključ njihove discipline je **apsolutna poslušnost**. Svaki jezuita je kao „leš“ u rukama Generala. Svaki jezuita poštuje i plaši se Generala kao samog Boga.²⁵

Sadašnji jezuitski General zove se Adolfo Nikolas, i on je 34. general po redu od Ignacija Lojole.²⁶ On je najmoćniji i najopasniji čovjek na licu zemlje.

Vraćamo se natrag u 1545. godinu kada je Ignacije počeo da

²⁴ Vidi *Constitutiones Societatis Jesu* (1558), Drugi dio, Glava 1, paragraf 2; Treći dio, Glava 1, paragraf 23-24.

²⁵ Svi jezuiti u svojoj zakletvi govore o Generalu kao onom koji „drži mjesto Boga“. Vidi *Constitutiones Societatis Jesu* (1558), Peti dio, Glava 3, paragraf 3; Šesti dio, Glava 4, paragraf 2.

²⁶ Vidi „Vladari zla“, F. Tuper Sosi, (NY: Harper Kolins, 1999), str. 296-297.

piše smjernice za prihvatanje kandidata koji žele da se priključe Jezuitskom redu.

Kad je završio, ove smjernice (*Ratio Studiorum i Constitutio-*nes, IV dio) pokrile su svaki aspekt života kandidata – emoci-
onalni, intelektualni, fizički i duhovni.

Kandidat se unaprijed upozorava o strašnoj cijeni postajanja jezuitom.

„Da bi bio jezuita, moraš vjerovati da te Red postavlja gdje god nas Bog uputi – bilo kao poštovanog sveštenika ili najnižeg slугу. Da li zaista želiš biti dio ovoga?“ Ako kandidat odgovori potvrđno, može postati član najopasnije tajne armije na zemlji. Ali od te tačke nadalje, cijeli njegov život biće u rukama njego-vih nadređenih – i jezuitskog Generala.

Svaki student koji pohađa jezuitske koledže, kao Boston, Džordžtaun, Lojola ili Fordham, nalazi se pod budnom prismo-trom, da se vidi razmišlja li slično kao jezuti i da li je podoban.

Kad student zakorači u ovaj „dom“, on je odvojen od drugih kandidata, ali je okružen dobro izvježbanim diplomcima koji rade kao kuvari, vrtlari ili vratari, koji tajno prate svaki njegov pokret, pokušavajući da otkriju neku slabost.²⁷

Da bi uopšte ušli u „dom“, kandidati moraju imati sledeće kvalifikacije: dobar izgled, zdravlje, dobro pamćenje, ljubav prema jezuitskoj ustanovi, obazrivost, vrlinu, želju za duhovnim usavršavanjem, revnost za duše (da postanu rimokatolici). Oni moraju imati najmanje 14 godina da bi ušli a sa 25 postaju sveš-tenici. Ulazak označava kraj njihove nevinosti.

Narednih 10-14 godina dešava se proces intenzivnog „plijev-
ljenja“. Kandidati se redovno testiraju i postavljaju u različite

²⁷ Takvi su poznati kao „privremeni pomoćnici“, *Ustrojstvo Društva Isusova* (1970), Prvi dio, paragraf 149a.

grupe i nivoe.

Prva klasa: „Deklarisani“²⁸. – Ovo su sveštenici sa kraticom S.J. iza svog imena (ako žele da budu poznati). Samo mali broj jezuita uspijeva u ovoj klasi. To znači da velika većina jezuita nisu sveštenici! Oni se zavjetuju na 4 stvari: pokornost, siromaštvo, čistotu i „posebnu pokornost Papi“.

Druga klasa: „Oblikovani pomoćnici“. – Postoje dvije vrste „pomoćnika“: a) *duhovni pomoćnici* tj. niži sveštenici koji mogu samo slušati isповјести, propovijedati i podučavati; b) *privremenici pomoćnici*, koji su na samom dnu, bez ikakvog duhovnog autoriteta. Oni rade kao kuvari, stražari, itd., sve dok su živi „za veću slavu Božju“.

Treća klasa: „Dokazani skolastici“. – To su studenti koji obećavaju da će se u budućnosti staviti u ruke svojih nadređenih koji će nakon svojih 10-14 godina studija odlučiti gdje će završiti u sistemu. Bilo da postanu jezuitski sveštenici ili nastojnici, oni vjeruju da njihovi nadređeni govore za Boga.

Četvrta klasa: „Još neutralni“. – Nije odlučeno gdje ovi ljudi pripadaju. Oni takođe moraju vjerovati svom nadređenom kao Bogu i čekati 14 godina na odluku.

Konačni cilj ovog sistema je elitni tim najposvećenijih ljudi na svijetu, koji će učiniti sve za svog jezuitskog Generala bez premišljanja ili oklijevanja.

Jezuitski cilj je primorati svijet da služi Papi milom ili silom!

Svaka katolička crkva, koliko god se činila mala, dio je religijskog monstruma sa preko milijardu članova. To nije samo religija već nacija – najbogatija na zemljji. Crkva ima svoju valutu,

²⁸ „Professed“ na engleskom – prim.prev.

banku, posjeduje korporacije, mreže i imovinu svuda po svijetu. Vatikansko bogatstvo je toliko golemo da je to nevjerovatno. To je globalna korporacija, i, poput svake kompanije, želi da raste. Ali Vatikan ide iznad toga! On kontroliše vlade, političare i svjetski globalni monetarni sistem.

Ali to ne znači da su obični katolici – vjernici – dio svjetske zavjere. Oni su samo žrtve religijskog ropstva lažnom jevanđelju koje će prouzrokovati gubitak duša tom nebrojenom mnoštvu, ukoliko se ne pokaju i obrate Bogu.

Istinsko jevanđelje je vrlo jednostavno. Sin Božji je napustio Nebo da prolije svoju dragocjenu krv za naše grijeha na krstu.

„Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ (Jovan 3:16)

Trećeg dana On je ustao iz mrtvih. On je na nebesima gdje sada vrši posredničku službu u korist onih koji ga prihvataju za svog Gospoda i Spasitelja i uskoro će se vratiti kao što je obećao.

Ljudi se spasavaju vjerom u Hristove zasluge, priznanjem grijeha i traženjem oproštenja. Bog tada svojim Duhom djeluje na njihova srca da odbace grijeh i žive vjerom i poslušnošću.

„Vjeruj u Gospoda Isusa Hrista i bićeš spasen...“ (Djela 16:31)

Vidite kako je to jednostavno!

Ali tri vijeka kasnije, rimokatolički sistem je počeo gomilati druge stvari na jevanđelje:

- i) Molitve svecima, anđelima i boginji za koju tvrde da je Marija. (Ovo je u direktnoj vezi sa nebiblijskim vjerovanjem u besmrtnost duše i zagrobni život.)
- ii) Jedenje Isusa u formi hostije (pričesnog hljeba) – misa.

- iii) Ispovijesti i držanje sakramenata (katolici ih imaju sedam).
- iv) „*Extra ecclesiam nulla salus*“ (Nema spasenja izvan Rimokatoličke crkve.)
- v) Zemaljsko sveštenstvo koje nema nikakvo novozavjetno utemeljenje i koje pomračuje Hristovu službu u Nebeskoj Svetinji (vidi Jevrejima poslanicu).
- vi) Ustanovljenje i držanje lažnog dana od odmora umjesto biblijske Subote (izgovor za ovu promjenu je Hristovo vaskrsenje u prvi dan sedmice, ali stvarni povod je maskiranje dana boga Sunca, vrhovnog božanstva svih lažiranih religija na svijetu).
- vii) Otvoreni oblici idolatrije kroz obožavanje različitih relikvija, „svetih“ mjesta, i uopšte kulta smrti.

I sve to zarad nagrade zagrobnog boravka u „Čistilištu“ (izmišljeno mjesto gdje moraju patiti dokle sagore svoje grijehe). Nijedna od ovih katoličkih dodataka ili izmjena nema uporište u Svetom Pismu.

Rimokatolicizam nije hrišćanstvo. To je falsifikovana religijska mašinerija sa nevjerovalnom moći, a njeni članovi se u neznanju drže u ropstvu vladaru tame. Ljubav i posvećenje su u potpunosti zasjenjeni strahom, lažima i okrutnošću, despotskom silom.

Svaki jezuita je takođe pod njenom silom. Oni se uče sloganu „za veću slavu Božju“, koji se koristi da opravda svaku grozotu koja im se može narediti da sprovedu. Jezuita je vojnik, uvijek na gotovs, kojem se nikad ne dopušta da misli za sebe.

Zbog toga Gospod Isus nije prijatelj Vatikana i upozorava svoje dragocjene duše da izađu iz njegove zle kobi u Otkrivenju 17. i 18. glava.

„Iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijehu njene, i da vam ne naude zla njena.“ (Otkrivenje 18:4)

Vatikan je na Božjoj listi za odstrel.

I pogledajte ko vodi cijelu tu predstavu!

Jezuitski General. On vlada svijetom u kojem ogromna većina ljudi uopšte nije svjesna kako se to sprovodi.²⁹ Članovi jezuitskog društva raštrkani su po svakom uglu zemlje... isti cilj, isto rukovođenje, isti zavjet... veže ih zajedno. Na najmanji znak, jedan čovjek, jezuitski General, usmjerava i vraća cijelo Društvo i oblikuje opticaj tog velikog tijela.³⁰

Svaki jezuita ima isti cilj: da natjera svijet da se potčini Papi. Sva sila i podrška „Majke Crkve“ stoji im na raspolaganju dokle god sprovode ovaj zadatak. Oni postaju savjetnici i isповједnici moćnika, kao i vaspitači njihove djece, upravo onako kako ih je učio njihov prvi General, Ignacio Lojola.

Ignacio je pokazao kako staviti lidere pod jezuitsku kontrolu.

„Ne smijete počinjati govoreći o duhovnim stvarima ljudima upletenim u svjetske interese... morate se ušunjati u njihovo povjerenje proučavajući njihove navike i špijunirajući njihove sklonosti... pokazujući se kao dobar drug.

Kad se upoznate sa prisnim grijesima i omiljenim porocima ljudi na visokim položajima, možete ih povesti stazom vrline na vaše zadovoljstvo... Ne pokazujte kompromis sa zlom... već prečistite zlo putem razdvajanja, ogradijanja, hipotetičkih

²⁹ Superior General Mikelandelo Tamburini, vidi „Istorija jezuita“, Endru Stajnmec, Vol. 1 (1848), str. 107, 168-169.

³⁰ Izjava Superiora Generala Mutijusa Vitešija u *Imago Primi Saeculi Jesu* (1640). Vidi *Potpisnuta istina o ubistvu Abrahama Linkolna* (1924), str. 14-15.

uslova, dok ono ne iščezne... Ne prepuštajte ljude njihovom vlastitom tupom osjećaju za ispravno i pogrešno, već ih navedite da cijene finu oštricu vašeg skalpela, dok sjeckate zlo na komadiće koje oni jedva vide... Bićete u stanju da ih razriješite sa čistom savješću. Vaš pokajnik³¹ izobilovaće zahvalnošću i otvoriti vam svoje srce. Vi ćete ispuniti svoju funkciju kao isповjednici i savjetnici, a on će biti osiguran za svete ciljeve našeg Društva i doprinijeće većoj slavi Božjoj.“³²

Najveći Generalov izvor inteligencije širom svijeta dolazi preko isповjedaonica. Nagovještaji revolucija, tajni vladini projekti, skandali na visokim mjestima... svaki važni komadić informacije koji može biti prikupljen iz isповjedaonice ide direktno u izvještaj. A ovi izvještaji šalju se jezuitskom Generalu.³³

Jedna pretpostavljena situacija u isповjedaonici:

„Još nešto, oče... nebitno, upravo sam se naljutila na mog glupog brata koji petlja nešto oko revolucije... Drala sam se na njega za vrijeme večere i to je uznemirilo majku... da li je to grijeh?“

Revolucija? Njegovi nadređeni znaće za ovo u roku od sat vremena.

Vrhovna jezuitska zakletva je da podržavaju Papu. Ali kojeg?

„Bijeli papa“ se pred svijetom predstavlja kao onaj koji vodi katolički sistem. Sva pažnja je fokusirana na njega. Svi svjetski lideri dolaze da poljube njegov prsten kao zalog svog podaništva

³¹ Osoba koja priznaje grijeh svešteniku.

³² Renesansa u Italiji: katolička reakcija, Prvi dio, Džon Adington Simonds (1904), str. 223-224.

³³ Vidi Constitutiones (1838), Četvrti dio, Glava 10, paragrafi 5 i 7; Osmi dio, Glava 1, paragraf 4, i posebno paragraf 9. Vidi takođe Constitutions (1970), Osmi dio, Glava 1, paragrafi 673-676.

njemu... ali nije on taj koji vodi predstavu.

„Crni papa“, vrhovni jezuitski General, kontroliše cijeli crkveni sistem, uključujući tzv. „ne-katolička“ tajna društva i svjetske politike, i nadziraće dolazeću inkviziciju za svog gospodara, Princa tame.

Bivši jezuitski sveštenik, Alberto Rivera, ispričao je kako se nijedno ubistvo ne dešava bez znanja i punog odobrenja od jezuitskog Generala.

Jezuti su prouzrokovali toliko nespokoja širom svijeta razaranjem nacionalnih ekonomija, izazivanjem pobuna i ratova... da su gnjevni građani zahtjevali njihovo uklanjanje. Zbog toga su bili prognani iz preko 50 država.³⁴ Sjedinjene Američke Države ne mogu to da urade čak i kad bi htjele jer su jezuiti zaštićeni Ustavom. Njihov cilj da pokatoliče Ameriku gotovo je ispunjen... jedini koji izgleda ne znaju za ovo su protestanti.

Evo kratkog pregleda razaranja koje su ovi ljudi izazvali:

- Otpočinjanje građanskih ratova.
- Ubistva predsjednika i diktatora.
- Prvi i Drugi svjetski rat.
- Jezuitski otac Steampfle pomogao je Hitleru da napiše knjigu „Moja borba“ (Mein Kampf) – koja je još uvijek bestseler u muslimanskoj zajednici.
- Moderni komunizam.
- Manipulacija Izraelem u želji da Jerusalim postane sjedište Bijelog Pape.

Samo oko 2% jezuita postaju sveštenici. To znači da je 98%

³⁴ Vidi *Tajna istorija jezuita* (1974), Edmond Paris, str. 191.

njih u biti nevidljivo, svuda oko nas. I tu ne spadaju milioni obrazovanih na „Lojolin način“ u jezuitskim školama, koledžima i univerzitetima.

Samo Bog može zaustaviti ovu mašineriju koja se uvukla i kontroliše sve bitne poluge društva. Stoga se ne treba čuditi neobičnim zakonima koji se u poslednje vrijeme donose na štetu čovjeka, destrukciju porodice kao osnovne jedinke društva i zdrave religije, ili gušenja slobode govora kad se radi o čistoj i nepomiješanoj istini i drugih ljudskih urođenih Bogom dathih sloboda. Iza scene se odvija veliki proces koji priprema svijet za završnu prevaru antihrista i podjarmljivanje čitavog čovječanstva njegovoj diktaturi.

Svijet ulazi u poslednju fazu pobune, ali Bog će uskoro intervenisati i osloboediti svoj narod.

DA LI JE ALBERTO STVARAN?

Sidney Hunter

Uvod

„Je li Alberto stvaran?“

To je kontroverzno pitanje koje su mi puno puta postavljali oni koji su čitali o dr Albertu Riveri u raznim materijalima *Chick Publications*.

Alberto Rivera je bivši rimokatolički jezuitski sveštenik koji se obratio Hristu. Jednom spašen, počeo je izlagati aktivnosti Rimokatoličke crkve iza kulisa.

Chick Publications u Sjedinjenim Državama proizveo je seriju stripova Krstaši, ALBERTO, PREVARA, KUMOVI, SILA i JAHAČI APOKALIPSE, koji uključuju djelove životne priče Alberta Rivere i druge informacije koje im je po sjećanju dao.

Stripovi su različito uticali na one koji su ih čitali. Neki su postali izuzetno neprijateljski raspoloženi, dok su mnogi drugi otvorili oči i preobraćeni Hristu.

Albertovo svjedočenje u većini slučajeva osporavaju oni koji zauzimaju ekumensku ili pro-rimokatoličku poziciju. Rimokatolike, očito, najviše uzneniruju Albertove šokantne izjave. Neki su napali, bilo ličnost Alberta Rivere, u pokušaju da ga diskredituju; ili informacije koje je dao, navodeći da su ekstremne ili čak lažne.

Katolici koji znaju činjenice o svojoj crkvi rijetko pokušavaju opovrgnuti ono što Alberto kaže o katoličkoj crkvi. Stoga, njihovi napadi na njega dolaze uglavnom u obliku nemilosrdnih

ličnih ataka.

Pripremajući odgovor jednom od kritičara dr Rivere, velečasni Fred J. Buick i Helmut Silbach iz Slobodne prezbiterijanske crkve u Pertu obavili su veliku količinu istraživanja koja nam omogućavaju da damo dobro dokumentovane odgovore na pitanja na koja će se odgovoriti u ovoj knjizi.

Moja uloga je bila prikupiti sve ove informacije u obliku knjige kako bih odgovorio na mnoga pitanja postavljena u vezi s tvrdnjama dr Rivere. Naša je molitva da Bog iskoristi naše napore da postigne dvije stvari:

1. Uvjeri vas da je Alberto Rivera zapravo bio ono što kaže, i:
2. Omogući vam da dajete jasne i činjenične odgovore onima koji sumnjuju u valjanost svjedočenja dr Rivere.

Iako su mnogi pokušali tokom poslednjih 10 godina, niko nije uspješno opovrgnuo tvrdnje koje je dr Rivera iznio protiv Rimokatoličke crkve.

Svrha ove knjige je da pobije najčešće podnesene optužbe protiv sadržaja gore spomenutih knjiga i protiv dr Rivere lično.

Sid Hunter

Strathpine, Klivlend, Australija

Predgovor Izdavača

Ovdje u *Chick Publications*, često primamo izvještaje poznatih „hrišćanskih“ vođa koji nas napadaju zbog našeg stava prema rimokatoličanstvu. Stalno ponavljaju izlizanu katoličku poziciju prema Albertu Riveri, čineći sve što mogu da ga diskreditiraju, a da činjenice u potpunosti ignorišu.

Prije nekoliko godina, kad mi je dr Rivera prvi put ispričao

svoju nevjerojatnu priču, pokazao mi je ogromnu količinu dokumenata, pisama, ličnih karata i fotografija sebe kao sveštenika u svojim odorama. Sve ove informacije pružile su mi absolutni dokaz da je on zapravo bio jezuitski sveštenik.

Dr Rivera me upozorio da će me snage Rima napasti bez mališi ako bih se usudio napisati njegovu priču. Rekao je da će se potruditi da unište našu reputaciju preplavivši zemlju lažnim informacijama.

Molio sam se za to i Gospod mi je dao zeleno svjetlo da odštampam njegovu priču. Smatrao sam da je vitalno dobiti poruku dr Rivere kako tijelu vjernika koji se koriste našim materijalima, tako i umnoženim milionima nespašenih rimokatolika koje je obmanuo ovaj lažni vjerski sistem.

Bio sam potpuno predan čak i do smrti da ću poslušati Gospoda i razotkriti ovu bludnicu iz knjige Otkrivenja.

Šokiran sam onima koji tvrde da su stručnjaci za sve ostale neprijatelje jevandjelja, a da nikada ne otvore usta o duhovnoj bludnici Rima. Mogu samo ponoviti upozorenje apostola Pavla, pisca knjige Rimljana, one velike poslanice o nauku spasenja vjerom (a ne djelima, pokorom ili religioznošću):

„Molim vas, braće, budite na oprezu zbog onih koji stvaraju podjele i navode druge da se spotiču u vjeri, nasuprot učenju kome ste poučeni, i klonite ih se. Jer takvi ne služe našem Gospodu Hristu, nego željama svog tijela, pa slatkim i laskavim rijećima zavode srca bezazlenih.“ (Rimljana 16:17-18)

Nakon što sam poslednjih deset godina lično poznavao dr Riveru i pomno posmatrao njegov život i njegovu živopisnu službu koja je osvajala duše, potpuno sam uvjeren da je on pravi Božji sluga.

Vidio sam fizičke napade i na njega i na njegovu suprugu.

Vidio sam rupe od metaka u njihovoju kući. Vidio sam ga kako ga nemilosrdno kleveću u „hrišćanskim“ časopisima koje kontrolišu katolici.

Što ga više progone, to sam sve uvjereniji da je njegova poruka istinita i od vitalne važnosti. Radujem se što su zbog njebove spremnosti da razotkrije Rim spašeni mnogi dragocjeni rimokatolici koji sada Gospoda Isusa Hrista poznaju kao svoga ličnog Spasitelja. Ostavili su „majku bludnicu“ i sada služe Bogu u istini, prema Njegovoj blaženoj Riječi.

Znam da će jednog dana stati pred Gospoda i saznavati o mnoštvu ljudi koji su izbjegli gorući plamen pakla. Provešće vječnost uživajući u toplom nebeskom sjaju, jer su blaženu istinu saznali kroz priču dr Riverere.

Tog dana znam da će se osvrnuti i prisjetiti visoke cijene razotkrivanja Rima, ali zaključiti da su se svi napadi i progoni isplatili. Znam da će moja jedina misao biti: „Hvalite Boga za dragocjene duše koje su pribavljenе Hristu.“

Bez sumnje, dr Rivera je stvaran:

- Činjenica da nikada niko nije opovrgnuo njegovu sveštenicu legitimaciju dokazuje da je stvaran.
- Progon koji je pretrpio otkako je počeo razotkrivati Rim dokazuje da je stvaran.
- Hiljade duša koje su spašene kroz njegovu službu dokazuju da je stvaran.
- Istorija i spisi mnogih drugih dokazuju da je stvaran.

Sve činjenice dokazuju jedno: Alberto Rivera je stvaran. A poruka koju govori je jednako stvarna. To nije poruka mržnje, kako katolička hijerarhija voli insistirati. Umjesto toga, to je poruka velike ljubavi... dragovoljno trpjeti napade i progone da bi se ljudi probudili za lažna učenja ovog korumpiranog vjerskog

sistema.

Neka se otvore oči mnogih dragocjenih rimokatolika i neka njihova duša bude privučena Hristu putem podataka sadržanih u ovoj kratkoj knjizi.

To je naša molitva i naš cilj. Vaš brat u Hristu,
Jack T. Chick

Poglavlje 1.

Odgovori na 12 najčešćih optužbi protiv Alberta

U ovom poglavlju suočićemo se s 12 najčešće saslušanih optužbi protiv Alberta Rivere. Naš pristup biće da ispišemo svaku optužbu jednu po jednu, a zatim je slijedimo s našim odgovorom.

Napominjemo da će naši odgovori biti potpuno nezavisni o bilo kojem materijalu ili izvorima koji potiču od Rivere ili *Chick Publications*.

Optužba br. 1: Ekstremno je tvrditi da se jezuiti infiltriraju u protestantske i druge crkve.

Odgovor: Zašto bi se trebalo smatrati ekstremnim tvrdnje da će se rimokatolički jezuiti infiltrirati u protestantske i druge crkve? Ne upozorava li nas Biblija da moramo paziti na infiltratore koji će se uvući u pravu crkvu Isusa Hrista „ne štedeći stado?“

„Jer znam da će posle mog odlaska među vas ući teški vukovi koji neće štedjeti stada.“ (Djela apostolska 20:29)

„Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud...“ (Juda 1:4)

Nino Lo Bello, u svojoj knjizi *Vatikanski dokumenti* (The Vatican Papers) – koju je objavila *New English Library* 1982, u 19.

poglavlju pod nazivom „Vatikanska špijunska mreža“, vrlo jasno pokazuje da Vatikan ima najefikasniju i najrasprostranjeniju špijunsku mrežu u cijelom svijetu. To prevazilazi čak i ruski KGB. Navodi da je od pape ova grupa špijunkih agenata prepoznata kao *Sodalitium Pianum*, a uključuje svakog sveštenika, redovnicu i redovnika bilo gdje na zemlji.

Izračunao je da se papina špijunska mreža kreće u rasponu od 1.605 miliona ljudi koji se sastoje od dijecezanskih sveštenika, redovnih sveštenika, školaraca, redovnika i redovnica, te da zaista postoji puno stalno obučenih agenata.

Dakle, što agenti rade, osim da se infiltriraju u druge organizacije, i u koje bi se organizacije katolički špijuni infiltrirali ako ne u druge crkve, posebno u prave crkve Isusa Hrista?

Dopustite mi da citiram odlomak iz pouzdanog starog protestantskog klasika, *Istorija protestantizma* (The History Of Protestantism) vlc. J.A. Wylie, stranica 412, sv. 11:

„Nije bilo maske koju oni (jezuiti) nisu mogli preuzeti, pa prema tome, nije bilo mjesta u koje nisu mogli prodrijeti. Mogli su ući nečujno blizu Monarha ili Kabineta državnika. Mogli su sjediti nevidljivi u sazivu ili Generalnoj skupštini, i mijesati se neslućeno u vijećanjima i raspravama.

Nije bilo jezika koji nisu mogli govoriti, niti vjerovanja koje nisu mogli ispovijedati, a samim tim nije bilo ljudi među kojima možda ne bi boravili, niti crkve u čije članstvo ne bi mogli ulaziti i čije funkcije možda ne bi izvršavali. Mogli su osuđivati Papu sa luteranima i zakleti se Svečanom ligom među Saveznicima.“³⁵

³⁵ Za više informacija vidi *Solemn League and Covenant* na Internetu.

Alberto nikako nije jedina osoba koja sugeriše da se rimokatolički špijuni infiltriraju u druge crkve. Svako ko je pročitao bilo koju respektabilnu istorijsku knjigu mora doći do istog zaključka.

Negdje na toj liniji smo progutali laž da hrišćani mogu mirno koegzistirati sa sotonskim religijskim sistemom koji mnoštvo miliona duša vodi u propast. Sotona to ne dopušta! Stalno se pokušava uvući među svoje neprijatelje kako bi mogao dovesti do njihovog uništenja.

Optužba br. 2: Rivera grijesi kad kaže da je sveti Ignacije Lojola uteheljivač jezuita.

Odgovor: Enciklopedija Britannica Vol. XIII, stranica 1011, kaže da je Družina Isusova „rimokatolički činovnički red, koji je osnovao sveti Ignacije Lojola 1540.“

Isti dokument govori o jezuitskom redu kao o „glavnom agentu Protivreformacije“ (izdanje iz 1973.). Britannica nam takođe govori u sv. XI, stranica 1096 da su Iluminati bili „organizovani po jezuitskim linijama“. Dakle, ovo nije divlji pojam jednog čovjeka. To je neporeciva istorija, dostupna svima koji se odluče za enciklopediju Britannica. Ako ćete optužiti Alberta za laž, morate podnijeti istu optužbu za Enciklopediju Britannica. Zašto bi Enciklopedija Britannica lagala o ovome? Jednostavna je činjenica da ne bi. I oni i Rivera govore istinu. I mnogi ljudi to znaju.

Razlika između Alberta i većine ostalih je sledeća:

1. Bio je u unutrašnjosti rimskog religijskog sistema i lično zna činjenice.
2. Spreman je snositi posljedice ako hrabro progovori o moćnoj bludnici Otkrivenja.

Rezultati takvih postupaka nisu tajna za one koji iskreno poznaju Boga:

„A svi koji hoće da žive pobožno u Hristu Isusu, biće proganjeni.“ (2 Timoteju 3:12)

Ali patnja se isplati u kombinaciji s ovim nebeskim obećanjem:

„Blago vama kad vas ljudi mrze i kad vas odbacuju i vrijedeđaju i kad vaše ime smatraju zlim zbog Sina čovečijeg.“ (Luka 6:22)

Optužba br. 3: Riverina „teorija zavjere“ je ekstremna i paranoična.

Odgovor: Postoje samo dva načina na koja se svjetska istorija može objasniti:

1. Teorija slučajnosti. Svi događaji, poput onih svjetskih depresija, revolucija, ratova i političkih spletki, rezultat su čiste slučajnosti. Takvo je gledište smiješno poput vjere u evoluciju!

2. Teorija zavjere. Svjetski događaji poput gore spomenutih događaju se jer neki uticajni ljudi žele da se oni dogode i da ih ostvare. Moćnici se susreću iza zatvorenih vrata i razrađuju planove za postizanje svojih ciljeva. Najprecizniji način za opisivanje takvog ponašanja je – zavjera.

Za nas teorija zavjere ima mnogo više smisla od teorije slučajnosti. Tvrđnje zavjere koje je iznio Rivera nikako nisu ekstremne i paranoične. Doista, mnogi uvaženi i temeljiti istraživači, nakon mnogo godina mukotrpнog istraživanja, došli su do zaključka da postoji zavjera koja želi kontrolisati svijet kontrolišući banke, trgovinu i medije.

I ne moram napominjati učenicima Biblije, teorija slučajnosti protivrječi cijeloj temi Biblije, a da ne spominjem velike dijelove biblijskog proroštva.

Ovdje vam dajem naslove jedanaest knjiga u kojima autori, koji su takođe navedeni, daju svoja uvjerenja o zavjeri.

1. Niko se ne usuđuje to nazvati zavjerom (None Dare Call It Conspiracy) – Gary Allen
2. Datoteka Rokfeler (The Rockefeller File) – Gary Allen
3. Dokazi zavjere (Proofs Of A Conspiracy) – John Robinson A.M.
4. Silazak u ropstvo (Descent Into Slavery) – Des Griffin
5. Četvrti rajh bogatih (Fourth Reich Of The Rich) – Des Griffin
6. Crvena magla nad Amerikom (The Red Fog Over America) – W.G. Carr
7. Novi nesretni gospodari (The New Unhappy Lords) – A.K. Chesterton
8. Nacionalno samoubistvo (National Suicide) – Anthony C. Sutton
9. Izdaja vladara (Betrayal By Rulers) – Michael Sturdza
10. Goli kapitalista (The Naked Capitalist) – W. Cleon Skousen
11. Serija kaseta dr Stuarta Cranea, napravljen u Montrealu 1976. godine.

Iako se ne slažemo sa svim onim što su ti ljudi napisali, ipak zajednička činjenica oko koje se svi oni slažu je da u svijetu postoji zavjera. Oni zaključuju da ovi zagovornici pokušavaju manipulisati svijetom i upravljati njime kontrolišući banke, trgovinu i medije. Dakle, u tom pogledu, oni se slažu s Riverinim tvrdnjama.

Jedino područje u kojem se Rivera razlikuje od njih su moćnici iza scene. Ostali autori u osnovi krive Iluminate, međunarodne bankare ili cioniste. Te manje grupe čine samo dio ove

zavjere zlih sila.

S druge strane, Rivera zauzima više biblijski stav i krivi Tajnu Vavilon, grad na sedam brežuljaka (tj. romanizam) kako su ga shvatili veliki protestantski reformatori. (Vidi Otk. 17. i 18. glava.)

Sigurno da tada Rivera nije usamljen u svom mišljenju, već je samo jedan među gotovo nepreglednim nizom uvaženih autora, uključujući moderne pisce, koji govore gotovo isto.

Pročitajte sledeće knjige Avra Manhattana:

- Katolička moć danas (Catholic Power Today)
- Katolički teror danas (Catholic Terror Today)
- Vatikansko-moskovsko-vašingtonski savez (The Vatican Moscow Washington Alliance)
- Vatikanske milijarde (The Vatican Billions)
- Vijetnam, zašto smo išli? (Vietnam, Why Did We Go?)

Ostale dobre knjige uključuju:

- Vatikan protiv Evrope (The Vatican Against Europe), Edmond Paris
 - Tajna istorija jezuita (The Secret History Of The Jesuits), Edmond Paris
 - Petrova grobnica nedavno otkrivena (Peter's Tomb Recently Discovered), F.P. Peterson
 - Emitovana kontroverza – Papa i katolička akcija (The Broadcasting Controversy – The Pope And Catholic Action), O.T. Beswick B. Sc.
 - Pedeset godina u „crkvi“ Rima (Fifty Years In The “Church” Of Rome), Charles Chiniquy
 - Šta je sa tihom zavjerom? (What About The Silent Conspiracy?), Andrew Sinclair

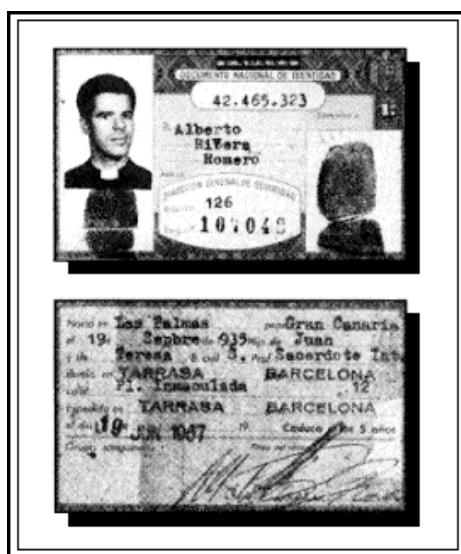
Za više informacija pogledajte i knjigu *Nema pape ovdje* (No

Pope Here), dr Iana Paisleyja. Ili uzmite kopiju njegove kasete „Crni papa i njegovi ubice“.

A ovaj popis nikako nije potpun. Mogli bismo preporučiti još mnogo knjiga. Ovi pisci govore više-manje isto što i Rivera, da je Vatikan glavni zavjerenik.

Još jedna stvar. Činjenicu da su se isusovci ujedinili s iluminatima, donekle je prepoznao i pokojni W.G. Carr u svojoj knjizi *Crvena magla nad Amerikom*. Na osnovu činjenica, potkrijepljenih ličnim iskustvima, on na stranicama 225-227 tvrdi da su se iluminati zapravo nalazili u Vatikanu.

To nije tako daleko od onoga što Rivera govori, zar ne? Rivera sigurno nije usamljen u onome što govori. Nazvati čovjeka ekstremnim i paranoičnim je, iskreno rečeno, krajnje nepravedno i lažno.

Gornju identifikacionu karticu izdala je španska vlada u Španiji 1967. godine, pod vlašću diktatora Franka. Njegove snage

sigurnosti bile su podjednako stroge kao i Gestapo u Njemačkoj.

Alberto je iz nadbiskupije morao dostaviti svoj rodni list, identifikacijske dokumente i pozitivan dokaz da je bio sveštenik. Da bi dobio ovaj dokument, moralo ga je odobriti nekoliko sigurnosnih organizacija sličnih američkoj CIA-i i FBI-u. Nema šanse da bi to mogao biti falsifikat. Ovo je pozitivan dokaz da je Alberto bio sveštenik.

Albertova službena potvrda

Evo pisma koje je Alberto primio od nadbiskupa Madrida-Alkala u kojem se navodi da je Alberto bio sveštenik u toj nadbiskupiji i da mu daje dozvolu za putovanja u inostranstvo crkvenim poslovima.

ARZOBISPADO
DE
M A R I D - A L C A L A
CANCILLERIA - SECRETARIA

*Su Excelencia Reverendísima, el Señor
Obispo Auxiliar y Vicario General de este
Arzobispado, ha tenido a bien autorizar a
D. Alberto Rivera
Romero
Sacerdote que reside en esta Arquidiócesis,
para que pueda salir al extranjero por
motivos de su ministerio*

Madrid, 14 de Septiembre

de 1964

EL CANCELLER - SECRETARIO.

M. Amo

Optužba br. 4: Tvrđnja dr Rivere da je Ignacije Lojola osnovao Iluminate je paranoična.

Odgovor: Ne ulazeći duboko u ovu tvrdnju, možemo dokazati da ona uopšte nije nedokučiva. Prvo, nepokolebljiva je činjenica da je osnivač modernih bavarskih Iluminata bio obučeni jezuita po imenu Adam Weishaupt (Vajshaupt) iz Ingolstadta u Bavarskoj. Weishaupt je bio profesor na Univerzitetu Ingolstadt, koje je bilo središte jezuitske protivreformacije. (Vidi Enciklopedija Britannica vol. XII, str. 251.)

Ingolstadt je bio središte u kojem su jezuiti cvjetali 1556. godine (Vidi *Istorija protestantizma*, Wylie, sv. 11, str. 413.). Možemo li zaista vjerovati da bi Weishauptu bilo dopušteno da zadrži svoje profesorsko mjesto na univerzitetu pod nadzorom jezuita da je to učinio i napustio ih? Nema šanse! Svi dokazi upućuju na to da je nastavio raditi za jezuite, uspostavljujući za njih red Iluminata.

Bez obzira na slučaj, Riverina tvrdnja da je Ignacije Lojola osnovao Iluminate ni u kom slučaju nije paranoična. Pogotovo ne kad se uzme u obzir činjenica da je Lojoli 1527. godine suđeno pred sudom zbog simpatisanja s Alumbradosima (tj. španjskim Iluminatima). Evo što Enciklopedija Britannica kaže o ovom pitanju:

„Alumbradi su dolazili posebno među reformisanim franjevcima i jezuitima, a sveti Ignacije Lojola 1527. godine optužen je za simpatizerstvo s njima.“ (Vol. 1, strana 693)

Dakle, španski Iluminati crpili su većinu svojih regruta iz rimokatoličkih izvora, franjevaca i jezuita, a Lojola je optužen da im je bio naklonjen.

Progon koji je Rivera pretrpio zbog takvih tvrdnji nije ništa novo. Božji proroci kroz vjekove trpjeli su sličan tretman zbog

razotkrivanja lažnih vjerskih učenja. Međutim, Biblija obećava Riveri poseban blagoslov na nebu jer se nikada nije pokazala istinitom nijedna od zlih optužbi izrečenih protiv njega:

„Blago vama kad vas vrijedaju i progone i lažući govore svako zlo protiv vas, zbog mene. Radujte se i kličite jer je velika vaša nagrada na nebesima. Tako su progonili i proroke koji su bili prije vas.“ (Matej 5:11-12)

Ako su Albertove tvrdnje pogrešne, dokažite da to nije u redu hladnim i čvrstim činjenicama, a ne jeftinim ličnim napadima na njega.

Optužba br. 5: Rivera pogrešno tvrdi da je rimokatolički sistem pokušao uništiti Jevreje.

Odgovor: Ovo je jasna činjenica iz istorije. Tokom Sabora u Lateranu održanog 1215. godine nove ere, svi „jeretici“ – Jevreji i protestanti – bili su osuđeni na smrt. Koliko mi je poznato, ova uredba nikada nije ukinuta. U poglavljju XIII *Pedeset godina u „Crkvi“ Rima* od Chiniquya, u izdanju Chick Publications, pročitaćete sledeća dva citata na stranici 56:

„Rimokatolici imaju ne samo pravo, već im je dužnost ubijati jeretike.“

„Izopštavamo i anatemšemo svaku herezu koja se uzdigne protiv svete i ortodoksne katoličke vjere, osuđujući sve jeretike, bez obzira pod kojim imenom ih poznavali, jer iako se njihova lica razlikuju, povezani su zajedno svojim repovima. Oni koji su tako osuđeni moraju biti predati postojećim sekularnim silama da dobiju odgovarajuću kaznu.“

Nepobitna je istinita činjenica da su Jevreji stoljećima trpjeli progone od ruke papstva. Rivera je potpuno u pravu kada iznosi ovu tvrdnju.

Njemački autor Otto Markmann u svojoj knjizi *Greške katoličke crkve* (Irrtumer Der Katholischen Kirche), kaže:

„Krstaški ratovi – Tokom okrutnih krstaških ratova, koje su podsticali pape, sjetimo se zločina koje su počinili plaćenici, zauzimanja Carigrada i uspostavljanja Latinske patrijarsije na Istoku. Tokom prvog krstaškog rata, koji je sazvao papa Aleksandar II, 1063. godine osvojen je sjevernošpanski grad Barbestro. Pedeset hiljada muslimana je mučeno i poklano.

U Carigradu su izvedeni najstrašniji jevrejski pogromi. Jevreji su živi spaljeni u sinagogama. Drugi krstaški rat 1147. počeo je isto kao i prvi, ubijanjem Jevreja i klanjem muslimana u Portugalu.“

1377. godine u bavarskom selu Deggendorf poklani su Jevreji. Ferrabd Martinez, koji je bio nadbiskup koadjutor u Sevilji, vodio je krsni rat u Sevilji uz poklič: „Budi kršten ili umri.“ Uništoio je jevrejsku zajednicu od 30.000 članova. Četiri hiljade je ubijeno, a ostali su prodani kao robovi. Deset hiljada proganjениh Jevreja, u strahu od smrti, podvrglo se nasilnom preobraćenju. Postali su poznati kao „Maraneni“.

Knjiga *Greške katoličke crkve* takođe podržava ono što Alberto govori: „Užasi su prošli čitav Aragon, Kastilien, Barcelonu, Valensiju i Majorku. Sveti Vicente je za vrijeme ovog ‘svetog rata’ pozivao na svetu mržnju – ostaje do ovog dvadesetog vijeka. Pod vođstvom velikog inkvizitora, Tome iz Torquemade, spalili su za vrijeme inkvizicije, za tri dana u Toledo, 2.400 Maranena.“

„1506. godine monasi iz Lisabona proslavili su ‘krvavo vjenčanje’ i tokom Uskrsa dva dana spaljivali preko dvije hiljade Jevreja. Kakav veliki grijeh Rimokatoličke crkve protiv odabrane nacije.“

Krenimo sada na sjajnu knjigu Avra Manhattana pod naslovom *Vatikansko-moskovsko-vašingtonski savez*. Na stranicama 219-220 piše:

„Važno je, iako će nekima možda biti teško prepoznati vjersku prirodu komunističke / cionističke / katoličke političke konfiguracije. Iako namjerno prigušena u javnim izjavama, iza cionističkog transparenta nalazila se drevna mesijanska nada za dolazak globalne teokratije, kako su predviđali svi vidioci i proroci Siona. Trebala je biti teokratija u kojoj će Jehova, a ne Hrist, biti kralj.

Bauk stvaranja takve teokratije progoni unutarnje odaje katoličke crkve od njenih najranijih početaka, i još uvijek je dominantan strah.

Stoga u vatikanskim očima, milenijska čežnja za globalnom jevrejskom teokratijom predstavlja smrtonosnu prijetnju eshatološkim učenjima Katoličke crkve. Kad se prevede u konkretne političke pojmove, takav pogled ne podrazumijeva samo suparništvo, već i neumoljivo neprijateljstvo.“

Nadalje, okrećemo se nedavnom novinskom članku koji dodaje veliku vjerodostojnost Riverinim tvrdnjama. Na stranici 75 izdanja *West Australian* novina iz Perta od 4. decembra 1985. godine, lista koji definitivno nije optužen za antikatoličku prisrastnost, pojavio se članak pod naslovom *Prelat: Prerano da zatražimo oproštaj*.

U tom članku između ostalog je rečeno:

„Bilo bi preuranjeno da Katolička crkva zatraži oprost Jevreja za vjekove progona, rekao je juče vatikanski kardinal. Skupina Italijana nedavno je potpisala peticiju tražeći od Biskupskog sinedra da izda izjavu tražeći oproštaj Jevrejima.“

Iako je prošlo četrdeset godina otkako su čelnici takozvane

„svete majke crkve“ poslednje Jevreje mučili i kasapili u koncentracionim logorima, ovaj list priznaje da je još uvijek prerano za Katoličku crkvu da očekuje oproštaj za svoje gnušne zločine!

Sad se pozivam na knjigu Andrewa Sinclaira „Velika tiha zavjera“. Na stranici 8 citira Enciklopediju Britannica, 11. izdanie, sv. 11, strana 37:

„Rimokatolička crkva je uvijek bila, naravno, font antisemitizma. Antisemitizam je bio gotovo nepoznat u carskoj grčko-vaseljenskoj Rusiji sve do podjela Poljske 1772. i 1795. Ruski antisemitizam je apsorbovan iz rimokatoličke crkve Poljske. Španska ‘Sveta inkvizicija’ osnovana je da uništi Jevreje u Španiji.“

Treba li citirati dalje od ovoga kako bismo pokazali misliocu da ono što Rivera i Chick danas govore uvelike potvrđuju pisci prošlih vremena?

Optužba br. 6: Doktor Rivera grijesi povezujući jezuite s postavljanjem 1. svjetskog rata.

Odgovor: Sledeća izjava data je na stranici 63 knjige F. Paula Petersona *Petrov grob nedavno otkriven*:

„Pape su bili uključeni ili su podsticali većinu, ako ne i sve evropske ratove kroz stoljeća.“

U knjizi *Vatikan protiv Evrope*, Edmonda Parisa, čitamo:

„Papa Pije X u svojoj mržnji prema pravoslavnim hrišćanima neprestano je podsticao austrougarskog cara Franja Josifa da ‘kažnjava Srbe’. Nakon Sarajeva, 26. jula 1914. godine, baron Ritter, bavarski predstavnik Svetе Stolice, napisao je svojoj vladu: ‘Papa odobrava oštar austrijski odnos prema Srbiji. On nema veliko mišljenje o vojskama Rusije i Francuske u ratu protiv Njemačke. Kardinal državni sekretar ne vidi kada bi Austrija

mogla ratovati ako to sada ne odluči...’

Eto u njegovim pravim bojama Hristovog namjesnika, nježnog apostola mira, svetog Pontifeksa, za kojeg pobožni autori smatraju da je umro od tuge vidjevši izbjijanje rata.“

Opet iz iste knjige, stranica 47:

„Time se dokazuje da su Pije X i njegov državni sekretar, kada su podsticali većinu katoličkih careva na rat, hladno razmišljali o posledicama svog čina: opštem sukobu koji će postaviti srednjoevropska carstva protiv Francuske i Rusije.

Oni su vjerovali da su tačno procijenili snagu različitih uključenih snaga. Ali ono što njegova svetost i njegov saučesnik nisu predvidjeli je sudjelovanje u ratu Engleske, i konačno cijelog anglosaksonskog svijeta, učešća koje je trebalo spriječiti njihove planove, dovesti do prevage u korist Francuske i oslobođiti pravoslavno stanovništvo od bečkog jarma.

Stoga je odgovornost za zločin nesumnjivo ogroman zločin koji je tokom četiri godine trebao baciti u mrtvačnicu milione hrišćanskih leševa, sav cvijet evropske mladosti, a zločin utoliko odvratniji što je bio sa potpunim predumišljajem.

Može se reći sasvim konkretno da je 1914. rimska crkva započela pakleni niz ratova. Tada se danak u krvi, koji je ona oduvijek uzimala od naroda, počeo nadimati do prave bujice.“

Navedena knjiga i druge prepune su dokaza koji dokazuju istinitost izjava koje je dao Alberto Rivera. U novijoj publikaciji *Tajna istorija jezuita*, Edmonda Parisa, takođe se spominju slične činjenice.

U knjizi, *Pedeset godina u rimskoj „crkvi“* Charlesa Chiniquyja, u izdanju *Chick Publications, Inc.*, čitamo slične činjenice. Na stranici 296 nalazimo da se Abraham Lincoln slaže s Albertom Riverom. Gospodin Lincoln je rekao:

„Ovaj rat (Američki građanski rat) nikada ne bi bio moguć bez zlokobnog uticaja jezuita. Papstvu dugujemo to što sada vidimo kako je naša zemlja pocrvenjela od krvi njenih najplemenitijih sinova. Iako su postojale velike razlike u mišljenjima između Juga i Sjevera, po pitanju ropstva, ni Jeff Davis ni bilo koji od vodećih ljudi Konfederacije ne bi se usudili napasti Sjever da se nisu pouzdali u obećanja jezuita, pod maskom demokratije, da su im bili na raspolaganju novac i oružje rimokatolika, čak i oružje Francuske, ako bi nas napali.“

Sama istorija svjedoči o činjenici da iz njenih zlokobnih ruku kaplje krv nevinog mnoštva. Rivera je u pravu. Isusovci su stajali iza 1. svjetskog rata, baš kako on tvrdi.

Optužba br. 7: Dr Rivera griješi u svojoj tvrdnji da su jezuiti pripremali Rusku revoluciju i pomagali Marksu, Engelsu, Trockom, Lenjinu i Staljinu da uvedu komunizam kako bi uništili pravoslavnu crkvu.

Odgovor: Ne možemo poreći da su rusku revoluciju postavili vanjski interesi. Nijedan pokret naroda neće uspjeti protiv moderne vojske bez vanjske pomoći. Stara vremena Robina Huda, kada bi nekolicina pobunjenika mogla poremetiti pravilno obučenu vojsku, su završena.

Danas bilo koja pobunjenička sila koja želi biti uspješna mora imati mnogo modernog oružja. Problem je kako doći do njega. Oni ne mogu sami proizvoditi oružje; niti ga je moguće zauzeti u dovoljnim količinama od neprijatelja.

Savremeni primjeri za to su Vijetnam i Avganistan. Komunisti u Vijetnamu su uspjeli samo zbog masovnih ruskih isporuka naoružanja u sjevernovijetnamske luke. Antikomunističke snage u Avganistanu ne mogu uspjeti bez ograničene vanjske pomoći.

Tako je bilo i 1917. godine. Bez vanjske pomoći, komunistička revolucija bi brzo propala. *Wall Street i boljševička revolucija*, dobro dokumentovana knjiga Anthonyja Suttona, pokazuje kako je novac prebačen iz njemačkih i američkih banaka preko švedskih banaka u Rusiju za upotrebu boljševika.

Postavlja se pitanje ko su bile sile sa dovoljnim interesom za komunistički pokret koje su mogle poslati velike količine novca i dovoljno oružja da im pomognu do pobjede? Vidi *Nacionalno samoubistvo*, A. Suttona, stranica 76! Opšte objašnjenje je da je njemačka vlada htjela pomoći boljševicima u moći kako bi otkončali rat.

Po ovom pitanju može se reći puno, ali vrijeme ne dopušta. Riverine tvrdnje o tajnoj sili koja stoji iza boljševičkog pokreta, koje imaju više smisla od većine ostalih, potvrđuje i Avro Manhattan u svojoj knjizi *Vatikanske milijarde*. Na stranicama 124-125 on piše ovo:

„Zbacivanje carističkog sistema donijelo je sa sobom neizbjegno rušenje uspostavljene pravoslavne crkve. Vatikanu, koji je ratovao protiv pravoslavne crkve od jedanaestog stoljeća, propast njenog milenijskog rivala bila je predobra da bi bila istina. Zlo boljševizma moglo bi se na taj način prihvati s obzirom na to da je uništilo Pravoslavnu crkvu – s tim da, s jednom odredbom, treba dati katoličkoj crkvi slobodne ruke da jednom zauvijek završi zadatak uklanjanja pravoslavlja u Rusiji.

Dogovor je prihvaćen i tako je došlo do toga da su, dok je Vatikan kritikovao boljševizam, boljševici u Kremlju i vatikanske diplome u Rimu započeli tajne pregovore. Lenjin se složio s papom. Uspostavljene su mašinerije. Papske komisije, neke na čelu s američkim prelatima, otpremljene su u boljševičku Rusiju, maskirane u misije za pomoć od gladi i slično.

U Rimu i drugdje su katolički sveštenici dobili ubrzane poduke iz ruske pravoslavne teologije i rituala. Grandiozne šeme su projektovane za preuzimanje pravoslavne crkve i svega ostalog, uključujući potraživanja za njezino nekadašnje bogatstvo i zemlje; to je trebalo postaviti naprijed u kasnijoj fazi, nakon što bi katoličanstvo zavladalo.“

Razlog zbog kojeg je sporazum propao može se pripisati parametovanju Lenjina, koji je na kraju prozreo stvarne motive Vatikana. Ako vam je stalo da pažljivo pročitate cijelo poglavlje gore spomenutih knjiga i *Wall Street-a i boljševičke revolucije*, vidjećete kako se pojavljuje slika koja je ugodno blizu tvrdnjama Rivere; da su jezuiti postavili Rusku revoluciju.

Optužba br. 8: Pogrešno je reći da su jezuiti napisali Hitlerovu knjigu *Mein Kampf* kao dio njihovog glavnog plana da Hitler preuzme Njemačku.

Odgovor: Rivera sigurno nije usamljen u ovom uvjerenju. Andrew Sinclair na 9. stranici svoje knjige „Velika tiha zavjera“ kaže:

„Ko je napisao *Mein Kampf*? *Mein Kampf*, nacističku bibliju, trebao je napisati Hitler, ali Otto Strasser u *Hitler i ja* kaže da je *Mein Kampf* napisao rimokatolički sveštenik, otac Bernhardt Stempfle, iz bilješki koje je Hitler dostavio. Otto Strasser, rimokatolik, bio je jedan od osnivača Naciističke stranke; Stempfle, zloglasni antisemit, bio je član Rimokatoličkog reda Svetog Jeronima.“

Isto učenje nalazimo u *Tajnoj istoriji jezuita* Edmonda Parisa. Na stranici 138 čitamo sledeće:

„Firer je na vlast došao zahvaljujući glasovima katoličkog

centra, samo pet godina prije, ali većina ciljeva cinično otkrivenih u *Mojoj borbi* već je ostvarena; ovu knjigu, drski izazov zapadnim demokratijama, napisao je jezuitski otac Stempfle i potpisao Hitler. Jer, kako mnogi zanemaruju tu činjenicu, upravo je Družina Isusova usavršila poznati pan-njemački program kako je izložen u ovoj knjizi, a firer ga je podržao.“

Ovdje iz pera dva pouzdana vanjska izvora informacija imamo potpuno istu tvrdnju koju iznosi i Rivera. Još jednom, ovo nije divlja tvrdnja jednog čovjeka, to je uobičajena istorija, dostupna svima koji žele proučiti i saznati.

Optužba br. 9: Pogrešno je zaključivati da su jezuiti pokrenuli novu inkviziciju i nastavili napore na uništavanju Jevreja dovođenjem Musolinija, Hitlera i Franka na vlast.

Odgovor: Na stranici 15 *Vatikan protiv Evrope*, Edmonda Parisa, čitamo:

„1922. papa Pije XI navukao je tijaru. Papstvo je izgubilo prvi rat; spremalo se pripremiti se za drugi. Što se događalo u Evropi između dva masakra? U Italiji su se vodili tajni pregovori između papskih agenata i Musolinija, ‘čovjeka proviđenja.’ Sveštenik, Don Sturzo, poglavatar Katoličke grupe, imao je puna prava glasajući za Dućea u novembru 1922. Tada je uslijedio Lateranski ugovor, koji je zapečatio uniju fašizma i papstva, osvajanje Etiopije – blagoslovljeno od sveštenstva – i na Veliki petak 1939. agresije na Albaniju.

U Njemačkoj su papski nuncijo u Berlinu, mons. Pacelli i Franz von Papen, tajni komornik pape, zagovarali ‘uniju s Rimom’ i koncentrisali se na svrgavanje Weimarske Republike. Njemački katolici bili su neprijateljski raspoloženi prema nacizmu, ali bili su obaviješteni da je i sam papa ‘naklonjen Hitleru’.

Zbog toga je Katolički centar, osovina svih parlamentarnih većina, glasao za Hitleru 30. januara 1933. godine.

Nakon ove akcije odmah je, kao i u Italiji, uslijedilo zaključivanje Konkordata koji je bio najpovoljniji za rimsku crkvu. Njemački episkopat zakleo se na vjernost fireru i katoličkim omladinskim organizacijama u kombinaciji s nacističkim ... U Španiji, Djevica se pojavljivala tu i tamo, a Hristove slike slivale su suze. To su bili nepogrešivi znakovi da Republika i njen nečastivi režim neće dugo trajati.

31. marta 1934. godine potpisana je Rimski pakt i obećana podrška Musoliniju i Hitleru za pobunu. ‘Sveti rat’ je izbio. 1937. godine, usred rata, Vatikan je dao nepoštено priznanje Frankovoj vlasti, njihovom nosaču mača, koji je kasnije trebao biti odlikovan Vrhovnim Hristovim redom: ‘Blagoslovljeno oružje ako jevanđelje cvjeta za njima!’ Uskoro je Katolička akcija trebala širiti svoju tiraniju po uništenoj zemlji. Pax Christi!“

Na stranici 96 iste knjige čitamo izjavu Franza von Papena, apostolskog nuncija – to jest, svjetovne grane pape Pija XI. Pod naslovom, „Katolici i hrišćanski socijalisti glasaju za Hitlerovu diktaturu“, fon Papen piše:

„Uveče 30. januara 1933. godine, na dan kada je konstituisan kabinet, stajao sam iza Hitlera na balkonu nove kancelarije. Gledali smo beskrajnu povorku, stotine hiljada ljudi koji su, s bakljama u rukama, marširali pored Hindenburga i Firera. Hitlerovo je lice bilo ushićeno i kad se okrenuo da mi govori, začuo se jecaj u njegovom glasu. ‘Kakav silan zadatak smo sebi zadali, Herr von Papen!’

Bio sam sretan što sam se mogao složiti... ‘Vi ste vojnik, Herr von Papen’, rekao mi je, ‘pa znate da se uvijek mora marširati s najvećim i najjačim bataljonima. Ako vi i ja marširamo zajedno,

sigurni smo u većinu, a time i u uspjeh!”“

Da, zaista, Hitler je marširao s najjačim bataljonima; marširao je kao romanista u rimokatoličkoj vojsci! Iz Parisovih knjiga moglo bi se prikupiti mnogo vrednijeg materijala, ali obratimo se drugom autoru koji će provjeriti Riveru.

Sada pogledamo knjigu *Petrova grobnica nedavno otkrivena u Jerusalimu*, autora F. Paula Petersona. U njegovom četvrtom izdanju, 1971., stranica 63, rečeno nam je:

„Ali neki će reći da katoličanstvo vjeruje u Boga. Kako oni zaista mogu vjerovati u Boga i ubiti 69 miliona ljudi i nastaviti ubijati hrišćane do danas u Meksiku, Kolumbiji i Španiji?

Čak je i Hitler bio katolik kao i svi njegovi generali i savjetnici. Je li papa ikada izopštio Hitlera ili nekoga od njegovih generala za ove zločine? Nikada! Zapravo, kao što sam napisao u svojoj knjizi *Uspon i pad rimokatoličke crkve*, Papa je bio jednako toliko u Drugom svjetskom ratu koliko i Hitler i katolik Musolini i stoga jednakо kriv za ubistvo šest miliona Jevreja. U stvari, pape su bili u ili su podsticali većinu, ako ne i sve evropske ratove kroz vjekove.“

Pogledajmo ponovo knjigu Avra Manhattana, *Vatikansko-moskovsko-vašingtonski savez*. Iz poglavlja „Svastika i trostruka tijara“ saznajemo:

„1929. godine fašistička vlada Italije i Vatikana potpisali su Lateranski sporazum, a Musolini je crkvi dodijelio izvanredne privilegije koje je tražila. Svi italijanski biskupi morali su položiti zakletvu na vjernost Il Dućeu (član 20. Konkordata). Crkva je okrenula leđa socijalizmu, bilo marksističkom ili tobože kataličkom, stajući na stranu antikomunističkih političkih snaga u Evropi.

Najenergičniji i najmoćniji od njih bio je nacizam. Vatikan je

pomogao Hitleru da stekne vlast, a zatim mu je pomogao da učvrsti svoje držanje Njemačke. To je učinjeno dijelom savjetovanjem Katoličke stranke Njemačke da glasa za nacističke kandidate.

Katolički glas dao je Hitleru većinu koja mu je bila potrebna za pravno formiranje vlade 1933. godine. Pored toga, Vatikan je naredio katoličkim članovima parlamenta Reichstaga da podrže zakonodavstvo koje Hitleru daje moć da vlada dekretom. Ova mjera je Hitleru dala diktatorsku moć koja mu je bila potrebna da uništi njemačke komuniste.

Nakon donošenja zakona, Vatikan je naredio njemačkoj katoličkoj stranci da se raspusti, kao što je prethodno zapovjedio svom italijanskom kolegi davne 1927. Kao odgovor na vatikansku direktivu, njemačka katolička stranka demobilizirala se u ljeto 1933.

Čitava vatikansko-hitlerovska pogodba vodila se u tajnosti prije nego što je Hitler postao njemački kancelar u januaru 1933. U junu iste godine Hitler i Vatikan potpisali su Konkordat, pod kojim se crkva zaklela na vjernost nacističkom režimu. Evo riječi tog teksta: ‘Kunem se i obećavam da će poštovati legalno konstituisanu, tj. Nacističku vladu. Nastojaću izbjegći sve štetne radnje koje bi je mogле ugroziti’ (član 16. Konkordata).

Ubrzo nakon toga, katolik Franz von Papen, drugi Hitlerov zapovjednik, vrlo je jezgrovito izrazio suštinu Hitlerovsko-Vatikanskog saveza u ovim riječima: ‘Treći rajh’, rekao je, ‘prva je sila koja ne samo da priznaje, već u praksi primjenjuje visoke principe papstva’ (Der Volkischer Beobachter, januar, 1934).“

Dopustite mi sada da dokažem iz knjige *Velika tiha zavjera*, Andrewa Sinclaira, da su i Rivera i Chick u pravu u onome što govore.

Stranica 7. te brošure pita: „Je li Hitler bio rimokatolik?“ Hitler, Austrijanac, a ne Nijemac, bio je plod rimokatoličkog „obrazovanja“; njegovi roditelji su bili toliko usko povezani da je za brak bila potrebna biskupska dispenzacija. Rođen je u hotelu Zum Pommer u Braunau, Austrija, 20. aprila 1889. Rođen je, kršten i odgojen kao rimokatolik.

Dr Henry Picker, autor knjige *Hitler fenomen*, engleski prevod, objavljen 1974. godine, pridružio se uskom krugu Hitlerovih bliskih osoba 1942. Stranica 8 Pickerove knjige kaže:

Hitler „nikada nije napustio crkvu, uvjek je precizno plaćao crkvenu dažbinu ... Još od vremena kada je bio dječak zbora u samostanu Lambach, divio se rimskoj crkvi s njenom organizacijom, ceremonijama, simbolima i transparentima. Kopirao ih je za svoje privremeno služenje do najsitnijih detalja.“

Još jedno zanimljivo pitanje postavljeno je i odgovoreno na stranici 8 knjige *Hitler fenomen*:

„Gdje je osnovana nacistička stranka? Osnovana je u rimokatoličkoj Bavarskoj (naglašavajući njihovo), njemačkoj Irskoj; sjedište joj je bilo u Minhenu, u njemačkom Dablinu.“

Vratite se sada Sinclairovoj knjižici, stranica 10:

„Kada je Hitler postao kancelar, koji je bio njegov zamjenik? Baron Konstantin von Neurath, rimokatolik, bio je prvi Hitlerov ministar spoljnjih poslova.“

Okrenite jednu stranicu dalje i pročitaćete:

„Ko je bio glavni nacistički propagandista? Broj jedan lažov Nacističke stranke, nacistički ministar propagande, šef štampe, radija, pozorišta itd., bio je dr P.J. Gebels, takođe rimokatolik. Konstantin, vojvoda od Bavarije, rimokatolik, rekao je u svojoj knjizi „Papa“, stranica 77, da je Gebels stekao jezuitsko obrazovanje, pohađao akademiju u katoličkoj Rajni i stipendiju za

svoje obrazovanje dobio od katoličke institucije.“

Sinclair nastavlja: „Gebelsa su obučavali najdrskiji lažovi na svijetu.“

Ponovo citiramo sa stranice 15 istog izvora:

„Da li je Bormann bio rimokatolik? Predstava VIKAR, Rolfa Huchhutha, nije fikcija; ona je istorijski precizna kao i bilo koja druga knjiga iz istorije. U američkom izdanju drame, Huchhuth daje 66 stranica dokumentacije. To je već odavno poznato da je Gebels studirao za sveštenstvo. Austrijski fašista Dollfuss takođe je studirao za sveštenstvo. Ali Rolf Huchhuth kaže: „Hitler, Gebels, Bormann, Kaltenbrunner, Hoess ... studirali su za sveštenstvo.“

Dakle, Rivera nije pogriješio u svojim tvrdnjama. Govorio je čistu istinu, kako to potvrđuju mnogi ugledni izvori. Međutim, moramo priznati, sigurno možemo razumjeti zašto je rimokatolička institucija toliko uznemirena da on iznosi na vidjelo ove posebne činjenice iz istorije.

Optužba br. 10: Pogrešno je reći da su logore smrti vodili rimokatolički sveštenici i redovnici i da su slijedili politiku inkvizicije za ispitivanje jeretika.

Odgovor: „I sam Hitler često je izjavljivao da mu je mentor u antisemitizmu bio glavni rimokatolički šef laik-dirigent političkog rimokatoličanstva u Austriji, dr Karl Lueger, glavni poglavatar iz Beča i lider Hrišćanske socijalne stranke.“

Opet iz *Hitler fenomen*, stranica 11:

„Ko su bili glavne nacističke ubice? Himler, šef Gestapoa; Hajdrih, njegova desna ruka; Kaltenbruner, koji je naslijedio Hajdriha; Miler i Frank, svi rimokatolici rođenjem i odgojem.

Hoess, zapovjednik zloglasnog Aušvica, takođe je bio rimokatolik. Prvi koncentracioni logor osnovao je Himler u Dachauu,

u Minhenu.

Hajnrih Himler imao je ujaka koji je bio jezuitski sveštenik. Ovaj jezuita – Himlerov direktor? – uhapšen je na kraju rata, ali nije mu se sudilo. Jednog jutra pronađen je mrtav u svojoj celiji. Himler je, poput Geringa, prevario vješala samoubistvom, ili se barem tako vjerovalo.“

Charles Wighton, autor Hajdrihove biografije, *Heydrich*, na 26. stranici piše da:

„Suprotno uvriježenom vjerovanju da je Hajdrih sjevernonjemački protestant, on je, kao i većina ostalih nacističkih vođa, po rođenju bio rimokatolik. Egzekutor Hajdrih rođen je, kršten i odgajan kao rimokatolik u Halleu. Njegov otac, protestant, promjenio je vjeru kada se oženio dobrostojećom Hajdrihovom majkom.“

Sad su ove činjenice dovoljno jasne i u njih je prilično lako povjerovati, posebno protestantima koji poznaju romanizam kao okrutno i krvavo čudovište kakvo on sasvim sigurno jeste. Mnogo toga što je navedeno u Sinclairovoj knjizi može se provjeriti iz drugih pouzdanih izvora, kao što je **Tajna istorija jezuita**.

Međutim, kako ne bi mogli biti optuženi za korišćenje samo jednog izvora, dokazaćemo valjanost Riverine tvrdnje i iz dodatnih izvora.

Na stranicama 240-241 knjige *Vatikan protiv Evrope* čitamo:

„Što se tiče Francuske, mi nemamo poteškoća da povjerujemo da je status Jevreja koji je izradila vlada dobio vatikanski *nihil obstat*.³⁶ S tim u vezi, Leon Poliakov isporučuje nam izvadak bilješke Leona Berarda, veleposlanika pri Svetoj Stolici,

³⁶ Rimokatolički sertifikat da knjiga nije otvorena za primjedbe na doktrinarnim ili moralnim temeljima.

maršalu Petainu: ‘Izjavio sam da mi nikada u Vatikanu nije rečeno ništa što bi se moglo protumačiti kao kritika ili neodobravanje Svetе Stolice u vezi s tim zakonodavnim i regulatornim aktima.’ I dodaje: ‘Uglednici katoličke crkve odbili su predlog za zajedničku akciju, koji je formulisala Protestantska crkva Francuske u vrijeme racija (protiv jevrejskih) u ljetu 1942. godine.’“

Autor zatim opisuje kako su hiljade jevrejske djece uhapšene i poslane u logore smrti. Zaključuje taj odjeljak na stranici 241 ovim riječima:

„To jasno pokazuje da su ova hapšenja bila predmet odluke Vičijeve vlade. Sad smo već vidjeli da ova vlada nije donijela odluku po tom pitanju bez pristanka rimske kurije. Moramo li naglasiti očigledan zaključak??“

Stranice 238-239 gore spomenute knjige pokazaće vam da je nacistički pohod na Rusiju bio moderni krstaški rat, postavljen da preobrati ili kazni sve jeretike, baš kao i inkvizicija.

Preobraćenje Rusije, što se Rim nadao postići boljševičkom revolucijom, sada je pokušano upotrebot strane vojske.

„Grof Halke von Ledochowski, jezuitski general, bio je raspoložen da na zajedničkim osnovama antikomunizma organizuje određeni stepen saradnje između njemačke tajne službe i jezuitskog reda...

Von Ledochowski je predstojeću ratnu situaciju između Rusije i Njemačke smatrao neizbjegnom ... A Baseler Nachrichten (27. marta 1942.) nije oklijevao napisati: ‘Jedno od pitanja koja proizlaze iz njemačke aktivnosti u Rusiji koja je od najveće važnosti za Vatikan, pitanje je evangelizacije Rusije.’

To potvrđuje i sam otac Duclos u knjizi odobrenoj za štampu – ‘Tokom ljeta 1941. Hitler je apelovao na sve hrišćanske snage

... (on) je ovlastio katoličke misionare da odu na nova istočna područja...

Niti se zaboravilo da su u Francuskoj kardinal Baudrillart i mons. Mayol de Luppe regrutovali L.V.F. za krstaški rat protiv Rusije.”“

Optužba br. 11: Pogrešno je zaključivati da su jezuiti formirali i vodili zastrašujuće ustaške odrede smrti u Jugoslaviji.

Odgovor: Što se tiče rimskog progona „jeretika“ u Jugoslaviji, imamo toliko materijala da se teško odlučiti šta citirati, a šta izostaviti.

Započeću s knjižicom *Halapljivi vukovi* pokojne gospodice Monice Farrell, preobraćene rimokatolkinje. Na prednjoj korici čitamo:

„Ovo je evidencija mučenja i ubistava koja je u Evropi 1941–1943. počinila vojska katoličkih aktivista poznatih kao ustaše, predvođena redovnicima i sveštenicima, a u njima su čak sudjelovale i časne sestre. Žrtve su stradale i umrle zbog uvjerenja i slobode savjesti. Najmanje što možemo učiniti je pročitati zapisnik o njihovim patnjama i imati na umu da se to dogodilo ne u mračno doba, već u našoj vlastitoj PROSVJETLJENOJ generaciji. Ustaše su drugo ime za Katoličku akciju.“

Umjesto da citiram opise jezivih pokolja, kojih je knjiga puna, citiraću dokaze protiv Rimske institucije.

„Još dodatnih dokaza nalazi se u izvještaju sedam istaknutih protestantskih duhovnika, koji su putovali iz SAD-a u Jugoslaviju kako bi sami istražili i izvještavali sunarodnike o svojim nalazima. Ovih sedam istražitelja bili su: dr G.E. Shipley, urednik *The Churchman*, dr E.S. Burke, urednik *Sion's Herald*, iz

Bostona, metodista, dr G.W. Buckner, mlađi, urednik *World Call*, iz Indianapolsa, Hristov učenik, dr P.P. Elliott iz Prve prezbiterijanske crkve u Brooklynu Dr. S. Trexler, bivši predsjednik luteranskog sinoda u New Yorku, vlč. C. Williams, direktor Instituta za primijenjenu religiju, Birmingham, Alabama, vlč. W.H. Melish iz crkve Svete Trojice, biskup.“

U svom izvještaju oni kažu:

„Među dokumentima koje smo pregledali bio je veliki broj službenih rimokatoličkih novina i časopisa, koji su iskreno pričali priču iz mjeseca u mjesec, o nadbiskupovoj (riječ je o Stepincu, koji je bio primat katoličke crkve u Jugoslaviji) saradnje sa nacističkim snagama. Činilo se očiglednim da je razlog za ovo iskreno bilježenje takve saradnje bio uvjerenje da će Njemačka pobjediti u ratu. Dokumenti su pokazali da, kad su se Italijani i Nijemci uvukli u Jugoslaviju, bande iz podzemlja prethodno organizovanih rimokatoličkih laika, nazivajući sebe ‘križarima’, a uz pomoć pojedinih sveštenika i militantnih monaha, ustali su kako bi primili osvajače...“

Pavelić i Koternik su uz pomoć svojih njemačkih, italijanskih i ‘križarskih vojnika’ nastavili sa sprovođenjem njemački sponzorisanih rasnih programa, a koji su zagovarali učvršćivanje hrvatske zajednice eliminacijom takvih manjina kao što su Jevreji i Cigani, smanjujući broj Srba koji žive u Hrvatskoj i primoravajući one koji su ostali da se obrate u rimokatolike.

Gotovo 70.000 od 80.000 Jevreja u cijeloj zemlji ubijeno je ili prisiljeno na bijeg, oduzeta im je imovina. 240.000 Srba postalo je vizantijskim rimokatolicima preko prisilnih preobraćenja, na patnji od smrti. Oni koji su se opirali strijeljani su ili izbodenici nožem i njihova tijela bačena u masovne grobnice, koje su naknadno pronađene i otvorene.

Vidjeli smo stotine izjava pod zakletvom koje su svjedočile o tim zločinima, a koje su napravili rođaci ili očevici, a u nekoliko slučajeva i preživjeli. Imovina srpske crkve je zaplijenjena i predata rimokatoličkim župama i samostanima... U ukupnoj borbi u Jugoslaviji je stradalo 1.700.000 muškaraca, žena i djece.“

Mogao bih lako nastaviti citirati odlomak za odlomkom iz ove izvrsne male knjige koju je napisao istinski Božji svetac, a sve će to potvrditi tačno ono što govore Alberto Rivera i Jack Chick.

Zaključićemo pozivanjem na dobro dokumentovanu knjigu, *Holokaust u Nezavisnoj državi Hrvatskoj*, dr Laze M. Kostića, u izdanju Liberty – Chicago, 1981:

„U svom izvještaju Ribentropovom ministru spoljnih poslova u Berlinu od 24. septembra 1941., dr Gerstenmeir je rekao: ‘Pravoslavni krugovi u Srbiji duboko su ogorčeni hrvatskim ponašanjem. Ustaše su prisilile desetine hiljada Srba u Hrvatskoj da prihvate katoličku vjeru. Onim pravoslavcima koji su se opirali ili su masovno prezvali grlo (to treba shvatiti doslovno) ili im je oduzeta sva imovina i protjerani su, potpuno osiromašeni.’“

Ponovo na stranici 18 čitamo:

„Na dnevnom redu bilo je masovno protjerivanje ili prisilno prevođenje pravoslavnih na rimokatoličanstvo. Sve mjere, usmjerenе na uklanjanje srpskstva u Hrvatskoj, sprovodile su se pod sloganom kojeg je izgovorio jedan od hrvatskih ministara: ‘Masakrirat ćemo prvu trećinu Srba, protjerati drugu trećinu iz zemlje i natjerati zadnju trećinu da prihvati katoličku vjeru, nakon čega će ih apsorbirati katolički element.’ Dakle, najzvaničniji njemački krugovi koji su u to vrijeme bili osobno prisutni u Hrvatskoj priznaju da:

a) Desio se masakr nekoliko stotina hiljada Srba:

b) Službena hrvatska politika trebala je izvršiti nestanak Srba iz Hrvatske. Jednom riječju, „genocid“.

Mnogo gore navedenih podataka potvrđeno je u dvije knjige: *Ustaši pod južnim križem*, autora M. Jurjevića, u izdanju M. Jurjevića. Drugi izvor je dobro dokumentovana knjiga *This is Artukovic*, koju je u Australiji stampao *Covenanter Press* za protestantske publikacije.

Sad ću opisati neke fotografije koje su uključene u Kostićevu knjigu.

Str. 262: Tri leša, od kojih je jedna žena koju su ubile kataličke ustaše.

Str. 263: Ustaše nose odrubljenu glavu srpskog pravoslavnog sveštenika.

Str. 264: Dvije slike: Seljak kopa vlastiti grob. Sadistički ustaše pokazuju mu nož kojim će ga ubiti. Nakon završetka posla.

Str. 267: Ustaša sa sadističkim osmijehom na licu, sjekirom čovjeku odrubljuje glavu.

Str. 267: Šef hrvatskog SS-a, ubica Pavelić, usred je hrvatskog katoličkog sveštenstva u aprilu 1942.

Str. 277: Vođa ustaša, Pavelić, među hrvatskim redovnicima franjevcima.

Str. 278: Franjevac, Filipović, kao sveštenik, a na drugoj slici, u ustaškoj uniformi, kao zapovjednik koncentracionog logora Jasenovac.

Sada ćemo opisati neke slike iz knjige *Vatikan protiv Evrope*. Na stranicama 224 i 225 ima nekoliko slika koje prikazuju:

1. Porodični sastanak papskog legata Markona u kući Pavelića, ubice.

2. Nadbiskup Stepinac i papski legat Markone prisustvovali

su vojnoj paradi u Zagrebu, okruženi italijanskim, njemačkim i ustaškim oficirima.

3. Rimokatoličko sveštenstvo „blagosilja“ zastavu svastike.

Optužba br. 12: Neistinito je reći da su jezuiti: 1) pripremali petu kolonu u savezničkim (neosovinskim) državama; i 2) pripremali tajne ćelije komandosa u SAD-u.

Odgovor: *Vatikansko-moskovsko-vašingtonski savez* Avra Manhattana na stranici 265 kaže:

„Govoriti o katoličkim petokolonašima zvuči diskriminatoryno. Ipak, prije jedne generacije, katoličke manjine pomogle su uništiti demokratsku Evropu. To su učinile sarađujući sa Hitlerom.“

Na stranici 266 iste knjige čitamo:

„Opet, ko su bili okupljeni unutar Trojanskih konja kako bi pomogli Hitleru da sruši političke, pa, da, čak i vojne strukture Belgije i Francuske? Još jednom pronalazimo pojedine katoličke vođe ili katoličke skupine usko povezane sa hijerarhijama, a time i sa Vatikanom i papom Pijem XII... U Francuskoj upoznajemo papinog viteza Pjera Lavala, isusovačkog školovanog generala Weyganda i još jednog istaknutog katolika, maršala Petaina. Da li su aktivne katoličke manjine koje su doprinijele raspadu evropske demokratije, mogle to isto učiniti u Sjedinjenim Državama.“

Za potvrdu gore navedenog pogledajte stranice 140-141 knjige *Vatikan protiv Evrope*. Za tajne jezuitske „ćelije komandosa“ u SAD-u, pogledajte stranicu 139 *Tajne istorije jezuita*.

Ponovo su se pokazale tačne tvrdnje Rivere i Chicka. Hvala Bogu za one koji imaju hrabrosti dati do znanja istinu o ovom velikom neprijatelju slobode i hrišćanske pravednosti – Rimokatoličkoj crkvi.

Antichrist Information Center
P.O. Box 175, Compton Park, CA 91303

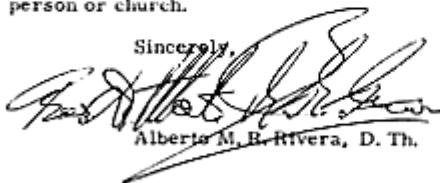
January 30, 1980

To Whom it May Concern:

I have been requested to make a statement concerning the validity of the account of my life story in the book, "Alberto," published by Chick Publications, Inc.

"Alberto" is a true and actual account, and I will face a court of law to prove the events actually took place. I hereby challenge anyone who would refute or try to prove the facts and information in this book are untrue. I will defend every statement made regardless of the embarrassment it may cause any person or church.

Sincerely,

Alberto M. B. Rivera, D.Th.

A NON-DENOMINATIONAL, NON-PROFIT, CHRISTIAN ORGANIZATION

The Watchtower of the Christian faith to inform you of the prophetic works of the antichrist in preparation for his marriage with his bride, the harlot and mother of harlots. [Rev. 13:17]

Izjava Alberta Rivere kojom potvrđuje da su svi navodi o njemu izneseni u izdanjima Chick Publications istiniti.

Taktika

Većina optužbi protiv Alberta Rivere bili su direktni napadi na integritet i valjanost njegove tvrdnje da je bio rimokatolički jezuita i da su njegova iskustva bila istinita. Ovaj pristup je bolje opisati kao ubistvo likova. Obično ga u očaju koriste ljudi koji ne mogu pošteno opovrgnuti činjenice.

Oni koji koriste ovaj pristup da bi kritikovali dr Riveru, obično započinju svoj niz laži ovako: „Detaljna istraživanja su pokazala...“ Povremeno pokušavaju dodati valjanost svojim tvrdnjama povlačeći citate iz kompromitujućih ekumenskih „hrvičanskih“ publikacija koje ne žele uvrijediti Rimokatoličku crkvu.

Činjenica da je Rim pribjegao opakim i nemilosrdnim pokušajima ubijanja lika protiv Alberta Rivere jedan je od najsigurnijih dokaza da su tvrdnje koje je iznio o Rimu tačne. Da su njegove tvrdnje bile lažne, katolička hijerarhija bi prije godina dokazala da je pogriješio i sigurno bi izbjlijedio poput zalazećeg sunca. Vidite, sama Rimska crkva svojim djelovanjem dokazuje da Rivera govori istinu.

Vjerska svjetina u Isusovo vrijeme mrzila ga je jer je razotkrio njihov grijeh. Današnja religiozna gomila će i vas prezirati ako počnete osvjetljavati njihove grešne puteve. Alberto Rivera je živi dokaz. Razmotrite ovaj dio Svetog pisma:

„Jer ko čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti, da se njegova djela ne bi razotkrila.“ (Jovan 3:20)

Nije ni čudo što je vođena tako opaka propagandna kampanja protiv dr Rivere. Ko je rasvijetlio više rimske opake tame od ovog čovjeka?

Ko laže?

Vrlo je zanimljivo da bi katolička crkva optužila dr Riveru za laž, jer kad je riječ o iznošenju otvorenih laži, Rim predvodi. Koliko povjerenja možemo imati u rimsko poricanje Rivere? Nimalo, posebno s obzirom na sledeće, što dolazi iz Lekcije 17 – „Ljubav i služenje čovjeku“ iz Katoličke religije u izdanju Katoličkog istražnog centra, Maroubra, N.S.W. 1979. U njemu se kaže:

„Ponekad je dopušteno prikrivati istinu ili njen dio. Postoje prilike kada bi bilo štetno za sebe ili druge reći cijelu istinu. Nije grešno davati dvomislene izjave ili mentalno rezervisati određena pitanja kao kad osobu veže tajnost ili je ispituje onaj koji nema pravo na određene informacije.“

Dakle, Rim kaže da im je dopušteno lagati kad to najbolje odgovara njihovim ciljevima, ali ipak osuđuju Riveru zbog lažljivosti. Osim što su licemjerni, njihov se položaj ruga spisima:

„...svi lažljivci završiće u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt.“ Otkrivenje 21:8

„Lažljive su usne odvratne Gospodu...“ Izreke 12:22

„Ima šest stvari koje Gospod mrzi, a sedmo je odvratno duši njegovoj: ohole oči, lažljiv jezik i ruke koje prolivaju nedužnu krv...“ Izreke 6:16,17

U svjetlu izjave Rima o laganju, ponovo pitam – koliko možemo vjerovati njihovim tvrdnjama o Riveri? Veoma jednostavno. Nimalo.

Dokaz da Katolička crkva zaista vjeruje da je dopušteno „skrivati istinu“ može se naći u njihovim brojnim lažnim i nebiblijskim doktrinama. Evo samo nekoliko:

1. Da je Marija Posrednica između Boga i ljudi ... laž. (1. Timoteju 2:5)
2. Da je Marija, Isusova majka, bezgrešno začeta ... laž. (Rimljanima 3:23)
3. Da sveštenik može oprostiti grijeha ... laž. (1. Jovanova 1:9)
4. Da je Petar bio prvi papa ... laž. (Djela apostolska 10:25, 26)
5. Da je Papa nepogrešiv ... laž. (Rimljanima 3:23)
6. Da novac uplaćen u njihovu kasu može pomoći dušama nakon smrti ... laž. (Jevrejima 9:27)
7. Da se spasenje može naći samo u njoj ... laž. (Jovan 14:6)
8. Da sveštenici mogu pretvoriti hljeb u živog Hrista ... laž. (Jevrejima 10:10, 12)
9. Da je poštovanje idola ispravno (tj. Raspela, krunice, kipova, svetaca, itd.) ... laž. (Izlazak 20:4-5)
10. Da „sveta voda“ može činiti čuda ... laž.
11. Da je katolička crkva siromašna ... laž. (Pročitajte *Vatikanske milijarde*, autor Avro Manhattan.)
12. Da je spasila hiljade Jevreja u Rimu tokom nacističke okupacije ... laž. (Pročitajte istinu na strani 29 knjige *Vatikanski dokumenti*.)

Dakle, nakon razmatranja ovih nekoliko laži nadahnutih Rimom (moglo bi se navesti još mnogo toga), može li bilo koja osoba zdrave pameti dati trunku vjere bilo čemu što bi ovaj zli sistem mogao reći o ljudima poput Alberta Rivere? Naravno da ne!

U stvari, išli bismo toliko daleko da kažemo da bismo, ako bi se Rim složio s Riverom u svemu što on kaže, tada bili sami vrlo skeptični prema tom čovjeku. Rimska denuncijacija nad njim

samo još više utvrđuje istinu onoga što govori.

Da li je bio jezuita?

Dokaz činjenice da je Rivera zapravo jezuita može se naći kroz nekoliko predmeta, uključujući:

- Njegova španska lična karta.
- Pismo ovlašćenja nadbiskupa Madrida – Alcala.
- Slike koje ga prikazuju u svešteničkom ruhu u parohijskoj školi.

Uz ovakav dokaz, Katolička crkva ne može jednostavno sve to odbaciti i reći da nikada zapravo nije pripadao njihovom sistemu. Dokaz je dostupan svima na raspolaganju – dokaz onolikо koliko bilo koji čovjek može proizvesti.

Zanimljivo je primijetiti da se bivši romanisti poput bivšeg misionara Maryknolla Roberta V. Juliena, bivše glavne sestre Donne Eubanks i bivšeg sveštenika Clarka Butterfielda svi slažu da su Riverine tvrdnje istinite, prema njihovom bogatom iskustvu u katoličkoj crkvi.

Još jedna zanimljiva činjenica je da mnogi bivši rimokatolici koji su istinski spašeni milošću Božjom nemaju problema da se slože s Riverinim tvrdnjama. Iz ličnog iskustva znaju kakav je rimokatolički sistem.

Čini se da su se oni hrišćani koji vjeruju u laži koje Rim širi o Riveri napili vinom njezinog bluda i ne mogu razaznati između istine i laži.

Naravno, Rimska crkva će poreći Riverino razotkrivanje njenog zlog sistema. Nije li nametnula lažne optužbe protiv Chiniquya kad ju je razotkrio? Pročitajte *Pedeset godina u „Crkvi“ Rima* i dopustite da vam ta istina stegne srce.

Šta je sa čuvenom aferom Dreyfus, koja je podijelila Francusku prije početka prošlog stoljeća? Dostavljeni su lažni dokumenti kojima su nevinog vojnog oficira osudili na doživotni zatvor. Prema Edmondu Parisu u 8. poglavlju njegove knjige, *Tajna istorija jezuita*, upravo je rimska institucija bila ta koja je stajala iza cijele bolesne afere. Biblija nam govori da očekujemo takvu reakciju od onih koji su sluge tame. Kad je Isus razotkrio lažni religijski sistem svoga vremena, bio je razapet.

Ne smije se zaboraviti da „sveta majka crkva“ tvrdi da se nikada neće promijeniti. Što se tiče njene kampanje laži i obmana, u potpunosti se slažemo s njom. Nikad se nije promijenila.

Čitajući zvučne protestantske knjige, ubrzo saznajemo da je istorija Rima bremenita primjerima upotrebe ubijanja likova da bi uništila njene neprijatelje kad ih sve ostalo nije diskreditovalo.

Mogu li protestanti opravdati ubijanje?

Da li bi istinski krvlju oprani protestanti, bilo danas, bilo u prošlosti, mogli počiniti iste gnušne zločine koje ima katolička crkva, a ne biti raskrinkani? Ispitajte istoriju protestanata:

1. Ko je od velikih protestantskih reformatora bio kriv za mučenja i ubistva desetina hiljada nevinih ljudi u prošlosti?

2. Jesu li ljudi poput Husa, Lutera, Kalvina, Noksa, Kramera, Ridlija, Latimera ili skorije, Veslija ili Vajtilda, imali evidenciju mučenja i ubistava na svoju čast? Gdje su ili kada su ti ljudi hrabro proglašili da crkva ima pravo ubijati one koji se s njima ne slažu?

3. U kojim ćeete članovima vjere u protestantskoj crkvi naći odredbu za istrebljenje onih različitog uvjerenja?

Ne smijemo brkati, na primjer, pogubljenje romanista koji su

sudjelovali u Barutnoj zavjeri, a koje je kralj Džejms naknadno kaznio zbog svojih zločina.

Ne smijemo brkati ovakve primjere sa istrebljenjem takozvanih jeretika od strane Rimske institucije. Romanisti su pogubljeni zbog zločina protiv legalne vlasti; protestanti su usmrćeni zbog vjere u Boga i Njegovu Riječ. To su dva vrlo različita spleta okolnosti.

Nikad ne zaboravimo:

- Reformatori su vapili protiv ovog zlog sistema.
- Oni koji su nedavno napustili rimske krilo slažu se s onim što Alberto kaže.

Gdje su današnji protestanti oprani krvlju? Hiljade ljudi koji su otkupljeni Hristovom krvlju trebali bi vjerno stajati uz Riveru i Chicka u njihovim naporima da razotkriju ovaj antihristov vjerski sistem.

Nikada se ne smije zaboraviti da kao denominacija Rim tvrdi da je ona jedina i istinska crkva. Ona tvrdi da je katoličku crkvu osnovao Hrist, koji je ostavio za svog naslednika Petra, papu i univerzalnog poglavara. Tvrdi da izvan nje nema spasenja. Ovo je kultizam u njegovom najarognatnijem i najđavolskijem obliku.

Do kakvog smo tužnog stanja stigli kad se navodni hrišćani koji vjeruju u Bibliju priklanjaju lažnom antihristovom sistemu poput ovog protiv čovjeka koji nastoji razotkriti njena lažna učenja.

SVJEDOČANSTVA

Moji susjedi katolici istraživali su istinu u ALBERTU i PREVARI iz vlastite crkvene biblioteke. Napustili su svoju crkvu,

objavivši nam: 'Više nismo katolici.' Albany, GA

Poslao sam svom bratu ALBERTA i PREVARU. On se dvoumio naprijed-nazad nekoliko sedmica i na kraju, slijedeći korake na začelju stripa, priznao je svoj grijeh i zamolio Hrista da ga spasi. Poput mene, i on je bio rimokatolik, ali sada je Božje djetete. Robbinsville, NC

Imao sam dva prijatelja koji su čitali ALBERTA; jedan od njih bio je ogorčen, ali sada su obojica spašeni i pohađaju crkvu koja vjeruje u Bibliju. Obojica su bili rimokatolici. Rock Hill, SC

Moj brat je hrabro uzeo mojoj majci (strogoj katolkinji) primjerak ALBERTA, zbog kojeg sam ga i ja dobio. Osjećao sam da će je to ljutiti i otuđiti. ODVELO JE NA GOLGOTU! Ona je sada u Njegovoj službi, pročitala je Bibliju od korica do korica za manje od četiri sedmice i svjedoči svim svojim prijateljima.
Laredo, Teksas

Poglavlje 2. **Privatna istraga Alberta**

Slijedi šest naslova u nizu stripova *Krstaši* (Crusaders) objavljenih u izdanju *Chick Publications*, koji se temelje na informacijama koje je dostavio bivši jezuitski sveštenik Alberto Rivera:

- ALBERTO (Alberto, prvi dio)
- PREVARA (Alberto, drugi dio)
- KUMOVI (Alberto, treći dio)
- SILA (Alberto, četvrti dio)
- JAHAČI APOKALIPSE (Alberto, peti dio)

- PROROK (Alberto, šesti dio)

Kao rezultat brojnih optužbi izrečenih protiv katoličke crkve u ovim stripovima, navodno hrišćanski mjesečnik, *Christianity Today*, pokrenuo je oštru kampanju ubijanja lika Alberta Rivere. Budući da nisu mogli opovrgnuti činjenice koje je on iznio, učinili su jedino što su mogli; diskreditovati njegovo svjedočenje napadajući ga lično.

Kako bi se utvrdilo da li su optužbe protiv dr Riverere štampane u *Christianity Today* valjane ili ne, Kanadska protestantska liga (koja ni na koji način nije povezana s Albertom Riverom ili Jakom Chickom) sprovedla je vlastitu istragu ovih optužbi. Objelodanili su svoja otkrića u izdanju njenog službenog organa, Protestantskog izazova (*The Protestant Challenge*), u septembru 1983. godine.

Ovdje smo reprodukovali dio tog izvještaja kako bismo dodatno potkrijepili činjenicu da je Alberto Rivera zapravo stvaran:

„Knjižice koje je Chick Publications proizveo u obliku stripa u saradnji sa dr Albertom M.R. Riverom (naime: ALBERTO, PREVARA, KUMOVI, SABOTAŽA, VELIKA IZDAJA i u novije vrijeme SILA) izazvale su ljutite odgovore rimo-katoličke hijerarhije na ovom kontinentu. Navedene publikacije nazvane su propagandom mržnje i postavljeni su zahtjevi da se one zabrane. To su poznati zahtjevi koji se generacijama koriste protiv onih koji su se usudili razotkriti i suprotstaviti se lažnim tvrdnjama, doktrinama i praksi rimokatoličanstva.

Te knjige su opisane od papskih predstavnika (kao i onih koje je prevarila jezuitska propaganda) kao ‘apsurdne, fanatične, komične zablude, osude iz mržnje, opasne za Hristovo djelo, odvratne, iskrivljene istine, zlim duhom nadahnute, lažne,

prljave, mrziteljske, svinjarije, razvratne, prevarne, zlonamjerne, igrajući se brzo i olako s istinom, posjednute od Satane, sramotne, kao duhovna pornografija, smeće, glupe, ružne, te kao rad za đavola, a ne za Isusa, nemoralne i nepristojne!'

Hrišćanske knjižare su nagovarane, zastrašivane i prepadane da obustave prodaju serije *Crusaders* i svakog drugog materijala koji je objavio *Chick* – čak i njegovih jevanđeoskih traktata.

U sjedištu Kanadske protestantske lige privukli smo malo više od našeg dijela pažnje, nagovještaja i prijetnji legalnim i drugim sredstvima. (S materijalom smo počeli rukovati tek kad smo postali svjesni agresivne kampanje za uklanjanje sa scene.) Dvjema knjigama zabranjen je ulazak u Kanadu po uputima direktora kanadske carine i akciza na osnovu „nemoralna i nepristojnosti“. Osporili smo tu nečuvenu akciju na sudu i nalog je ukinut.

Uloženi su napori u drugim oblastima da se uskrati upotreba pošte onima koji su nastavili slati materijal putem pošte. Upozorenici smo da se protiv nas podnosi izvještaj R.C.M.P.-u.³⁷

Prijećeno nam je imenovanjem studijskog odbora, odgovornog glavnom državnom tužiocu Ontarija, na nagovor ureda nadbiskupa R.C. iz Toronto, da utvrdi da li ALBERTO i PREVARA trebaju biti označeni kao ‘literatura mržnje,’ i uložene su odgovarajuće optužbe. Posjetila su nas dva inspektora metropolitanke policije Toronto, raspitujući se o našem sudjelovanju i govoreci o mogućnosti djelovanja protiv nas.

Nismo se potrudili sakriti bilo koju svoju aktivnost, ali smo slobodno priznali da prodajemo articke o kojima su pitali. Ponovili smo im ono što smo rekli drugima: radi bismo da se protiv

³⁷ Royal Canadian Mounted Police.

nas podigne optužnica u okviru Odjela za propagandu mržnje kanadskog krivičnog zakona.

Vjerujemo da kada bilo koja grupa pritiskom može uspješno zastrašiti sve hrišćanske prodavače knjiga u Kanadi da se suzdrže prodavati određenu literaturu, jer je ona UVREDLJIVA za neke, tada bi zasigurno neko trebao biti spreman usmjeriti pažnju na takvu prijetnju vjeri i slobodi u ovoj našoj zemlji.

Spremni smo preduzeti tu akciju.

Podsjetili su nas na mogućnost novčane kazne od 6.000,00 američkih dolara ili dvogodišnje zatvorske kazne. Insistirali smo, ako i kada se to dogodi, da niko neće platiti kaznu! Možda će ovo probuditi apatične Kanađane – i apatične hrišćane.

Očekivalo bi se da će rimokatolici (osjećajući da su napadnute njihove vlastite institucije) objediniti sve napore kako bi nadoknadili najučinkovitiju, najplodniju žetu koju spomenuta literatura može izvijestiti, ali tragičniji oblik napada od onih koji se slave u etiketi evanđeoski hrišćani zaista čine tužno čitanje!

Christian Reader, *Cornerstone* i *Our Sunday Visitor*, objavili su članak Gerija Meca (Gary Metz) pod naslovom, ‘Nestripski Alberto Rivera’, istaknuti članak u *Christianity Today*.

U novije vrijeme pojavili su se naporci Brajana Onkena u Forward-u, službenom organu Christian Research Instituta, pod naslovom ‘Alberto: Istina o njegovoj priči’. U ovoj ‘studiji’ dr Rivera, preobraćeni jezuitski sveštenik, predstavljen je kao nepoštena prevara. U Sjedinjenim Državama imenovana su područja u kojima je Alberto navodno tražen radi ispitivanja.

Ti članci zahtijevaju odgovor onih koji su ljubomorni u borbi za vjeru i očuvanju naše slobode. Zabrinuti hrišćani žele čuti odgovore na nekoliko pitanja:

Da li je Jack Chick potpuno neodgovoran izdavač?

Da li je Alberto Rivera lažni senzacionalista kakav je karikiran?

Da li je Alberto uistinu Božje oruđe za naše vrijeme da se postigne čeznuće za ponovnim probuđenjem među prevarenim rimokatolicima, tako da ih se zaista može pridobiti za Isusa Hrista kao Gospoda, Spasitelja, Posrednika i Zastupnika; za Bibliju kao Riječ Božju, autoritativnu, bez grešaka, nadahnutu i pouzdanu da sudi svim ostalim autoritetima i usmjerava ljudе da izađu iz organizacije koja je antihrišćanska?

Zašto strašno zlostavljanje i napad na ovu dvojicu braće?

Zašto neko nije postupio po nekim podnijetim optužbama? Možemo li analizirati optužbe? Zar ne možemo forenzički analizirati podignute optužbe?

Hoće li nam ljudi i časopisi, koje mnogi pozdravljaju kao autoritativne na polju evangelizacije, omogućiti da ispitamo njihove optužbe? Želimo znati imaju li uopšte slučaj!

Ako se njihove optužbe mogu logički i evidentno podržati, tako da dr Riveru moramo smatrati krivim van svake razumne sumnje, tada moramo preispitati vlastiti stav i promijeniti svoj stav da podržavamo Chicka i Riveru.

Sad – šta sadrži izlaganje, koje nam dolazi u ovim člancima? Nažalost, prihvataju ih oni koji se nikada nisu potrudili da promišljeno i temeljno istraže optužbe protiv braće.

Zavise li ove kritike o dokazima iz druge ruke, glasinama, prijavljenim informacijama, optužbama za prevaru, obično pouzdanim izvorima, obmanjivanjima, kontroverzama, uznemirenjima, upitnoj pouzdanosti, neistinama, neprekidnom lagaju, prkosu, kontradiktornom svjedočenju i domišljatosti u pokušajima da potvrde vlastitu priču? Ovo je vrsta jezika onih koji preduđuju dr Riveri.

Može li biti da je želja roditelj misli? Da li ovi optužitelji žele da su priče istinite? To su pitanja koja traže definitivno navedene odgovore; i to je ono što mi tražimo.

Ispitajte optužbe!

Ovi časopisi – na koje se toliko ljudi oslanja – daju izjave u vezi sa dr Riverom bez ikakvih dodatnih dokaza. To je toliko očito, da je teško procijeniti djela koja optužuju čovjeka.

Zamislite sada da sjedimo na Sudu i protiv Alberta Rivere podnesene su ozbiljne optužbe. Tužilaštvo daje sve od sebe da iznosi svoje optužbe i svjedoči u prilog tim optužbama.

Ako smatra da su dokazi slabi, advokat će zaključiti da nije uspostavljen nijedan slučaj i zatražiće od sudije da odbaci optužbe. Ako se sudija složi, optuženi se pušta. Pretpostavlja se da je nevin!

Želimo posmatrati optužbe i razmotriti koliko ih oni koji ih terete dobro potkrepljuju. Ako ne budu pravilno podržane u prezentacijama, molimo da se odbace i da se izvine braći koja se terete. Biblija nam govori kao hrišćanima:

‘Ne činite nasilje ni protiv koga, niti optužujte lažno. Dokazite sve stvari, čvrsto držite ono što je dobro. Protiv starijeg ne primajte optužbu, već pred dva ili tri svjedoka. Ustima dva ili tri svjedoka utvrdiće se svaka riječ.’

Jesu li kritičari pročitali Albertov opšti pregled Osnovnih koraka praćenih Rimskom hijerarhijom kako bi diskreditovali i uništili sve koji su napustili njihove redove? Jesu li nastojali razotkriti greške i zle prakse romanizma? Jesu li insistirali na tome da jezuitizam ni na koji način nije hrišćanski?

U svoju odbranu od onoga što opisuje kao klevete koje pod-

nose prijatelji i neprijatelji, Rivera skreće pažnju na ... nehrisćanske i antibiblijске optužbe voditelja Hrišćanskog istraživačkog centra (koji pažljivo izbjegava istraživanje zločina i masakra rimokatoličke institucije) kroz instrumente članaka koji se pojavljuju u *Cornerstone* i *Christianity Today*...

Iskrena, poštena osoba, čak i nehrisćanin, prepoznaće valjanost i vjerodostojnost dr Rivere kao rimokatoličkog sveštenika! Zašto su ti kritičari neprestano napadali Alberta Riveru umjesto doktrina koje on razotkriva i objavljuje?

Gospodin Metz kaže: Alberto kaže da je radio sa značajnim jezuitskim špijunima kao što su Kathryn Kuhlman i Jim Jones; ali nigdje i ni u jednom trenutku Rivera nije rekao da je radio ni sa jednim od njih!

Kritičari nam kažu da su priču o Albertu zabranili Hrišćanska reformisana crkva, izdavači Zondervan i Nedjeljni školski odbor Južnih baptista; ali nisu uspjeli priznati da mnoge kongregacije povezane sa ova tri tijela i dalje prodaju upitne stripove Krstaši.

Kritičari su propustili pitati rimokatoličku hijerarhiju zašto su uznemireni jer su članci istiniti, jer su zbog njih hiljade bivših rimokatolika pronašle Isusa Hrista kao Gospoda i Spasitelja i izšlaše iz rimske religije.

Zašto bi inače sveštenik iz indijanskog rezervata u New Brunswicku naredio vjerskom misionaru da se drži dalje od Rezervata, ako nije puno mladih odraslih ljudi čitalo Alberta kroz stribove i dolazilo Hristu? To je istina u Zapadnoj Kanadi i ponegdje u Ontariju.

Zašto kritičari nisu pitali predstavnike Rimske crkve zašto ovi zahtjevi koje trenutno postavljaju za zabranu ulaska itd., osim ako se to ne radi zbog ubrzanja mnogih njihovih ljudi u ovom izlasku iz Rima?

Zašto, konkretno, spomenuti izdavači pokušavaju ukinuti seriju ALBERTO iz svih svojih prodajnih mjesta? Jesu li pitani? Jesu li pitani da li se lokalni predstavnici Rimske crkve nisu na to žalili jer ih vrijedaju? (Ovo je bio razlog koji je dao ured nadbiskupa R.C. u Torontu.) Kritičari nam kažu: Naša istraga otkriva (Riverin) policijski dosije, njegove investicione šeme, njegovo loše pisanje čekova, njegovo kontradiktorno svjedočenje, njegovu izmišljenu školsku evidenciju i da je prijavljen za porodično zlostavljanje. Ipak, autor ovih riječi mora da je nešto zaboravio! Propustio je citirati bilo koju sudsку evidenciju (uistinu ne spominje nijednu lokaciju sudskog spisa, nijedan datum, brojeve predmeta i podignute optužnice, bez obzira na to da li je ili nije izvršeno hapšenje i došlo do konačnog ishoda navodnih iznesenih optužbi).

Prijavljeno nasilje, isječci iz novina, članci u časopisima, nekoliko pisaca članaka (svaki citirajući druge), nikada se ne smiju shvatiti kao valjani, činjenični dokazi vjerodostojni za bilo što! Kritično se spominje koledž u Španiji za koji je Rivera (kao jezuitski sveštenik) bio ovlašten za prikupljanje sredstava, kada za to nije bio propisno ovlašćen.

Članci tvrde da Rivera nikada nije bio sveštenik. Ne spominje se ime koledža ili izvor informacija koji potkrepljuju zaključke. Iz rimokatoličkih izvora službeno je potvrđeno da je dr Rivera zaista imenovan da djeluje u prikupljanju mjesecnih sredstava i sigurno to ne bi iskoristio bez provjere njegovih svešteničkih isprava!

Rečeno nam je da je jedan službenik Crkve Boga proroštva (The Church of God of Prophecy) doživio neugodnost kad je Rivera navodno napisao ček na već zatvoreni račun.

Ipak, ne spominje se mjesto službenika, dotičnih banaka, lokaliteta vazduhoplovne uprave koji se žali, jesu li pisci ikada vidjeli kopiju čeka, je li zatvoreni račun ranije postojao ili kojem uredu kojeg odjela je spomenuti ministar napisao žalbu. (Istina, tužitelji nam daju ime službenika, ali ništa drugo.)

Optužbe se sastoje od istorije pravnih zapleta, sudskih radnji, optužbi za prevaru, naloga za hapšenje, pisanja nevalidnih čekova; ipak nema podataka u vezi sa pritužbama, vitalnim detaljima, policijskim evidencijama, mjestima, ročištima. Uopšte se ne izvještava o rezultatima.

Zaista, Kanadska protestantska liga izvršila je istrage o svakoj policijskoj jurisdikciji koju su spomenuli optužitelji, i dosleđno je odgovoren, nikada nismo čuli za tog čovjeka!

Čujemo za navodne nedoslednosti, kontradikcije, nemoguće sukobljene datume; ali nikada nismo dobili izvore takvih informacija – pisma, trake, fotokopije, pojedince, intervjuje itd., Čak ni novinski isječak!

Rečeno nam je: Albertovu tvrdnju da je bio jezuitski sveštenik i biskup negiraju glasnogovornici rimokatoličke crkve. Oni navode da su dokumenti koje on izlaže kao dokaz ovog sveštenstva tek nešto više od obrazaca koji daju dozvolu za putovanje u inostranstvo.

Šta bi još neko mogao očekivati? Sigurno ne bismo očekivali da rimokatolički zvaničnik prizna da Alberto Rivera govori istinu o njima ili njihovo jezuitskoj praksi! Koliko se od nas očekuje da budemo naivni?“

Ovaj temeljiti i iskreni izvještaj, koji je uradio izvor potpuno odvojen od Alberta i Chicka, uklanja fasadu i otkriva činjenice iza dimne zavjese.

Alberto Rivera je upravo ono što on kaže da jeste, bivši sveštenik jezuita koji je preobraćen za Hrista. Pokušaji atentata na njega počinjeni su samo kako bi dokazali istinitost njegovih izjava o Rimu.

Poglavlje 3.
Odgovor na članak u Christianity Today

Christianity Today naslov je vrlo ekumenskog časopisa. Iako je to navodno hrišćanski mjesecnik, istinski hrišćani koji vjeruju u Bibliju nisu bili iznenađeni kada je *Christianity Today* napao Alberta Riveru i informacije koje je iznio.

Tri stranice njihovog izdanja od 13. marta 1981. bile su posvećene „dokazivanju da je Alberto prevarant“.

Da li je ovaj časopis iskreno vjerovao da je Alberto prevarant ili je postojao drugi razlog za njihove postupke? Postavlja se mnoštvo zanimljivih pitanja:

- Jesu li napali Alberta iz straha da ne naljute svoje rimokatoličke čitaocе i ne izgube novac padom pretplate?
- Je li moguće da katolici zaista kontrolisu časopis i da su organizovali cijelu kampanju blaćenja da bi diskreditovali Alberta u očima onih koji vjeruju da je *Christianity Today* zaista hrišćanski časopis?
- Da li je *Christianity Today* uopšte hrišćanski za početak?

Kao rezultat članka u časopisu, bivši rimokatolik po imenu James M. Houston napisao je pismo *Christianity Today*-u kao odgovor na njihov napadački članak o Riveri.

Ponavljamo dio njegovog pisma kao dodatni dokaz valjanosti onoga što je rekao Alberto Rivera. Imajte na umu da James Houston ni na koji način nije povezan ni s Albertom Riverom ni s

Jackom Chickom.

Dio njegovog pisma glasi kako slijedi:

„Pročitao sam vaš članak na tri stranice u kojem se ‘Alberto’ J.T. Chicka razotkriva kao prevara (vidi Christianity Today, 13. marta 1981.). Htio bih dati sledeće komentare na isti nadajući se da će Bog u Njegovoju suverenosti dopustiti ovo pismo koji će se štampati (u cijelosti) u budućem izdanju Christianity Today:

1. Uzimajući u obzir dokaze iznesene u vašem članku, iako nalazim da je navedeno puno stvari za koje je Alberto Rivera možda kriv, a možda i nije, u članku ne mogu naći dokaze koji dokazuju da je prevarant, osim ako naravno ne razumijem riječ: ‘prevara’. Vi govorite što sam Rim ima da kaže o Albertu. Ko bi u ispravnom umnom sklopu (osim ako je potpuno nepušten u istoriju) poslušao njene riječi u svjetlu sledećih dokaza:

a. Njezino učenje da ‘cilj opravdava sredstvo’ omogućava joj slobodu da laže, sve dok propagira svoje ciljeve.

b. H.G. Wells, zapaženi istoričar, u svojoj knjizi *Crux Ansata* navodi:

Strana 105 – ‘Rimokatoličanstvo je slomljena i krajnje očajna stvar, sposobna samo za zločudne podvale u našem svijetu koji se budi.’

Strana 155 – ‘Mislim da ono predstavlja sve najneprijateljske prema mentalnoj emancipaciji i stimulaciji čovječanstva. To je najpotpuniji, najorganizovaniji sistem postojećih predrasuda i antagonizama. Svugdje u svijetu postoje neznanje i predrasude, ali najveći kompleks od njih, s najopsežnijim prestižem i najintimnjom zapetljanošću s tradicionalnim institucijama, je Rimokatolička crkva. On predstavlja mnoga lica prema svijetu, ali svugdje je sistematičan u svojoj borbi protiv slobode.’

c. Lord Macaulay, kaže na stranici 548 svojih *Eseja o Rankeovoj istoriji papa* (Essays On Ranke’s History Of The Popes)

iz 1852. godine:

‘Nemoguće je poreći da je ustrojstvo Rimske crkve pravo remek-djelo ljudske mudrosti. Iskustvo od 1200 godina punih događaja, domišljatost i strpljiva briga za četrdeset generacija državnika, poboljšali su tu politiku do takvog savršenstva, da među izmišljinama smišljenim za obmanjivanje i kontrolu čovječanstva, zauzima najviše mjesto.’

Ali čak i sa tako velikim oblakom svjedoka, moglo bi se doći u iskušenje da postavimo sledeće pitanje: ‘Nije li se Rim nedavno promijenio?’ Da odgovorim na ovo najvažnije pitanje, ponovo se okrećem poruci D. Martyn Lloyd Jones:

‘Ah, ali’, kažete, ‘nije li se Rimokatolička crkva promijenila? Jednostavno se osvrćete unatrag, govorite kao da ste živjeli u 16. vijeku – zar ne shvatate da živite u 20. vijeku?’

Moj odgovor je vrlo jednostavan. Najponosnije hvalisanje Rimokatoličke crkve je ovo što se ona nikada ne mijenja, *Semper eadem*. Kako se ona može promijeniti? Ako se promijeni, priznaće da je pogriješila u prošlosti – ali tada je govorila da je bila nepogrešiva i da je Papa Hristov namjesnik i da ne može pogriješiti. Ako kaže da je sposobna za promjene, negira svoju središnju tvrdnju! Ne, ona kaže da se ne mijenja i nikada neće. Rimska crkva ostaje ista.

Ako je išta, ona je još gora. Ona je ‘dodala’ stvari onome što je učila u 16. vijeku, poput papske nepogrešivosti, itd. Ne, nema promjene u Rimskoj crkvi. A ako ikada postane jedna velika svjetska Crkva, to će biti zato što je Rimska crkva apsorbovala sve ostale i progutala ih u neznanju!’

U svjetlu svih ovih dokaza, trebamo li dati logično povjerenje onome što Rim ima reći o ličnostima Jacka Chicka i Alberta Rive? Ne daj Bože!

Drugo, vraćajući se Albertu Riveri i vašoj optužbi protiv njega i organizacije Chick, ne vjerujem da bi Jack Chick ugrozio svoju dobro utemeljenu službu bez određenog vođenja Svetog Duha. Sigurno se nikada ne bi doveo u takvu opasnost osim ako je bio sasvim siguran da je Alberto iskren.

Samo malo razmatranje onoga što je Rim učinio onima koji su ga razotkrili u prošlosti govori mi da je Chick stavio svoj život na kocku. A šta je sa njegovom dragom porodicom? Nije li on i njih ugrozio?

Treće, moram uzeti u obzir samog Alberta. Zašto bi i sebe i svoju dragu porodicu doveo u takvu opasnost? Šta bi mogao postići takvim potezom? Ne, logika me navodi na zaključak da ga vodi Sveti Duh našeg dragog Gospoda. Bog blagoslovio njegovo hrabro srce!

Četvrto, moram razmotriti Sotonin udio u svemu ovome, u svjetlu onoga što Isus kaže u Mateju 12:25-26: ‘Opustjeće svako kraljevstvo koje je protiv sebe podijeljeno, i neće opstatи nijedan grad ili dom koji je protiv sebe podijeljen. Pa ako Sotona istjeruje Sotonu, onda je on protiv sebe podijeljen. Kako će, dakle, opstatи njegovo kraljevstvo?’

U svjetlu mnogih dokazanih činjenica da je Rim oduvijek bio đavolski sistem i prokletstvo svega čega se dotakne, vrlo ozbiljno sumnjam da bi i sam Đavo napisao knjigu koja je barem pokrenula ljude da ponovno razmišljaju o velikom zlu Rima. Đavo možda nije mudar, ali je pronicljiv i lukav.

Peto, moram takođe uzeti u obzir istinske, svete, žive hrišćane koje ja lično poznajem. Iako ih je malo, ipak se slažu da je ovo od Boga.

Šesto, premda se Rim pokazao kao najveća prevara ikad nametnuta čovječanstvu, ne sjećam se da je vaš časopis ikad išao

toliko dugo da ga razotkrije kao takvog, iako bi takav potez s vaše strane bio najblaže blagoslov cijelom čovječanstvu, posebno tijelu Hristovom.

Opet, moram postaviti pitanje, zašto vaš časopis toliko želi razotkriti dragog Alberta? Dobro pitanje, jer čak i ako sam na trenutak pomislio da je ova knjiga, ALBERTO, pretvorno iznijeta, moje srce ne bi moglo da se raduje (kao što to čini apostol Pavle u Filipljanima 1:18) da se ponovo na ovu „majku svih duhovnih bludnica“ ponovo skreće pažnja PRAVIH Božijih ovaca? Moram reći da sam vrlo sumnjičav prema vašem motivu u štampanju ovog članka.

Takođe, primijetio sam na drugoj stranici vašeg članka gdje rimokatolički urednik *Our Sunday Visitor* kaže: ‘...Tužna je stvar što je Chickove veze teško opovrgnuti.’ Može biti da ih je ‘teško opovrgnuti’ samo zato što su istinite! Amin!

I na kraju, moram uzeti u obzir činjenicu da, koliko se sjećam (i čitao sam opširno), **nikada nisam pročitao ništa protiv J.T. Chicka DOK ON nije napao Rim**. Đavo je bijesan i tako mi je drago! Aleluja!

Mogao bih nastaviti, ali bojim se da sam vas možda već previše mučio, pa će prestatи. Molim se da ovo pismo bude primljeno u duhu u kojem je napisano; i ako Bog da, istine iznesene u njemu dopiru do srca mnogih DRAGIH duša, da ne bi završile sa žigom Zvijeri. Neka Bog podstakne i vaše našeg dragog Gospoda.

Napisao onaj koji voli Isusa i mrzi halapljive Isusove neprijatelje onom SAVRŠENOM mržnjom o kojoj David govori u Psalmu 139:21-22, ostajem,

Neko ko se moli za vas, (potpisao) James M. Houston“

U ovom pismu gospodin Houston postavlja nekoliko vrlo

dobrih pitanja. Na primjer:

1. Zašto *Christianity Today* toliko želi osuditi čovjeka koji razotkriva lažni religijski sistem?

2. Gdje je dokaz koji potkrepljuje navode koji se iznose protiv Alberta? Članak se bavi optužbama, ali čvrst dokaz očigledno nedostaje.

3. *Christianity Today* kaže da katolička crkva poriče da je Alberto ikada bio sveštenik. Da li biste očekivali da izađu i priznaju da jeste? Nikad!

Iako je članak dizajniran da diskredituje i ocrni Alberta, pažljivo čitanje samo pojačava informacije koje je ovaj sluga Božji iznio.

Zaključak

U svjetlu svega ovoga, kako bilo koja poštena osoba može vjerovati rimski nadahnutim lažima o A. Riveri i J. Chicku? Iznijeli smo nezavisne dokaze koji u velikoj mjeri podržavaju Riverine optužbe protiv rimske crkve, dokaze do kojih svako može doći bez većih poteškoća.

Ovaj izazov nudimo bilo kojem takozvanom „stručnjaku za kultove“ ili bilo kojem drugom skeptiku. Prije nego što optužite ovo dvoje fine hrišćanske braće, prvo ispravno utvrdite svoje činjenice. Napadanje na kultove je dobro i korisno; međutim, nemojte se fokusirati na manje kultove bez da prvo izložite onaj najveći, najopakiji i najopasniji. U suprotnom, nemojte se iznenaditi ako istinski nanovo rođeni hrišćani koji vjeruju u Bibliju sa sumnjom gledaju na vaše napore.

Prije nego što optužite bilo koga od njih da „mrze katolike“, otkrijte o čemu govorite. Nije mržnja, već prava ljubav, ono što

motiviše ove ljude da vape za prevarenim izgubljenim dušama koje propadaju u lažnoj religiji. Ko je kriv za mržnju? Ljudi koji pokušavaju probuditi i spasiti one koji ginu, ili ‘pobožne’ vjerske vođe koji obmanjuju mnoštvo i pomažu im gurnuti ih u vječnu propast?

Ne, nisu ni Rivera ni Chick krivi za mržnju. Treba ih pohvaliti za iskrenu ljubav i saosjećanje sa izgubljenim. Ako želite raspravljati o mržnji, proučite istoriju katoličke institucije. Njihova prošlost je prepuna djela koja savršeno definišu riječ mržnja.

Naziv djela: Vatikanske ubice – Ispovjest bivšeg jezuite

Autor: Dr Alberto Rivera Romero

Napomena izdavača: Originalna svjedočanstva Alberta Rivere objavljena su u formi stripova u Americi, od strane izdavačke kuće *Chick Publications*.

Copyright: Chick Publications
PO Box 3500, Ontario, Calif.91761-1019 USA

Prevod: Petar Kalezić – za Prvo izdanje, Metaphysica Beograd 2009.

Pavle Simović – ijekavizirana i ispravljena verzija prvog izdanja, kao i prevod dodataka „Pokušaj diskreditacije Alberta Rivere“, „Jezuiti“ (zasebnog strip izdanja *Chick Publications*) i „Da li je svjedočanstvo Alberta Rivere istinito?“ (objavljenko kao knjiga pod naslovom „Is Alberto for Real“, autor Sidney Hunter).

Izdavač: Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Dizajn korica i priprema za štampu: Pavle Simović

Štampa: „Donat Graf“ – Beograd

Tiraž: 100 primjeraka

Treće izdanje, 2021.

Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-696-02-3
COBISS.CG-ID 30680336